

КАРЪН ЧЕНС ДОКОСНИ МРАКА

Част 1 от „Касандра Палмър“

Превод от английски: eli_uz, 2018

chitanka.info

1.

Знаех, че съм в беда в момента, в който видях некролога. Фактът, че моето име стоеше там бе определено улика. Това, което не ми бе ясно, беше как ме бяха открили и кой беше типът с такова чувство за хумор. Антонио не ставаше за актьор в комедиен филм. Никога не открих дали това е свързано с факта, че е немъртъв, или че просто си беше копеле.

Некрологът беше върху екрана на компютъра ми в офиса, на мястото, където обикновено стоеше логото на туристическата агенция. Изглеждаше като част от страница на вестник, която е била сканирана и след това поставена като тапет на екрана, а и не беше там, когато отидох да си взема салата 30 минути по-рано. Ако не бях толкова ужасена, може би щях да се впечатля. Не знаех, че някой от наемниците на Тони знаеше изобщо какво е компютър.

Хвърлих се да търся пистолета си из кабинета, докато четях шегаджийското описание на ужасната ми смърт по-късно тази вечер. Имах по-добър пистолет в апартамента си заедно с някои други изненади, но да се върна там едва ли беше най-добрият ход. И освен ако не очаквах големи неприятности, не си струваше риска да нося поголемия пистолет, затова единственото нещо, което държах в чантата си беше малък канистър срещу евентуални крадци. След повече от 3 години на относителна сигурност бях започнала да се питам дали и това е необходимо. Бях станала небрежна и силно се надявах, че това няма да ми струва живота.

Под моето име имаше параграф, описващ нещастен инцидент, в който бяхме замесени аз и непознат стрелец, завършил с два куршума в главата. Вестникът имаше утрешна дата, но инцидентът щеше да се случи тази вечер в 8:43 на „Пийчтри Стрийт“. Погледнах часовника си, беше 7:40, така че имах час преднина. Това беше прекалено щедро от страна на Тони. Моето най-добро предположение за това защо не бях вече мъртва бе, че убиването ми откън би било твърде лесно за някой,

който убиваше хора по всяко време. В моя случай той искаше нещо специално.

Най-накрая открих своя Smith&Wesson под един билет за пътуване до Рио. Чудех се дали това не беше някакъв знак. Нямаше начин да платя, за да изляза от страната, а и една пълничка синеока блондинка би била прекалено очебийна сред всички онези сеньорити с тъмни бадемови очи. Плюс това не знаех дали Тони няма съдружници в Бразилия, но не бих се и пробвала да разбера. Когато си бил наоколо толкова дълго, че да си спомняш пияния Микеланджело под масата, то със сигурност си завързал няколко контакта.

Измъкнах една опаковка от дъвка от отделението за пистолета в чантата ми и мушнах пистолета там. Той пасна така, сякаш джобът бе правен за него, както си и беше. Бях купила първият си пистолет, както и три от чантите си преди около четири години по препоръка на приятел, наречен Джери Сайдъл. Както много хора и той си мислеше, че бях побъркана, но откакто му помогнах да пипне една от най-големите криминални фамилии във Фили, бе готов да ми даде няколко безплатни съвета. Помогна ми да си избира 9 милиметров полуавтоматичен пистолет, който съчетаваше дръжка, достатъчно малка за ръцете ми и силата да обезкуражи всичко, което ходеше на два крака.

— Освен духовете и гулите — казваше той, хилейки се. — Ще трябва да се справиш сама с тях.

Той ме водеше да се упражнявам всеки ден в продължение на две седмици и ме накара да разбера, че въпреки това че не можех да уцеля стената на хамбар, все пак не я пропусках с много. Продължавах с практическите си упражнения всеки път, когато можех да си го позволя, така че сега определено можех да уцеля плевня — ако бе достатъчно голяма и на не повече от 10 крачки разстояние. Тайно се надявах никога да не ми се налага да стрелям по нещо друго, освен мишена. Не бях виновна, че това не се случи.

Мисля, че Джери ме харесваше един вид, напомнях му на най-голямото му дете — и той искаше да ме види успяла. Мислеше, че съм се забъркала с неподходящата тайфа, когато съм била прекалено млада, за да съм наясно, което си беше по-вярно, отколкото смяташе той, след което съм помъдряла и съм решила да стоя настрана. Как си обясняваше факта, че 20-годишно сираче знаеше всичко за вътрешните

дела на главна криминална фамилия, така и не разбрах, но със сигурност не вярваше в тези „магьоснически глупости“, както ги наричаше. Джери не вярваше в свръхестественото — в нищо от него. Така че, ако не исках да ме заключи някъде в някоя малка килия, не му споменавах за виденията си или колко близо бе той до духовете и таласъмните.

Винаги съм била един вид магнит за духове. Може би това беше част от цялото ясновидско нещо, не зная. Тони винаги беше внимателен за това, което ми позволяваше да науча — мисля, че се страхуваше да не открия начин да използвам способностите си срещу него, ако знаех прекалено много — така че не съм много наясно с моя талант. Разбира се, възможно е причината за моята атрактивност за света на духовете да е проста — защото можех да ги виждам. Трябва да е много неприятно да преследваш някого, който дори не знае, че си там. Не че ме преследваха, но обичаха да се показват, когато съм наоколо.

Понякога това не е никак лошо, както когато срещнах възрастна жена на една алея по време на моето тийнейджърско бягство. През по-голямата част от времето мога да виждам духовете в цял ръст, особено ако са нови и мощни, така че ми отне известно време, за да осъзная какво представляваше тя. Тя беше там, като един вид ангел пазител на своя внук, който беше отгледала. Тя бе починала, когато той бил на 10 г. и приятелят на дъщеря ѝ започнал да го бие, когато се преместил при тях. Момчето избягало след по-малко от месец. Тя ми каза, че не е прекарала една декада да го наблюдава, за да го изостави сега и беше сигурна, че Бог няма да възрази, ако я почака известно време. По нейна молба му дадох пари, за да се качи на автобуса и да отиде при сестра си в Сан Диего, преди да продължи. Обикновено не споменавах тези неща на Джери. Той не вярваше в нищо, което не можеше да види, докосне или да му вкара куршум, което ограничаваше темите за разговор. Излишно е да казвам, че той не вярваше също и във вампири, поне не и докато две от момчетата на Тони не го хванаха една нощ и не му разрязаха гърлото.

Знаех какво ще се случи на Джери, защото „видях“ последните му няколко секунди, докато бях в банята. Както обикновено имах ярък, богат на цветове, персонален билет за клането, заради което се подхлъзнах и за малко да си счупя врата на хлъзгавия под в банята.

След като спрях да треперя достатъчно, за да мога да вдигна слушалката на телефона, се обадох на спешния телефон на Програмата за защита на свидетелите, но агентът, който ми вдигна стана подозрителен, когато не му казах как съм узнала какво ще се случи. Тя каза, че ще прати съобщение на Джери, но не беше особено ентузиасирана да го безпокои през уикенда. Така че се обадох на главния главорез на Тони — вампир на име Алфонс — и му напомних, че той трябва да открие къде ме е скрило правителството, а не да рискува да ядоса Сената, като убива хора, които не знаят нищо. Джери им беше безполезен, защото информацията, която имаше, беше стара.

Никога не съм имала особен успех в промяната на резултата на моите видения, но се надявах, че използването на името на Сената ще е достатъчно, за да накара Алфонс да премисли. Сенатът е група от наистина възрастни вампири, които създават законите, които по-малко силните вампири трябваше да спазват. На тях не им пукаше за хората повече, отколкото на Тони, но им харесваше свободата да бъдат само мит и правеха всичко възможно, за да не привличат вниманието на смъртните. Убиването на агент на ФБР щеше да е нещо, което да ги вбеси. Но всичко, което Алфонс направи, бе да ме разтакава, докато неговите момчета проследят обаждането. Накрая единственото, което можех да направя, бе да се уверя, че междувременно никой не е дошъл на вратата ми и се качих на първия автобус за извън града. Тъй като правителството дори не допускаше, че съществуват вампири, то техните шансове да ме предпазят от тях не бяха много големи.

Мислех, че моят шанс е по-добър, когато съм сама, и в продължение на 3 години всичко беше наред. Досега.

Не взех нищо от офиса, освен пистолета. Нека ви кажа нещо за бягането — то наистина стеснява приоритетите ви. Не че моят 9-милиметров можеше да направи нещо на вампир, но Тони често използваше човешки убийци за по-лесни поръчки. Наистина се надявах, че той не ме смята за толкова ценна. Не се радвах особено на идеята да получа няколко куршума в главата, но още по-малко ми харесваше перспективата да свърша като една от неговите доживотни придобивки. Той никога не би позволил да бъде превърната, защото веднъж бе имал медиум, който след превръщането му във вампир загубил напълно своите способности, а той мислеше, че моята дарба е прекалено ценна, за да се рискува. Сега се притеснявах, че той е решил

да поеме риска. Ако загубех дарбата си след превръщането, то той можеше да ме пониже с кол и да получи разплата за това, което му бях причинила. В противен случай щеше да има безсмъртен експерт с гарантирана лоялност, тъй като бе изключително трудно да не изпълниш желанията на вампира, който те е създал. От негова гледна точка това бе винаги печеливша ситуация, ако допуснех, че можеше да се досети за всичко това, забравяйки за момент яростта си. Проверих пистолета и се уверих, че пълнителят е пълен. Ако ме хванеха, нямаше да се предам без борба и ако по-лошото станеше най-вероятно щях да изям последния куршум, преди да нарека това копеле „господарю“.

За разлика от последния път сега имаше нещо, което трябваше да свърша, преди да потегля към новия си живот. Измъкнах се от агенцията, в случай че момчетата на Тони бяха решили да не спазят уречения час, като избегнах предната врата, промушвайки се през прозореца на банята. Винаги изглеждаше толкова лесно, когато го правеха хората по телевизията. Накрая имах раздрано бедро, скъсан панталон и прехапана устна от усилието да не изругая.

Най-накрая успех, после се спуснах по тъмната страна на улицата до паркинга и пресякох към Вафлената къща. Пътуването беше кратко, но много изнервящо. Познатите улици внезапно изглеждаха като перфектни места за криене на убийците на Тони и всеки шум звучеше като зареждане на пистолет.

Вафлената къща имаше ярки халогенни светлини на паркинга, които ме караха да се чувствам под прицел, докато го прекосях. За щастие телефонните кабинки бяха в сянката на едната стена на сградата. Спрях се пред една от тях, която работеше, и изкарах малко дребни от чантата си, но никой не вдигна в клуба. Оставих телефона да звънне 20 пъти, докато прехапвах устната си, казвайки си, че това не значи нищо. Беше петък вечер и сигурно никой не можеше да чуе телефона в глъчката или пък нямаше възможност да го вдигне.

Отне ми малко време да стигна до там пеша, докато се опитвах да остана незабелязана и да избегна да си счупя глезена в новите ми, стигащи до над коляното, с високи токчета ботуши. Купих ги, защото подхождаха на сладката кожена мини пола, която продавачката ме убеди да купя и с която планирах да впечатля всички в клуба след работа, но ботушите не бяха подходящи за развиване на висока скорост. Очакваше се да бъда могъщ ясновидец, но ако бях видяла

нещо по-рано относно това, което щеше да се случи, то може би щях да нося обувки за тенис или поне такива с ниски токове, нали? По дяволите, не. Точно както никога не печелех от лотарията. Всичко, което можех да „видя“, бяха неща, които ти докарват кошмари и сериозни проблеми с алкохола.

Беше една от онези горещи нощи в Джорджия, когато въздухът се усещаше като тежко одеяло върху кожата, а влажността бе извън всякаква класация. Слаба мъгла се виждаше на светлината на уличните лампи, но по-голямата част от светлината идваше от луната, проблясваща по гладките от дъжда улици и превръщайки локвите в сребърни. Нощта замъгляваше цветовете на сградите в търговската част на града, превръщайки ги в сиви, които се сливаха в сенките и скриваха върховете на небостъргачите. Историческият район бе като нещо извън времето си тази нощ, особено когато пресякох сградата на Маргарет Мичъл, разположена в северната част на улица „Пийчтри Стрийт.“. Изглеждаше напълно естествено, когато един от файтоните, обслужващи туристите, се появи иззад ъгъла, освен факта, че се движеше с пълна скорост и едва не ме прегази.

Имах секунда, за да видя ужасените лица на туристите, които се бяха вкопчили на задната седалка, преди файтонът да отскочи от тротоара и да изчезне. Отдръпнах се от покрития с кал канал и се огледах подозрително. Весел смях зад мен ми разясни как този дебел, стар кон бе убеден да постави нов рекорд по бягане. Диря от мъгла, почти неразличима от лекия дъжд, се носеше наоколо.

— Порша! Не е смешно!

Смехът извънтя отново и една прекрасна южняшка красавица с люлеещ се кринолин се материализира пред мен.

— О, да беше. Видя ли им лицата?

Веселие проблясваше в това, което някога са били очи по-сини от моите. Тази вечер бяха с цвета на пенестите облаци над нас.

Потърсих в чантата си кърпичка, с която да почистя ботушите си.

— Мислех си, че вече не правиш така. Ако изплашиш туристите, с кого ще си играеш?

Нямаше много компании, които да претендират, че Атланта, подобно на Савана или Чарлстън, притежаваше достатъчно исторически райони, за да си струват туристическите обиколки с файтон. Ако Порша продължаваше с нейните игри, то едва ли

южняшкият чар на града щеше да оцелее от урбанизацията — която предлагаше такива уважавани фаворити като Светът на Кока — кола, центърът на CNN и подземният мол на Атланта — и той щеше да бъде обречен.

Порша се нацупи, което бе толкова привлекателно, че тя сигурно го бе упражнявала пред огледалото, когато е била жива.

— Не си забавна, Каси.

Хвърлих ѝ нещастен поглед, докато се опитвах да изчистя окаляната кожа, но всичко, което успях да направя, бе да я замажа. Никога нямаше отново да изглежда шик.

— Аз съм изключително забавна, но не и тази вечер.

Започна да вали и капките минаваха през Порша и трополяха по паважа. Мразех това. Беше, като да гледаш телевизия с прекалено много смущения.

— Не си виждала Били Джо, нали?

Наричах Били Джо моят дух пазител, но това не беше много точно. Той бе повече трън в задника, който понякога беше полезен, но точно тогава не бях придирчива. Били бе това, което беше останало от ирландско-американски комарджия, който се бе провалил в изгубването на правилната ръка през 1858. Двойка ирландски каубои, които правилно бяха сметнали, че са измамени, го бяха пъхнали в чувал и след това изхвърлили в Мисисипи. За негово щастие неотдавна той бе откраднал от посетилата го контеса една голяма, грозна огърлица, която служеше като един вид свръхестествена батерия, събираща магическа енергия от реалния свят, съхранявайки я, докато стане необходима. Когато неговия дух напуснал тялото му, той бил уловен от огърлицата и я обитавал като крипта по същия начин, както другите духове правеха по-обикновени неща. Аз му дадох достатъчно сила, за да продължи да съществува; това бяха случайни дарения на жизнена енергия, което го правеше толкова подвижен, колкото и беше. Намерих огърлицата в един антикварен магазин, когато бях на 17 и оттогава аз и Били бяхме един отбор. Разбира се, той не можеше да отнесе съобщение в клуба, но можеше да наблюдава, ако някои лоши момчета се приближат прекалено близо. Допускайки, че мога да го намеря, това беше случай, който изискваше малко призрачна помощ.

Имаше много духове в Атланта и повечето бяха избегнали възмездие, нека-да-преследваме-нещо-докато-ние-работим-по-нашите-

въпроси или губещи типове като Били Джо. Имаше също така и няколко духа пазители и случайни психически отпечатъци, като последните технически не бяха духове. Отпечатъците бяха като свръхестествен театър, в който се прожектираше един и същи филм непрекъснато, докато ти се прииска да запишиш. Макар че, когато се случи нещо трагично на някого, това не е забавно. Няколко месеца прекарвах свободното си време в обикаляне наоколо и изучаване на улиците в района, като едно от главните неща, които търсех, бяха такива отпечатъчни зони. Намерих около 50, свързани с изгарянето на града през Гражданската война, но повечето бяха твърде слаби, за да ми причинят нещо повече от внезапна болка. Но имаше една голяма зона между моя апартамент и агенцията, където някога роб е бил разкъсан от кучета. Започнах да я заобикалям отдалече, след като един път бях хваната в нея. Имах много спомени, които исках бързо да забравя и нямах нужда от чужди кошмари.

Както и да е, Порша не беше отпечатък. Понякога си мислех, че тя е нещо по-лошо. Порша е един от онези духове, които преживяваха трагичните епизоди от техния живот непрекъснато, но не като безсмислен филм. Те са ловци с фикс идеи, подобно на натрапчив човек, който държи да си мие ръцете 50 пъти дневно. А и те са подвижни, така че могат да те следват наоколо, като избягват нещата, които ги притесняват. Отучих от това Били Джо по-рано, той беше разстроен, че е умрял млад и трябваше да се справя с толкова много опявания за „живота, който можех да имам“, преди да се нервирам.

За съжаление Порша бе в разговорливо настроение и ми трябваша повече от 10 минути, за да разбере — след подробно описание на копчетата от слонова кост, които тя беше зашила на никога неизползваната ѝ сватбена рокля — че не е виждала Били. Прекарвах по-голямата част от времето си, искайки той да изчезне, но той никога не напускаше, докато не се появеше нужда от него. Раздразнението трябва да се е изписало на лицето ми, защото Порша спря по средата на историята си за парти, където двама офицери са се били за последното място на нейната танцувална карта. Беше една от любимите ѝ и не беше очарована да види, че се разсейвам.

— Не слушаш, Каси. Нещо не наред ли?

Ядосаното щракване на нейното малко, гарнирано с дантела по ръбовете, ветрило показваше, че е по-добре да има такъв.

— Тони ме намери и трябва да се махна от града. Но трябва първо да отида до клуба и имам нужда от наблюдател.

В момента, в който го казах, знаех, че трябваше да си държа устата затворена. Очите на Порша се разшириха и тя плесна радостно с нейните изящни, в ръкавици ръце.

— О, колко забавно. Аз ще помогна!

— Това е щедро от твоя страна, Порша, но наистина не мисля... имам предвид, че има много маршрути до клуба и ти не можеш да ги покриеш всичките.

Но Порша придоби познат, стоманен блясък в очите и моментално омекнах. През по-голямата част от времето тя беше сладка, но ако ти се разсърди, нещата бързо можеха да се влошат.

— Ще намеря помощ — обеща тя. — Ще бъде като на парти!

Тя изчезна във водовъртеж от фуст и аз въздъхнах. Някои от приятелите на Порша бяха по-дразнещи дори и от нея, но всеки наблюдател бе по-добре от никакъв. А и нямаше да се притеснявам, че момчетата на Тони щяха да ги забележат. Дори и да изпратеше вампири, те не можеха да ги видят.

Това е толкова странно, колкото и звучи, но повечето от хората в свръхестествените общности не вярваха в духове. О, някои биха се съгласили, че има случайни проблемни духове, които се мотаят около гроба си, докато не приемат неизбежното, но малко биха приели, ако им кажеш, че толкова много духове се мотаят наоколо след смъртта, че са различни видове и колко активни могат да бъдат. Духовете като Порша и Били Джо за свръхестествената общност са като вампирите за хората — стари истории и легенди, които са изоставени без доказателство.

Пристигнах в клуба няколко минути по-късно, останала без дъх и с подбити стъпала, но невредима. Да се излагам на показ наистина беше лоша идея. Дори и никой да не ме следеше, дузина хора в агенцията и сградата на апартамента ми знаеха, че работя тук. А и беше само на един блок разстояние от улица „Пийчтри Стрийт“ и не беше съвпадение, което да ми харесва. Ако цялата история завършеше със смъртта ми, планирах да се завърна и да преследвам Тони. Но не можех да напусна, без да предупредя съквартиранта си и да направя някои уговорки за него. Бях достатъчно виновна и без да добавям още един объркан живот към тотала си.

Клубът — с високия си таван с оголени метални сглобки, изрисувани с графити бетонни стени и огромен дансинг — беше по-голям от повечето такива, но тази нощ имаше достатъчно много въртящи се фигури под висящите диско светлини, че да го превърнат в почти клаустрофобичен. Бях благодарна за тълпата, заради която беше по-малко вероятно някой да ме види. Промъкнах се отзад и не срещнах никакви проблеми — поне не и от рода на въоръжени, смъртоносни хора. Един от сервитьорите се бе обадил, че е болен, така че те бяха претоварени и Майк се опита да ме убеди да го заместя в момента, в който ме видя. В нормална ситуация нямаше да имам нищо против, тъй като новата ми обикновена работа не ми осигуряваше достатъчно бакшиши.

Гадаех на Таро три дни в седмицата, въпреки че не харесвах особено картите. Използвах ги, защото това се очакваше, но не се нуждаех да поглеждам архаичните изображения, за да знам какво ще се случи.

Виденията ми бяха цветни и изпълнени със звуци и бяха много по-сложни. Но повечето хора предпочитаха стандартното четене. Както казах по-добра съм във „виждането“ на лоши неща. Тази вечер отказах да спечеля малко пари. Не мисля, че исках да сервирам през последния час от живота си.

— Каква е картата? — провикна се Майк бодро, наподобявайки Том Круз с бутилки ликьор и преценявайки грубо тълпата.

Въздъгнах и зарових в чантата. Пръстите ми се склучиха върху хлъзгавите карти Таро, които ми бяха подарък за десетия ми рожден ден от старата ми гувернантка Юджийн. Имаше поставено заклинание върху картите от някоя си вещица с добро чувство за хумор и аз ги пазех, защото бяха добър начин да забавлявам клиентите. Но предсказването — което беше като кармичен пръстен — имаше зловещия навик да се сбъдва, когато се заплащаше.

Задържах видението и една карта се появи. Не беше тази, която исках да видя.

— Кулата — започна с оживен глас, преди да я бутна отново в тестето и да го сложа дълбоко в чантата.

— Това добре ли е? — попита Майк, преди да се разсее от бюста на една красива блондинка.

Кимнах едва-едва и се разбързах, изгубвайки се в тълпата, преди той да чуе още нещо. Гласът беше заглъхващо грачене от претърпаната ми чанта, но нямаше нужда да го чувам, за да знам какво казва. Кулата символизираше огромна апокалиптична промяна, такава каквато преобръща живота изцяло. Опитах да се убедя, че можеше и да е лошо — можеше да е Смъртта — но не беше голяма утеха. Кулата е може би най-плашещата карта в тестето.

Смъртта можеше да има много значения и повечето от тях не бяха буквални, но Кулата винаги означаваше проблеми за някого, който искаше спокоен живот. Въздъхнах — какво друго ново имаше?

Накрая открих Томас в „Тъмницата“ — прякорът на Майк за мазето — пробивайки си път през морето от черно облечени тела с поднос използвани чаши. Той изглеждаше апетитен, както обикновено, ако вашите идеали са деликатни мускули, кожа като мед върху сметана и черна коса, която стигаше до кръста му, когато не беше вързана.

Неговото лице беше с прекалено остри черти, за да бъде красиво с високи скули и твърди ъгли, но деликатността на някои от чертите му беше в негов плюс. Косата му бе сплетена на дебела плитка, сигурен знак, че работи, тъй като предпочиташе да я носи свободно, но няколко кичура бяха разпилени и се носеха около главата му като красиви нишки. Майк беше подбрал облеклото: черна копринена риза, изплетена като паяжина, която повече разкриваше, вместо да прикрива, лъскави черни джинси, които му прилепваха като втора кожа и черни кожени ботуши, които стигаха до средата на бедрата му. Той изглеждаше така, сякаш е титуляр в стриптийз бар, а не сервитър, но екзотичната топяща се в устата ви сексуалност натискаше бутоните на готик клиентите. Аз също го намирах за уникален.

Преди около година Майк реши, че в Атланта има достатъчно кънтри клубове, затова превърна семейната кръчма в прогресивен рай горе и мечта на готите — долу, в мазето. Някои местни се оплакваха, но младите го обожаваха. Томас изглеждаше така, сякаш е проектиран за това място заедно с декора, а и той допринесе много за бизнеса, но ме притесняваше това, че прекарва по-голямата част от нощта като отхвърля предложения. Всъщност допусках, че ги отказва, защото никога не доведе някой в апартамента, но понякога се чудех, докато го наблюдавах в гръб, дали това, че му уредих тази работа не бе едно от глупавите ми решения.

Томас изглеждаше много по-добре, отколкото първият път, когато го видях да се мотае в местния приют, с един вид загаснали очи, които ми бяха познати от собствените ми дни на улицата. Лиза Портър, управител и самоназначила се майка квачка на приюта, ни запозна, когато бях там през една от непостоянните ми благотворителни изяви. Говорехме си, докато сортирахме новите дарени дрехи в купчини от използваеми, нуждаещи се от поправка и ставащи само за парцали. Това подсказваше нещо за самоличността на Томас и на вечерта го споменах на Майк. Той беше нает след кратко интервю на следващия ден. Майк казваше, че това е най-доброто попадение, което някога е имал. — Томас никога не се разболяваше, никога не се оплакваше и изглеждаше невероятно. Не бях сигурна относно последната част: видът му беше поразителен, но лично аз мислех, че има нужда от пъпка или белег, някакво петно върху цялата тази бледа златна кожа, за да изглежда по-реален. Той приличаше на немъртъв повече, отколкото повечето от вампирите, които познавах, и имаше тяхното спокойствие и увереност. Но той беше жив и докато стоях настрани от него, вероятно щеше да остане такъв.

— Томас, имаш ли минутка?

Не мислех, че ме е чул от музиката, която диджеят поддържаше болезнено силна, но той кимна. Не се предполагаше да съм в бара толкова рано и той разбра, че нещо се е случило. Прокарахме си път през тълпата, което ми спечели един мръснишки поглед от жена с пурпурни сенки и черно червило за това, че се измъквах с главната атракция. Или, може би, тя не харесваше моята тениска с усмихнато лице и обеци. Принципно носех готически неща или нещо такова, но без да изглеждам отблъскващо — на блондинките не им отиваше черният цвят — това обикновено се случваше, докато работех. Бързо открих, че никой не приема на сериозно ясновидците, ако са облечени в пастелни тонове. Но през свободните си дни имах правото да не изглеждам така, сякаш отивах на погребение. Животът ми бе достатъчно депресиращ и без чужда помощ.

Свихме зад бара към задната стая. Там беше по-тихо, което означаваше, че можехме да се чуваме, ако стояхме близо един до друг и крещяхме, но шумът бе по-малкият проблем. Докато гледах лицето на Томас се чудех какво да му кажа. И Томас като мен беше от малък на улицата. За разлика от мен обаче, той нямаше нищо за предлагане,

освен себе си. Не харесвах изражението на очите му, когато го питах за миналото му, така че избягвах темата, макар че историята едва ли бе по-различна от обикновеното. Повечето хлапета на улицата имат една и съща история, която се върти около това, че биват използвани, малтретирани и захвърлени на боклука. Мислех, че съм му направила услуга предоставяйки му свободната си стая и осигурявайки му истинска работа, но споделянето на яростта на Тони бе висока цена за плащане за няколко месеца стабилност.

Нашата връзка не беше толкова силна, че да ми помогне да открия начин да запазя Томас в безопасност, без да изглежда, че го използвам. Част от проблема беше, че никой от нас не обичаше да споделя, а и не помагаше и фактът, че бяхме започнали живота си с трудности. В нощта, когато се премести при мен, излязох от банята и го намерих да лежи гол на леглото ми, косата му беше разпиляна като черно мастилено петно на белите ми чаршафи. Стоях там, стискайки кърпата си с Мечо Пух и го зяпах, докато той се протягаше като голяма котка върху пухения ми юрган, целият гладки мускули и грация. Той бе абсолютно невъзмутим и можех да видя защо; изобщо не приличаше на гладно улично хлапе. Никога не го бях питала за възрастта му, но предполагах, че е по-малък от мен. Коего го правеше прекалено млад, за да има този специфичен поглед в очите.

Не можах да не проследя пътечката, която той прокара с дългите си пръсти, отстрани на тялото, от зърната на гърдите до слабините си. Това беше безсрамна покана и ми отне секунда, за да спра да гледам похотливо и да осъзная какво се случваше. Най-накрая се досетих, че той предполагаше, че трябва да плати за стаята по считания от него за обикновен начин. На улицата не се предлагаха такива неща безплатно и когато отказах да взема пари, той е предположил, че искам да ми се отплати по друг начин.

Трябваше да се опитам да му обясня, че през целия си живот съм била използвана и че никога не бих причинила това на друг. Може би, ако го бях направила, щяхме да започнем да разговаряме и да изясним някои неща. Но вместо това откачих и го изхвърлих от спалнята заедно с одеялото, което метнах върху него. Не знаех какво мислеше той за всичко това, защото никога не обсъдихме онази нощ. С времето свикнахме един с друг, започнахме да разпределяме домашните си задължения, да готвим и пазаруваме като всички останали

съквартиранти, но всеки от нас пазеше своите тайни. Понякога го хващах да ме гледа със странно изражение и си мислех, че очакваше да го изоставя като всеки друг преди това. Наистина не исках да го направя.

— Рано ли свърши?

Той докосна бузата ми и аз отстъпих с намерението да бъда далеч от тези доверчиви очи. Нямаше изход от това, което трябваше да направя, но не изгарях от желание да видя разстроеното му лице и да гледам как губи вяра в хората заради мен.

— Не — отдръпнах се аз и се опитах да помисля как това да не прозвучи като отблъскване. Не той беше виновен, че светът ми се свиваше със земята. Отново. — Трябва да ти кажа нещо важно и искам да ме слушаш внимателно и да направиш това, което ти казвам, става ли?

— Ти заминаваш.

Не знаех как беше разбрал. Може би имах този вид. Вероятно го бе виждал и преди.

— Нямам избор.

По взаимно съгласие излязохме през задната врата на паважа, който заобикаляше стълбите към улицата. Не беше много приятно, но поне бе тихо. Въздухът миришеше на дъжд, пороят, който се бе изливал целия следобед, беше спрял. Ако побързах, може би щях да стигна до автобусната спирка, преди да се намокря.

— Помниш ли, че ти казах за лошите неща, които ми се случиха преди известно време?

— Да, но няма от какво да се притесняваш сега. Аз съм тук.

Той се усмихна и аз не харесах изражението на очите му. Не исках да държи на мен, не исках да му липсвам. По дяволите, това не отиваше на добре. Реших да престана да шикалкавя, не беше силната ми страна.

— Скоро ще се случат някои сериозни неща и аз трябва да се махна, преди да ме връхлетят.

Не звучеше обяснение, но как да кажете на някого, че вампирският гангстер, който ви е отгледал и за когото сте направили всичко възможно да унищожите, е обявил цена за главата ви. Нямаше начин Томас да разбере света, на който принадлежах, дори и да имах цялото време на света, за да му обясня. — Можеш да вземеш нещата от

апартамент, но дрехите ми занеси в приюта. Лиза ще им намери приложение.

За момент силно ме заболя за добре подбрания ми гардероб, но нямаше друг начин.

— Кас...

— Ще говоря с Майк, преди да тръгна. Сигурна съм, че ще ти позволи да преспиш тук за около седмица-две, в случай че някой реши да ме потърси в апартамент. По-добре е да не се връщаш там за известно време. — Имаше студио — апартамент на последния етаж, останал от времето, когато собствениците живели над своя бизнес. Майк го използваше доскоро, така че би трябвало да е в прилично състояние. А и щях да се чувствам по-добре, ако знаех, че Томас ще остане там. Не ми харесваше гледката на банда вбесени вампири нахлуващи в нашето място, търсейки мен и вместо това намирайки него.

— Каси. — Томас пое ръката ми внимателно, сякаш се страхуваше, че мога да я изтръгна. Смяташе, че съм прекалено нервна, за да бъда докосвана поради недоразумението в началото на съвместния ни живот. Никога не го оборих, защото не исках да създам грешно впечатление и, честно, беше по-лесно да поддържам между нас известна дистанция. Нямаше нужда да му се въртят в главата разни неща нито вкъщи, нито на работа.

— Идвам с теб — каза той спокойно, сякаш това бе най-логичното нещо на света.

Не исках да го наранявам, но не можех да стоя там и да споря, докато имаше наемници по петите ми.

— Не можеш! Съжалявам, но двама човека се проследяват по-лесно и освен това ако ме хванат...

Спрях, защото не можех да измисля как да му кажа колко лошо щеше да стане и да не звуча като бълнуващ лунатик. Разбира се, той сигурно бе виждал доста странни неща на улицата, които да го направят по-непредубеден от полицаите, които се отнасяха към всеки, който започнеше да говори за вампири като към наркоман или шизофреник. Но дори и да намерех начин да му кажа, просто нямаше време.

— Съжалявам, трябва да тръгна.

Това не беше начинът, по който исках да кажа довиждане. Имаше много неща, които не бях казвала на Томас, защото се страхувах, че ще прозвучи сякаш го разигравах. А сега, когато можех да кажа, каквото си поискам, трябваше да тръгвам. Започнах да се отдръпвам, но той задържа ръката ми и хватката му бе изненадващо силна. Преди да успея да започна да настоявам, че трябва да ме пусне, се появи много познато, тотално неприятно усещане. Задущният нощен въздух бе внезапно заместен от нещо по-студено, по-тъмно и много по-неприятелско. Не знам какво изпитват нечувствителните хора около вампирите, но аз винаги съм била способна да кажа, когато те са наблизо. Чувството е като това, което обясняват призраците, когато някой стъпва върху надгробната им плоча — вид изтръпване надолу по гръбнака, комбинирана с чувството, че нещо лошо ще се случи. Никога не съм се чувствала така около духове, както понякога се чувстваха нормалните хора, но с вампирите всеки път ставаше така. Огледах се и видях тъмен силует в блясъка на уличните лампи, преди да се стопи в нощта и да изчезне.

— По дяволите! — Извадих си пистолета и блъснах Томас в склада. Не че това щеше да помогне много; ако Тони бе изпратил вампири след мен, имахме нужда от по-голяма защита от една обикновена врата. Бях виждала как Тони измъква голяма дъбова греда от пантите ѝ с едно-единствено движение на своите деликатни, покрити с пръстени ръце, защото не успяваше да намери ключовете си.

— Какво правиш?

— Има хора, които не искам да виждам.

Погледнах Томас и видях обляното му в кръв лице и ясният му поглед изпълнен със смърт. Не беше видение, просто ми се появяваше най-лошият сценарий, но това беше достатъчно, за да определя приоритетите си. Вампирите нямаше да влязат и да изколят половината клуб, за да ме намерят. Тони бе прекалено уплашен от Сената, за да няма нищо против масово убийство, но нямаше да се замисли върху това да премахне няколко улични хлапета, които му се изпречеха на пътя. Той мислеше по същия начин и когато ме остави сираче на 4-годишна възраст, за да си осигури пълен контрол върху способностите ми. Моите родители бяха пречка за неговата амбиция, така че бяха премахнати. Просто. А Сенатът не би се разтревожил за

нещо, което би могло да мине като обикновена гангстерска активност. Първо трябваше да махна Томас от огневата линия.

— Трябва да се махна оттук или ще изложа на опасност всички. Но сега могат да тръгнат след теб, след като ни видяха заедно. Ще си помислят, че знаеш къде съм отишла.

Помъкнах го обратно към склада, докато се опитвах да мисля. Беше глупаво да дойда тук и бях допуснала да ме видят с Томас. Въпреки че, казано по друг начин, половината от хората в клуба си мислеха, че ми е любовник. Ако убийците на Тони започнеха да разпитват за него и някой им кажеше това, те щяха да го измъчват до смърт, опитвайки се да ме намерят.

Трябваше да съм наясно с това, преди да се забъркам с когото и да било, дори и платонически. Бях като един вид отрова — ако сте близо до мен, сте щастливци, ако просто умрете. По някакъв начин трябваше да измъкна Томас, както и себе си, а той вече никога нямаше да може да се върне към живота, който му помогнах да изгради.

Нещо не беше наред щом вампирите ни пуснаха. Виждала съм как сякаш се разтварят във въздуха, можеха да се движат изключително бързо. Той имаше повече от достатъчно време през тези няколко секунди, за да атакува бързо като змия или да ме застреля от защитна дистанция. Вампирите не се нуждаеха от пистолети срещу смъртните в действителност, но Сенатът предпочиташе ударите да изглеждат възможно най-естествено, така че повечето от момчетата на Тони носеха пистолети. Той, може би, бе заподозрял, че съм въоръжена, но се съмнявах, че се страхува от пистолета ми, дори и да не знаеше колко лош стрелец съм. Най-доброто, на което можех да се надявам бе да го забавя. Не, аз бях жива, защото който и да беше изпратен, му бе заповядано да играе играта. Некрологът казваше 8:43 и щеше да бъде в 8:43. Можех да чуя как Тони казва на фамилията, че е уредил едно последно видение за своя пророк, като на нея нямаше да ѝ се наложи да си цапа ръцете. Чудех се, дали са планирали да ме убият тук и да ме занесат след това до „Пийчтри Стрийт“ или щяха просто да завладеят съзнанието ми и да ме накарат да отида до там като всеизвестната овца на заклението. Не се радвах на нито една от възможностите.

Облизах внезапно изсъхналите си устни.

— Добре, тук. Остави това и си вземи палтото. Прикрий си косата. — Майк беше оставил една от многото си бейзболни шапки на полицата и аз я взех, но нямаше начин цялата тази коса да се побере в нея. — Трябва да намерим някой, който има палто с качулка. Иначе ще те идентифицират много бързо.

Може би някой от готите щеше да ни заеме своята пелерина. Ако можех да направя така, че Томас да изглежда достатъчно различен, може би щеше да успее да се измъкне, докато вампирите са концентрирани върху мен.

— Каси, слушай. Има...

Никога нямаше да разбера какво щеше да каже Томас, защото вратата, през която влязохме се отвори с гръм и трясък сякаш ключалката вече не бе на мястото си и петима огромни вампири влетяха в стаята. Изглеждаха като група защитници във футбола, които се бяха присъединили към гръндж банда — всички бяха с изпъкнали мускули и мазни коси до раменете.

За един момент, сякаш времето беше спряло, и всички се гледахме. Размерът нямаше значение, когато си немъртъв, но Тони ги харесваше големи, предполагам, като сплашващ фактор. Работеше — те бяха заплашителни. Фактът, че не се притесняваха да крият истинските си лица под вежливи маски, не помагаше. Знаех как изглеждат вампирите, когато преследват — бях ставала свидетел на това достатъчно много пъти — но все още ми изглеждаше като кошмар. Имах време дори да се зачудя, дали ще оцелея достатъчно дълго, че да се тревожа за лоши сънища, преди вампирите да се раздвижат като замъглени очертания. Изстрелях куршум срещу един от тях в областта на сърцето, но това не го спря. Не съм си и мислила, че щеше да го направи. Това нямаше значение: не очаквах, че и петимата вампири — убийци ще се подредят в редица, и нямаше как да се справя с това превъзходство. Явно Тони бе по-вбесен, отколкото си мислех.

2.

Пистолетът беше изтръгнат от ръката ми и аз бях запратена в каменната стена, с лицето напред. В същото време ръката ми бе толкова болезнено извита назад, че се страхувах да не се счупи. Не видях какво се случи след това, защото бях прекалено заета да правя бетонен масаж на лицето си, но чух нещо, сякаш през стаята премина мълния. Някой изрева от ярост, след което мощна вълна се понесе из стаята като горещ вятър, разбивайки се в кожата ми на дъжд от хиляди искри. Ако имах достатъчно въздух, щях да изкрещя както заради чувството, така и заради очевидната дребнавост на копелето, което не ми даваше и най-малкия шанс да избягам. Не само че Тони беше пратил цяла банда вампири след мен, но и най-малко един от тях трябваше да е господар. Никой друг не можеше да призове такъв вид сила, включително и петима обикновени вампири работещи заедно. Също така не ставаше на въпрос за какъвто и да е господар.

Повечето вампири прекарваха вечните си животи като роби служещи на този, който ги бе създал, без да имат възможност да избягат или да откажат да му служат. Но някои от тях, обикновено тези, които са притежавали най-силната воля приживе, постепенно придобиваха сила. Когато стигнеха до мастър нивото, можеха да си създадат други вампири, които да им служат и им се даваше известна автономност от техните създатели. Седмото ниво бе най-ниският мастър ранг и повечето не се изкачваха нагоре, но за тези от тях, които го правеха, всяко стъпало нагоре по стълбицата им даваше нови способности и повече свобода. През целия си живот съм била около вампири господари, стигнали до трето ниво като Тони, и съм била свидетел на това как голяма част от тях стават раздразнителни. Но никога преди не съм се чувствала така, сякаш тяхната сила може да прогори дупки в кожата ми. Изглеждаше невъзможно Тони да е разговарял с по-старши вампир от второ или първо ниво, който да вземе участие в неговото малко подло убийство — принасянето ми в жертва едва ли бе предизвикателство — но нямаше друго обяснение.

Извиках на Томас да бяга, дори и да знаех, че не беше добра идея и моят вампир може да реши, че не изпитвам достатъчно болка, след като можех да издавам всички тези звуци. Той премести ръката си, която обхващаше задната част на главата ми, надолу върху врата ми и стисна. Започвах да мисля, че ако имам късмет, той щеше да ме удуши, преди да си спомни, че трябваше да ме спечели. Това нямаше да е най-добрият изход, но щеше да е по-добре от това завинаги да гледам грозната физиономия на Тони.

Секунда по-късно, когато вече бях започнала да виждам въртящи се точки пред очите си и да чувам бучене в ушите си, вампирът нададе остър, пронизителен писък и натискът внезапно намалая. Задъхах се и паднах на колене, борейки се да поема дълбоко въздух през израненото си гърло, докато той се олюляваше пред мен, пищейки, сякаш се разпадаше. Отне ми около секунда, за да открия какво не беше наред с него, тъй като това не се случваше всеки ден. За това ми помогна горещото, почти течно усещане, проследяващо несиметричния пентаграм върху гърба ми, сякаш някой беше разлял горещо масло върху кожата ми. Друга улика беше това, че ръката на вампира и част от гърдите му бяха покрити с линии, които блестяха в златно, докато працияха и пукаха, унищожавайки плътта между тях и костите. Докато наблюдавах, един разтопен кант скри малката вдлъбнатина върху гърдите му, където беше влязъл моят куршум. Гледах го в шок, абсолютно парализирана. От формата на белега беше очевидно, че моят пентаграм се бе разгорял внезапно.

Това беше иронично, имайки предвид, че Тони трябваше да бъде този, който да го накара да проработи. Винаги съм си мислила, че е бил измамен: оригиналната форма на пентаграма се разтегна, докато растях, и накрая се превърна в грозна татуировка, която покриваше половината ми гръб и част от лявото ми рамо. Но въпреки че дизайнът ѝ не бе много красив, изглежда работеше много добре. Както и да е, вампирът, който ме беше атакувал, не беше господар — тази вълна от енергия беше дошла отнякъде зад нас — и как моят пентаграм щеше да се справи с едно от големите момчета бе под въпрос. Аз бях изключително впечатлена от това, което се бе случило — единственият път, когато се бе разгорявал, дори не беше близо до тазвечерното шоу. Тогава единствено изгори ръката на нападателя, опарвайки го дотолкова, че да мога да избягам. Разбира се, тогава ставаше въпрос за

човек, който се опитваше ми препречи пътя. Може би той ставаше по-силен в зависимост от възможностите на този, срещу когото се биеше? Имах лошото усещане, че щях да разбера.

Знаех нещо за пазачите (с името стражи са означени защитните пентаграми), тъй като около Тони винаги бяха двама специалисти по създаването на защитни руни, чието задължение бе да създадат крепост от магическа защита около неговия дом и бизнес. От тях научих, че съществуват 3 главни категории: гранични, енергийни и защитни стражи. Граничните стражи са тези, които Тони използваше като камуфлаж, когато вършеше нещо незаконно — с други думи, постоянно. Енергийните стражи бяха по-сложни: в най-добрата си форма те бяха по-добри от Прозак в облекчаването на стреса и помагаша на хората да преодолеят своите емоционални проблеми. В най-лошия случай, който беше начинът, по който обикновено Тони ги използваше, те му позволяваха да повлиява важни бизнес преговори. Всеки, който се намираще в периметъра на стража, започваше да се чувства много сърдечен и внезапно можеше да реши, че тактиката „прерязване на гърлото“ бе прекалено голяма грижа, когато просто можеха да направят това, което Тони искаше. Имаше два вида защитни стражи: лични щитове и пазители. Юджийн ме инструктира за първите, когато бях още дете. Без тях можех да почувствам дори душите на духовете — тънки енергийни следи, които се простираха назад във времето като блестящи линии върху карта, показвайки ми, че някога, може би преди стотици години, духът бе преминал. Колкото по-голяма ставах, толкова повече се обърквах от следите, може би защото домът на Тони бе притиснат между индианско и колониално гробище. Юджийн най-накрая се измори да гледа как умът ми блуждаеше по време на уроците и ми даде инструментите, за да се защитавам от тях. Тя ме научи да усещам моето енергийно поле, което някои хора наричаха аура, след което използва моята сила, за да създаде ограда около него за защита. Вероятно моите прегради са възникнали автоматично, филтрирайки всичко, освен активните духове тук и сега.

Но преградите бяха толкова мощни, колкото ги създадеше самият човек, тъй като те разчитаха на личната сила и повечето от тях не бяха достатъчни, за да попречат на духовна или физическа атака. Ето тук се появяваха пазителите. Създадени от група магьосници, те бяха проектирани да защитават човек, предмет или място от вреда. Те

можеха да се поставят за предотвратяване на опасност, като обикновено обръщаха злите намерения обратно към техния изпращач или, в случаи като моя, предпазваха от това някой да ме докосне с намерението да ми причини зло, а ако го направеше, завършваше пиццейки в агония.

Този тип стражи бяха голям бизнес в свръхестествената общност. Веднъж Тони плати на създател на стражи малко състояние, за да създаде специална защитна граница около конвой от кораби, които пренасяха крайно нелегална субстанция. Беше му предложено корабите да изглеждат като стари боклукчийски скулове за всеки наблюдател — нещо, което властите нямаше да претърсват много старателно. Но създателят бе млад и безотговорен и заклинанието се провали точно, когато корабите акостираха в пристанището — почти пред лицето на Бреговата охрана. Тони загуби товара, а магьосникът — своя живот. Аз бях прекалено малка, когато създадох моя страж, за да си спомням преживяването, но който и да го беше създал, е знаел какво прави. Тони трябва да е платил доста пари за него, въпреки че това сигурно е един от случаите, в които би му се искало да не го бе правил.

Очите ми започнаха да се насълзават от вонята на топящата се вампирска плът, нещо, което не се подушваше всеки ден, и аз запуших устата си за момент преди внезапно да осъзная, че вече мога да се движа. Огледах се обезумяло наоколо за оръжието си, преди почти веднага да се предам и се промъкнах покрай ръба на секцията с рафтове. Нямаше и помен от моя 9-милиметров и нямаше начин да стигна до вратата без него. А няколкото кутии на полицата, които формираха моето убежище, нямаше да заблудят никого за дълго. Останала без оръжие, без път за укриване и само със своя деформиран страж за защита, се спрях на по-добрата част от смелостта, позната още като „бягане и криене“, и започнах да се оттеглям надолу по пътеката.

Ако можех да избегна вампира-господар за минута, може би щях да успея да стигна до малката врата водеща до незавършената част на мазето. Нямаше друг път към останалата част от клуба, освен вратата на стената на далечния край на бара. Ако не ме виждаше, имаше слаба възможност вампирските му сетива да се объркат и да сметне, че съм се промъкнала отново в бара. Това можеше да ми осигури няколко секунди, за да се промъкна през задния вход, освен ако не се беше

оказал по-умен оставяйки едно от момчетата си да наблюдава изхода. Разбира се, ако го беше сторил, моят страж можеше да премахне още един вампир от по-ниско ниво. А можеше и да не стане така.

Най-накрая достигнах вратата в края на последната редица от лавици, но дори не успях да я отворя, преди да чуя срутване и нечовешки писък зад мен. Погледнах през рамо, очаквайки да видя един или повече вампири-убийци тръгнали към мен. На паникьосания ми мозък му отне няколко секунди, за да осъзнае, че човекът, носещ се надолу по пътеката беше Порша и че звукът от борба бе дошъл от друга подобна пътека.

— Казах ти, че ще доведе помощ, Каси!

Лицето ѝ блестеше от възбуда и малките редици от букли от двете страни на главата ѝ подскочиха, когато се обърна и с драматичен жест посочи назад. Нещо, което изглеждаше като цяла Конфедеративна бригада, си проправяше път в склада, дори и да нямаше начин да се удържи позицията в близост до толкова много хора. Виждала съм този трик и преди — метафизиката казва на старата обикновена физика да се поразходят — но все още беше впечатляващо.

Еlegantен офицер с дълги мустаци ми се поклони до земята.

— Капитан Б. Люис на вашите услуги, мадам. — Той приличаше на Къстър, наблюдението на когото нямаше да завърши добре, ако бях достатъчно глупава, за да го направя. Но преди да успея да кажа, каквото и да било, един вампир ме достигна през лавиците и нематериалната среда на капитана и ме сграбчи за гърлото.

Капитанът извади своята сабя и имах секунда на разположение да се почудя какво си мислеше, че може да направи, преди тя да падне надолу в блестяща дъга и да отсече ръката на вампира до лакътя. Той извика, както и аз, в моя случай, защото бях опръскана с топла струя кръв и защото отсечената ръка все още стискаше гърлото ми, пръстите заровени в трахеята ми. Вампирите не загиваха, докато не се разрушаха главата и сърцето, така че ръката се опитваше да изпълни последната заповед, която беше издадена и ме давеше до смърт. Офицерът се опита да я отдели от гърлото ми, но ръката му мина точно през мен.

— Съжалявам, мадам — каза той, докато ми причерняваше за втори път тази нощ, — но използвах по-голямата част от енергията си

в този удар. Той поклати тъжно главата си. — Времето може да ни отслаби непоправимо.

Той изглеждаше така, сякаш очакваше да кажа нещо, но беше трудно да съчувстваш на някого, докато не можеш да си поемеш дъх и фойерверки просветваха зад клепачите ти.

Вампирът се опита да ми нанесе нов удар, а Порша се опита да му попречи с чадъра си.

— Хванете го! — извика тя и батальонът, който досега бе наблюдавал сцената, се придвижи като масивна, разпенила се река в сиво. Това беше един от моментите, когато мозъкът ти казваше, че е невъзможно това, което виждаш. Няколко хиляди ескадрона се съсредоточиха върху една и съща точка, вливайки се в нея така, както водата се отичаше в канала. Само че „каналът“ не беше подготвен за това и съм сигурна, че не му хареса. Вампирът започна да се блъска в секцията с полици, единствената му ръка се размахваше, сякаш можеше да отблъсне инвазията, докато кожата му се оцветяваше в пурпурно.

Междувременно аз се опитвах да разхлабя пръстите около врата си и след като успях, хвърлих ръката на пода, при което най-накрая тя спря да се движи и замръзна като статуя в края на пътеката. Опитах се да наблюдавам вампира, но се разсеях от ръката, която се опитваше да прекоси пода и да ме сграбчи. Не бях наясно с това, което се случваше, но най-доброто ми предположение беше, че всеки дух се бе вкопчил в малко парче от тялото на вампира, превръщайки го в голям грозен Попсайкъл. Бях започнала да се чудя какво ще се случи, когато всички тези духове се опитаха да избягат от неговата твърда плът, когато дойдеше експлозията. Сграбчих бутилка с вино и започнах да удрям ръката, така че пропуснах събитието. Всичко, което разбрах, бе, че накрая завърших покрити с ледени парченца от плътта на вампира, които ме удряха като малка градушка.

Порша се носеше наоколо, избягвайки противния под, като просто не го докосваше. Тя завъртя дантеления си чадър и ми се усмихна.

— Ние трябва да тръгваме, Каси. Това отне много от енергията на момчетата и те трябва да си починат. Но искаме да ти кажем, че си прекарахме страхотно!

Тя пое ръката на капитана и направи реверанс, докато той се покланяше отново; след което те изчезнаха внезапно заедно с групата, която се промъкваше през останките на вампира.

Седях в средата на лигаво петно прекалено шокирана, за да направя каквото и да било и разтривах врата си. Лицето ми пареше там, където ме бяха удряли парченцата на плътта на вампира, но гърлото ми беше по-зле. Не можех да преглъщам и това ме тревожеше. Продължавах да седя там и да наблюдавам как се топяха останките от вампира и падаха от лавиците, когато Томас се появи на края на пътеката.

Побързай! — Той ме сграбчи за китката и ме задърпа към централната част на стаята. Изскимтях от болка, беше ме хванал за същата китка, която вампирът почти беше изкълчил, и от изненада, че го виждам жив. Аз бях отписала и двама ни, но сега започвах да се чудя кой се беше бил с вампирите, докато групата на Порша беше с мен. Неговата ръка бе покрита с кръв и за секунда си помислих, че е негова, но никъде не видях рана. Писъкът ми вероятно го бе стреснал, защото той внезапно пусна китката ми и аз паднах на пода, хлипайки и давейки се от вика, заседнал в нараненото ми гърло. Докато обгръщах тялото си с ръце, опитвайки се да се съвзема, видях телата.

С изключение на моя нападател, който беше без една ръка и издаваше гъргореци звуци поради това, че стражът ми бе прогорил гърдите му, единственият, който все още мърдаше, беше затиснат от една секция, която изглеждаше така, сякаш беше изтръгната от стената и хвърлена върху него. Върху нея имаше метални листове, които бяха останали от времето, когато Майк беше направил нещо като градски магазин в клуба, който беше останал след фалирането на фабриката. Те не бяха никакви метални дизайнерски обшивки, а дебели парчета с режещи ръбове, с които Майк трябваше много да внимава докато ги поставяше. Както изглежда в един момент, когато лавицата е била хвърлена, те се превърнали във фатални метални оръжия, които бяха разрязали вампира като хляб. Явно той скоро се бе хранил, защото от множеството рани изтичаше достатъчно количество кръв, която се разстиляше по пода като червено одеяло.

Никое от парчетата не му беше отсякло главата или проболо сърцето, следователно въпреки неговите ужасни наранявания щеше да продължи да живее. Той погледна в моя посока и видях как се

опитваше да вдигне пистолета, който стискаше в едната си ръка. Томас забеляза това и без колебание отиде и издърпа един от металните листове, забит в корема на вампира. Той нанесе серия от бързи, звучни удари, докато го гледах невярващо, с отворена уста. След няколко секунди нещото на пода наподобяваше повече на суров хамбургер, отколкото на човек.

Очите на вампира продължаваха да са втренчени в мен с омраза като осъзнаваха какво се случва, дори и вампирът да беше нарязан, а аз даже не можех да извикам или да направя каквото и да било. Била съм и в други тежки ситуации, но бях забравила какво е нервите ти да са опънати до скъсване всяка една минута, всеки ден, след като не ми се беше налагало отново да живея по този начин. Наблюдавах как Томас отсича главата на вампира с един финален удар и отпуснах дъха си, който дори не осъзнавах, че съм задържала. Ние бяхме живи. Не можех да повярвам и, по дяволите, не го разбирах.

Израстването ми при Тони ме бе направило доста толерантна към насилието, така че се опитвах да сглобя картината, докато не забелязах, че телата на четвъртия и петия вампир имаха големи, назъбени дупки на мястото, където се намираха сърцата им. Пробождането с кол все още бе традиционалният и най-известен метод за убиване на вампир, но предполагах, че изтръгването на сърцето с ръце също вършеше работа, въпреки че никога не бях виждала нещо подобно. Мислех си, че никога нямаше да трябва да наблюдавам отново подобни работи и когато погледнах към Томас, стаята се завъртя.

Обикновено имах нещо като предупреждение преди видението да се появи. Не че можех да го спра, но трийсетте или повече секунди на дезориентация ми позволяваха да се махна от погледите на хората и да се подготвя мислено. Този път нямаше нищо. Беше сякаш земята се разтвори и аз паднах в тъмен, дълъг тунел. Когато се приземих, Томас стоеше на около 6 стъпки разстояние върху тревиста ливада, която изглеждаше вечна под бледосиньото небе. Кожата му беше бронзова, вместо целуната от слънцето сметана, и той беше облечен в мръсна, вълнена туника, без ръкави, вместо в обичайните му готик дрехи, но определено беше той. Очите му бяха диви, светещи като два тъмни скъпоценни камъка на лицето му, а изражението му беше триумфиращо. Група от подобно облечени хора го бяха заобиколили и

всички изглеждаха така, сякаш любимият им тим току-що беше спечелил супер купата.

Наблизо вълни се разбиваха в скалист бряг, с цвят толкова зелен, че изглеждаше почти черен и изпращаха към вътрешността студен бриз в ледени пориви. Това би било скована, но красива картина, ако наоколо не лежаха няколко дузини тела. Повечето приличаха на европейци, облечени така, сякаш идваха от някой нискобюджетен пиратски филм: бели памучни ризи с дълги ръкави, кафяви ленени панталони до коленете и изцапани бели чорапи. Мъжът беше загубил обувките си и косата му беше толкова дива, колкото и изражението му.

Докато наблюдавах в ужасено очарование, Томас заби груб бронзов нож във все още повдигащите се гърди на един от мъжете и направи дълбока рана от шията до корема. Топлината от раната се смеси със студения въздух и причини издигането на облак от пара, но той не беше достатъчно плътен, че да не ми позволи да виждам как го разкъсаха през ребрата, сякаш беше счупена вейка. Ярки поточета от кръв окъпаха ръцете му, когато той извади все още потрепващото сърце и го вдигна високо; след което бавно, сякаш се наслаждаваше на момента, започна да го поднася към устата си. Неговите зъби потънаха в потрепващата плът, която все още се опитваше да тупти, след което разкъсаха пулсиращата вена, което изпрати струя кръв стичаща се по лицето и брадичката му. Струята се изля в отвора на гърлото му, след което той спусна пръстите по гърдите си върху туниката, оставяйки абстрактни петна, така че това, което носеше, изглеждаше като изрисувано. Неговото гърло се сви и той преглътна, което предизвика одобрителен възглед от наблюдаващите воини.

Вероятно съм издала някакъв звук, защото той се огледа наоколо, разкривайки червено оцветени зъби в ужасна пародия на усмивка, които държаха част от плътта сякаш се опитваха да я споделят. Той направи крачка напред и аз осъзнах, че съм се вкоренила на мястото си, неспособна да го спра, неспособна да избягам, когато неговата мокра ръка със страховитото си предложение се приближи. Моята парализираност най-накрая се разчупи и аз изкрещях.

Това нарани гърлото ми, но нямаше начин да се сдържа. Картината изчезна и аз бях отново в склада, гледайки диво към новия Томас, който за стотна от секундата изглеждаше като от миналото. Неговият език се плъзна навън, за да оближе малката капка кръв в

ъгъла на устата му, толкова малка, че беше абсолютно незабележима, ако той не беше привлякъл вниманието към нея. Спомних си, че старите навици умираха трудно, точно преди да започна да креция с цялата си сила.

Той пристъпи към мен, ръцете му бяха протегнати пред него, сякаш за да покаже, че е безобиден и аз забелязах, че те бяха вече почти чисти. Когато дойде по-близо и последното петно върху възглавничката на дланта му изчезна, потъвайки в кожата му така, както водата в пясъка на пустинята, осъзнах, че се отдръпвам назад като рак, плачейки и псувайки, но не ми пукаше. Подхлъзнах се на кървавото петно, паднах и закрепях по-силно, когато видях, че краката ми са покрити с червено, сякаш рози бяха разцъфтели върху чорапите и ботушите ми. Томас се приближи бавно, докато говореше успокоително, сякаш бях плашливо жребче, което той се опитваше да опитоми.

— Каси, моля те, изслушай ме. Спечелихме си малко време, но трябва да тръгваме. Ще дойдат и други.

Аз се подхлъзнах отново и паднах на задника си като го ударих в нещо твърдо. Част от мозъка ми, която все още функционираше, разпозна формата на предмета и аз сграбчих пистолета си изпод мен.

— Не се приближавай иначе ще те убия. — Насочих го към Томас и въпреки че трепеше неудържимо в ръката ми, бях сигурна, че той знаеше, че го мисля. Очите му, обикновено нежни, топли и откровени, сега бяха като черни тъмни огледала. Не можех да видя нищо през тях, а и не исках. Боже, не исках.

— Каси, трябва да ме изслушаш!

Погледнах към това красиво лице и част от мен се отдели, за да наблюдава как друга илюзия изчезваше и умираше. Мислех си, че най-накрая съм направила нещо добро, че в действителност съм помогнала на някого, че съм спасила някого, вместо само да наблюдавам всяко проклето нещо, което накрая завършваше болезнено, случващо се на мен или на някой друг. Трябваше да знам, че всичко е прекалено хубаво, за да е истина, че той бе прекалено добър. Надхвърли възможностите си, Каси, моето момиче, помислих си аз, когато гърбът ми се удари във вратата. Може би трябва да се целиш по-ниско, следващият път си осинови котенце! Само че си знаех, че има много малка вероятност да има следващ път.

Можех да чуя глухия звук на музиката през вратата, някакъв вид песнопение, смесено с техно и това звучеше като рай. Искях да се изгубя в тълпата, да си проправя път навън и да започна да бягам, сякаш адът беше по петите ми. Бях много добра в това да се укривам, а и в туристическия район беше лесно да станеш анонимен член на щастливата, петъчна тълпа. Имах няколко различни банкови сметки по друго фалшиво име, скривалище за спешни случаи с мъчно различими дрехи в шкафче на автобусната станция, а и бях запомнила всяка задна алея в радиус от 5 блока. Щях да се справя, ако само можех да се измъкна от Томас.

Бавно се плъзнах през вратата, използвайки я да се задържа и проклинайки високите си токчета. Полата ми се беше вдигнала нагоре, но не се притеснявах от това; бляскавият Томас беше най-малкото от притесненията ми сега. Опипах зад гърба си с лепкавата си от кръв ръка и най-накрая напипах бравата. Паднах през отвора на нестабилните си крака, блъснах вратата зад гърба си и се придвижих иззад бара. Не можех да си поема дълбоко въздух и тялото ми трепереше сякаш бях болна, но се държах. Нямах време за това точно сега.

Светлинното шоу беше започнало и подскачащата, въртяща се маса от танцьори се разсичаше от заслепяващите бластери. Пулсиращият ритъм и шумът на тълпата веднага ме оглушиха, но нямаше нужда да чувам Томас, за да знам, че е зад мен. Лазерите променяха цвета на кръвта върху мен, превръщайки я в черно и сиво. По-слабото осветление ми позволи да се смеся с останалите, без да причиня масово бягство, въпреки че се съмнявах, че изглеждам нормално. Аз се плъзгах през всеки възможен отвор, опитвайки се да мисля, докато бягах, но мозъкът ми беше блокирал и всичко, което ми казваха инстинктите бе „По-бързо!“. Опитах, защото нямаше какво друго да направя, освен да чакам да ме хване, но вече знаех, че това няма да е достатъчно.

Бях близо до дансинга, когато Томас ме сграбчи. Той ме завъртя, за да се обърна с лице към него и усетих как ръката му се плъзна през изгорената тъкан на тениската по гърба ми, за да сближи телата ни. Вероятно за всеки друг изглеждаше така, сякаш танцувахме; само аз знаех, че не мога да се отдръпна. Той стисна като в менгеме ръката ми с пистолета, принуждавайки ме да сваля оръжието надолу, далече от

него. Така или иначе нямаше да се опитам да стрелям. Дланта ми беше толкова потна, че имах проблем дори да го задържа на целта, а и имаше прекалено много хора, за да рискувам да стрелям напосоки. Освен това куршумът нямаше да му причини нищо, освен да го раздразни.

Пръстите му се спуснаха по гръбнака ми до границите на моя страж. Той проследи границите му почтително.

— Чувал съм истории за тези, но никога не съм вярвал в тях.

Гласът му беше изпълнен с нещо подобно на страхопочитание. По някакъв начин той ме накара да го чуя, въпреки оглушителната музика, но не бях заинтересувана да водя разговор. Завъртях се, опитвайки се да се отскубна от хватката му и проклетх безполезния страж. Сигурно се беше изтощил от предходната битка или пък просто не действаше срещу тези, които бяха на това ниво, защото той просто не реагираше на неговото докосване.

— Каси, погледни ме!

Заборих се с него, знаейки още от детството си, че ако погледнеш вампир директно в очите, той по-лесно щеше да те контролира. След сцената в склада, не се и съмнявах какво представляваше той и отчаяно не го исках в главата си.

Като се има предвид, че той се бе промъкнал през вампирския ми радар и се представяше за човек в продължение на месеци, явно ставаше въпрос за вампир в най-добрия случай от трето ниво, а вероятно и от по-високо. Второто беше по-вероятно, тъй като го бях виждала да се разхожда на пълна дневна светлина, което дори и Тони не можеше да направи без опасност от нещо по-сериозно от слънчево изгаряне. Не че имаше значение нивото му; всеки господар можеше да ме накара да клопам като пиле само с един поглед.

Някога, имах такова ниво на защита от подобни неща, но от моя стар защитник, който сега ме искаше мъртва и беше честна игра. Сега обаче, никой не би отмъстил за нещо, което би ми се случило. Всичко, което знаех, бе, че Томас щеше да бъде щедро възнаграден за това, че ще ме върне. Тони нямаше нищо против да плаща за отмъщение и имайки предвид колко много му струвах, вероятно щеше да плати с усмивка. Заради това ли Томас беше убил останалите вампири, чувствайки ги като съперници за наградата? Колко, по дяволите, беше предложил Тони за мен? И защо Томас бе чакал толкова дълго?

Аз се борех, но всеки ни пренебрегваше, вероятно защото си мислеха, че съм доста лош танцьор. Томас просто ме сграбчи по-силно. Имайки предвид колко рядко го бях докосвала, изглеждаше странно сега да бъдем толкова интимни. Беше трудно да си спомня, че това бе Томас. Мозъкът ми упорито го считаше за един от приятелите и твърдо отказваше да го възприеме като един от психарските вампири убийци.

Начинът, по който ме държеше не помагаше на объркването ми — неговите ръце бяха много повече от приятелски, когато се плъзгаха нагоре и надолу по почти голия ми гръб, увличайки ме в танц, много по-бавен и чувствен, отколкото беше музиката.

Противно на легендата, тялото му срещу моето беше горещо, гладко като мускулест сатен, но също така можеше и да е издялано от стомана, когато се опитвах да се измъкна от прегръдката му. Пулсът ми се учести и си помислих, че ще припадна, когато той наклони главата си и устните му проследиха врата ми. Мисля, че всъщност сърцето ми спря, когато той внимателно целуна кожата, сякаш вкусваше пулсирането под повърхността ѝ. Изглеждаше така, сякаш кръвта ми можеше да го омагьоса, ако забавеше движението си и се сгъстеше във вените ми, очаквайки да я освободи. Окъпах се в пот, което нямаше нищо общо с жегата от толкова много тела, натъпкани в малкото място. Дали щеше да ме убие точно тук пред очите на няколко стотици свидетели? Тръпка премина през мен, когато осъзнах, че вероятно щеше да се измъкне с него. Той определено можеше да носи тялото ми и никой нямаше да си помисли нещо за това; всички щяха да видят как Томас се грижи за своята съквартирантка, която е припаднала от жегата. Какъв джентълмен.

Трябваше да зная, че нещо такова щеше да се случи. Всеки път, когато се доверявах на някого, той ме предаваше; всеки път, когато заобичвах някого, той умираше. И тъй като Томас вече бе мъртъв, то закономерността се запазваше.

— Моля те, не се бори с мен!

Дъхът му върху студената ми, влажна кожа ме накара да потръпна. Внушението премина като наркотик през вените ми, окъпвайки ме в утешително, розово спокойствие, което отнесе част от страха и повечето от болката, при което ми беше трудно да мисля. Не беше толкова силно, колкото ако бяхме направили очен контакт, но

въпреки всичко ме накара да се чувствам, сякаш съм обградена от гореща вода, а не от въздух, с всяко фино движение повече от усилие, отколкото трябваше да бъде. Не че това имаше значение: усилията ми не постигаха нищо, освен да изпратят глуха болка в наранената ми китка и да го възбудят. Нищо не бе изписано на лицето му, но тялото му сякаш не беше напълно под контрол и аз можех да почувствам как се уголемява и втвърдява под дънките.

Той докосна леко с горещите си устни моите.

— Нямам намерение да те нараня — промълви.

Ако имаше значение, щях да му припомня, че независимо от това дали щеше да ме убие собственоръчно или да ме заведе при Тони, накрая резултатът щеше да бъде един и същ. Но нямах възможност да кажа, каквото и да е било, преди неговите устни да докоснат отново моите; и тогава неговият контрол се срива и той покри устата ми в приклепваща целувка, в която нямаше и следа от предишната нежност.

Ръцете му се затегнаха около мен, притискайки ме към всеки инч от тялото му, като ме целуваше почти отчаяно подобно на умиращ от глад човек на празненство. Неговата силна ръка се спусна по-надолу по гърба ми, докато не достигна края на късата ми кожена пола и я повдигна. Внезапно той ме вдигна напълно от пода и ме постави на кръста си, така че трябваше да го обгърна с краката си или да падна и сетивността ми така се претовари, че ми отне минута да осъзная, че той се бе отправил танцувайки обратно към склада. Сякаш предпочиташе убийството му да бъде насаме.

Той все още ме целуваше, когато първата експлозия от енергия се излъчи от него, изпрацайки тръпки до върха на пръстите ми. Или нещо бе нарушило концентрацията му или вече не се притесняваше да се предпазва. А и защо да бе необходимо? Вероятно аз бях единственият чувствителен човек там, а аз вече знаех какво представляваше. Той можеше и да изглежда по същия начин на останалите, но за мен беше, сякаш кожата му е потопена в разтопено злато, което го караше да блести като миниатюрно слънце в тъмна стая. Количеството енергия, изливащо се от него, накара косъмчетата на ръцете и врата ми да настръхнат, докато тя се завихряше и пукаше около нас. Въздухът стана тежък, подобно на момента точно преди буря, когато всичко внезапно става по-ясно, по-светло, по-остро. Цялата тази сила скоро намери своя фокус. Тя ме удари като високия

прилив в океана, заливайки ме вълна след вълна със сила, която правеше трудно да си спомня защо се бях борила, или каквото и да е било друго.

Той прекъсна целувката и аз издадох малък непредизвикан звук на протест, преди той отново да плъзне устата си върху врата ми. Но аз нямах нищо против; този път това изглеждаше като нежен жест, въпреки че малка част от мозъка ми забеляза, че неговата коса падаше върху разкъсаната ми риза, скривайки я от ярките светлини на близкия бар. Лусил, която изпълняваше поръчка няколко ярда по-далеч ми намигна изненадано, докато се промъквахме зад тезгяха. Не се опитах да извикам за помощ. Осмислих факта какво би могла да направи Лусил дори и срещу бебе вампир, а какво остава за господар. Въпреки това истината беше, че не ми пукаше. Но явно Томас си бе помислил, че мога да бъда толкова глупава или просто не искаше да поеме риска. Той ме целуна отново и каквито и да бяха неговите мотиви, той определено знаеше какво прави. Коприненото усещане на неговите устни върху моите размъти мислите ми още повече и когато най-накрая се отдръпнахме, бях толкова зашеметена, че да си спомня, че не биваше да го поглеждам в очите. Умът ми веднага замръзна, всички мисли, освен Томас просто се изпариха, сякаш някакъв бутон в мозъка ми беше изключен. Светлината се замъгли и музиката стана неясна, докато всичко, което можех да виждам, бе неговото лице и всичко, което можех да чуя бе тупкането на пулса в ушите ми.

Защо никога не бях забелязала начина, по който очите му пърхаха толкова съблазнително? Миглите бяха черни копринени ресни около малки пламъчета, които танцуваха в зениците му, причинени от светлините на бара. Нещо в мен реагира на жегата, която видях в неговия поглед и моите ръце се изстреляха по своя воля, започвайки да очертават кръгчета по стомаха му през материята на ризата му. Всичко, което имаше значение беше усещането за тези твърди мускули под копринената кожа; всичко, което исках, бе да си проправя път до врата му и да заровя ръцете си в блестящия водопад от черна коса, за да проверя дали тя бе така мека, гъста и тежка, както изглеждаше. Но след това бях разсеяна от вида на тъмно зърно, показващо се изпод една от многото гънки на неговата риза, нещо, което ме е разсейвало повече пъти, отколкото можех да преброя. Открих, че то бе толкова страхотно на вкус, колкото и на вид, както и винаги съм знаела, че

щеше да бъде, и то се втвърди красиво под натиска на устните и зъбите ми, сякаш бе жадувало за докосването ми. Вземайки всичко предвид, едва забелязах, когато Томас ме отнесе обратно в склада и затвори вратата с крак.

Той пое дълбоко, накъсано вдишване и бавно се отдръпна от мен. След миг той заговори с дрезгав глас, напълно различен от обикновения му тембър.

— Дай ми пистолета, Каси. Някой може да бъде наранен, ако внезапно гръмне.

Звукът на гласа му, остър и странно унил, леко прочисти главата ми. Това, че видях и първия си нападател също помогна. Той лежеше разделен на три парчета, разяден на половина от стража. През останките на тялото му, можех да видя почернелите дъски на дървения под, където бе прогорена част от несиметричния пентаграм.

Гледах картината пред мен, чувствайки се леко замаяна и много странно. Изведнъж схванах шегата: някой е бил наранен. Сега, това беше смешно.

Аз сграбчих Томас, за да не падна, пистолетът ми се люлееше безполезно зад гърба му. Той го взе от отпуснатата ми ръка и го хвърли някъде надалеч. Не видях къде падна; той просто се изпари. Той ме гледаше загрижено и внезапно това също беше смешно. Започнах да се кикотя. Надявах се, че Тони му е платил добре — той беше ужасно смешен.

— Каси, мога да те нося, ако искаш, но трябва да тръгваме. — Той погледна часовника на стената. Беше 8:37. — Виж, имаме достатъчно време, за да отидем на срещата.

Продължавах да се кикотя и гласът не звучеше като моя. Смътно осъзнавах, че започвам да ставам истерична, тогава Томас помръдна. Следващото нещо, което осъзнах бе, че бях отново в ръцете му и вече бяхме навън, бягайки надолу по тъмния път толкова бързо, че уличните светлини се сливаха в дълга, сребърна линия. Секунда по-късно към нас се присъединиха две тъмни фигури, по една от всяка страна.

— Заспивай — изкомандва Томас, когато светът започна да се движи по-бързо. Осъзнах, че съм ужасно уморена и сънят беше много добра идея. Чувствах се удобно и на топло, въпреки че главата ми така се въртеше, че изглеждаше сякаш нощното небе се спускаше, за да се срещнем, или пък ние летяхме нагоре към звездите. Спомних си, че си

помислих сънено, точно преди да заспя, че ако така идваше смъртта, то не беше толкова зле.

3

Събудих се уморена, схваната и тотално откачила. Настроението ми не се подобри от факта, че Томас се извиси над мен, така че неговото безизразно, обърнато на обратно лице беше първото нещо, което видях.

— Махай се от мен! — изграчих, докато се опитвах да седна. Трябваше да изчакам няколко минути, за да спре стаята да се движи, и когато това стана, бях ужасена от това, което видях. Супер. Бях стоварена в чакалнята на Ада. Малката спалня бе издялана от червен пясъчен камък и осветена от няколко ужасяващи стенни свещници. Те бяха направени от нещо подобно на притиснати един до друг ножове, които придържаха ужасни смърдящи факли. Това веднага ми изясни, че бях на място с множество могъщи стражи, които смущаваха електричеството. Лошо.

Мястото би било перфектно за стая за мъчения, но вместо метални гилотини и инструменти, използвани за измъчване чрез притискане на палците, бе обзаведена само с неудобния кожен диван, върху който лежах и малка ръбеста масичка с няколко списания. Едно от тях беше копие на Оракула, еквивалент на Newsweek^[1] в магическия свят, но както в повечето чакални четивото беше отпреди няколко месеца. Отбивах се в някои определени кафенета в Атланта веднъж седмично, за да го чета, в случай че станеше нещо в другия ми свят, което можеше да повлияе новия ми живот. Съмнявах се, че историята от корицата на това издание, която разказваше за влиянието на евтиния азиатски внос върху магическия медицински пазар, спадаше към тази категория, а другото беше жълта преса. „НАСЛЕДНИКЪТ НА ПИТИЯ ЛИПСВА!“ — това беше триинчовото заглавие на тазседмичния брой на Кристален взор. — „ВРЕМЕТО. — ПОВРЕДЕНО!“ Завъртях очи, но спрях, защото болеше. Вероятно историята за „МАРСИАНЦИ ОТВЛИЧАТ ВЕЩИЦИ“, която бе водена, вече не бе актуална.

— *Mia stella*^[2], Сенатът назначи Томас за твой бодигард, той не можеше да те остави — укори ме нежно познат глас, идващ откъм вратата. — Не прави нещата трудни.

— Не ги правя.

След това, през което бях преминала, си мислех, че за всичко си има причина. Чувствах се наистина отвратително и толкова изморено, че се олюлях, когато се насилих да стана, а очите ми запариха така, сякаш вече бях ударила един хубав, здрав рев, както ми се щеше. Но не отстъпих.

— Не го искам никъде в близост до мен.

Игнорирах Томас и непознатия, който носеше съдийски дрехи от 17 век, и се концентрирах върху единствения приятел, който имах в тази стая. Нямах никаква идея какво правеше Рейф тук. Не че не ми беше приятно да го видя — можех да използвам всички приятели, които ми паднат — но не знаех как се вместише в картинката. Рейф беше съкратено от Рафаел, за него се пиеха наздравници в Рим и беше любимият артист на папата, докато не бе направил грешката да подправи пълномощно от богат търговец през 1520. Тони се бе опитал да се съревновава артистично с Медичите: те имали Микеланджело, така че той се нуждаел от Рафаел. Рейф му казал, че има повече поръчки, отколкото може направи, и че така или иначе е нарисувал фрески за папата. Той не искал да пропътува целия път до Флоренция, само за да изрисува всекидневна стая. Това не бил добър ход. Оттогава Рейф рисува всичко, което Тони поиска, включително спалнята ми, когато бях дете. Той изрисува тавана ми с ангели, които изглеждаха толкова истински, че в продължение на много години си мислех, че те ме пазят, докато спя. Той беше единственият човек от обкръжението на Тони, за когото съжалявах, че съм изоставила, но трябваше да се измъкна, без да кажа довиждане. Нямах друг избор: той принадлежеше на Тони и ако му се зададеше директен въпрос, трябваше да каже истината. Следователно фактът, че беше тук, означаваше, че Тони иска така. Това някак си намали радостта ми от събирането. Томас не каза нищо, но и не напусна стаята. Втренчих се в него, но това нямаше желанието ефект. Това бе проблем, тъй като трябваше да избягам, а колкото повече бавачки имах, толкова по-голямо бе предизвикателството. Съществуваше и фактът, че дори само гледането ми към него предизвикваше толкова много емоции в мен, че получих

главоболие. Насилието не беше единственото, което ме притесняваше. Бях видяла толкова много от него, докато растях, че спокойно можех да пренебрегна това, което се бе случило в клуба, тъй като вече бях преодоляла шока, че Томас бе отговорен за него. Това, че вече не бях коленичила в локви кръв, също помагаше, както и фактът, че вампирите, които той бе убил, се опитваха да ми сторят същото. Мнението ми по въпроса можеше да бъде обобщено много просто: аз бях жива, те не бяха. Оцеляването при Тони те учеше да бъдеш практичен относно тези неща.

Томас получи и червена точка за това, че ми спаси живота, въпреки че най-вероятно щях да бъда далече сега, ако не бях отишла да го предупредя. Дори бях склонна да му простя това, че ме помъкна, без да каже и дума за обяснение, считайки, че не съм в състояние за спокойно дискутиране на случилото се. Като цяло мислех, че сме квит, с изключение на частта с предателството. Това беше нещо друго. Това не бях склонна да го простя скоро, а може би и никога.

Аз бях споделила с Томас моите впечатления от времето, когато бях на улицата, неща, които не бях обсъждала с никой друг, с цел да му помогна да се разкрие. Притеснявах се, че той не завързва никакви приятелства, въпреки цялото внимание, което получаваше в клуба, и се чудех дали и той няма никакви фобии относно взаимоотношенията с хората, подобно на мен. Позволих си да ми пука за него, по дяволите, а през цялото това време всичко, което той ми бе казвал бе лъжа. Без да споменаваме факта, че преднамерено ми бе откраднал волята, карайки ме да изглеждам като глупачка, заради което все още се изчервявах. Подобни неща се считаха за нещо сериозно във вампирските кръгове; ако бях на страната на Тони, той би се погрижил да не допусне да се упражнява подобно влияние върху един от слугите му.

— Нека да поговоря с нея — каза Томас на Рейф.

Преди да успея да протестирам, останалите напуснаха стаята, създавайки илюзията, че сме насаме. Всичко бе заради шоуто; с вампирския слух просто нямаше никаква разлика. Не се и опитах да понижа гласа си:

— Нека да опростя нещата — казах яростно. — Ти ме излъга и предаде. Не искам да те виждам, да говоря с теб или дори да дишаме един и същи въздух. Никога отново. Схвана ли?

— Каси, ти трябва да разбереш; направих това, което бях принуден да направя...

Забелязах, че държеше нещо в ръката си.

— Какво правиш с чантата ми? — Би трябвало да зная, че той ще го открие. Тони нямаше как да знае още каква изненада бях приготвила, но тъй като това беше Томас, се почувствах за пореден път предадена. — Взе ли нещо?

— Не, тя е така, както я остави. Но Каси...

— Дай ми я! — посегнах към нея и почти паднах. — Нямах право...

— Кула! Кула! Кула! — Таро картите паднаха на пода и аз изглеждах така, сякаш ще получа истеричен припадък. Усетих сълзи в очите си. Това беше просто глупаво тесе карти, но беше единственото нещо, което имах от Юджийн.

— Счупил си го!

Спуснах се да събирам разпилените карти и Томас коленичи до мен.

— Тук има стражи — каза той тихо. — Прекалено много са и пречат на магията. Всичко ще бъде наред, след като си отидем, или мога да ги поправа. Това е просто заклинание.

Бутнах ръката му далеч от моите бедни, разбъркани карти. Знаех как се чувстват.

— Не ги пипай!

Пъхнах ги тромаво обратно, с треперещи ръце, докато той седна на петите си и се втренчи в мен.

— Съжалявам, Каси — каза най-накрая. — Знаех, че ще си разстроена...

— Разстроена?! — Завъртях се към него толкова бясна, че даже ми беше трудно да виждам. — Остави ме да си мисля, че си някакво бедно, изоставено хлапе, което се нуждае от приятел, и аз глупачката се вързах! Вярвах ти, а ти ме предаде! — Спрях и поех дълбоко въздух, преди да издишам. Нямаше да му доставя удоволствието да ме види как плача. Нямаше. Пъхнах картите обратно в чантата си и започнах да проверявам съдържанието ѝ, за да си дам малко време да си възвърна контрола. След минута погледнах нагоре.

— Не всичко, което е счупено, може да се поправи, Томас!

— Не съм те лъгал, Каси, кълна се.

Поглеждайки в честните му очи, почти му повярвах. Почти.

— Значи ти си, какво, беден, малтретиран вампир-господар? Моля те!

— Не те излъгах! — каза той, още по-настойтелно. — Беше ми наредено да те опазя жива. Това и направих. Трябваше да спечеля доверието ти за това, но не съм те лъгал, за да го направя. Никога не съм ти казал, че съм бил малтретиран, макар че и да ти го бях казал, щеше да е доста близо до истината. Всеки от слугите на Алехандро може да каже това.

Не можех да повярвам, че той направи това. Не очаквах сърцераздирателно извинение, но това, че той не разбираше какво е направил, бе прекалено.

— Повръща ми се от теб! — казах, изправяйки се отново на краката си. Отидох до вратата и си промуших главата. Рейф беше в коридора, опитвайки се да изглежда така, сякаш не бе чул и дума.

— Или той ще си отиде, или няма да съдействам.

В следващата секунда ръцете на Томас бяха около раменете ми, хватката му бе почти болезнена и той ме изтегли вътре, обръщайки ме към себе си.

— Какво знаеш ти за малтретирането? — изсъска той с тих, жесток глас. — Знаеш ли как станах вампир, Каси? Щеше ли да ме харесваш повече, ако ти бях казал, че те обсадиха мен и останалата част от селото ми и ни пуснаха, за да бъдем преследвани от Алехандро и неговия двор? Че единствената причина, поради която не съм мъртъв е, че един от придружителите му мислеше, че съм достатъчно привлекателен, за да бъда спасен? Че трябваше да наблюдавам хора, които бяха оцелели през периода на чумата и завоеванията, които се бяха били на моя страна през годините срещу смазващи препятствия, да бъдат изклани от един луд заради извратеното му забавление? Това ли е, което искаш да чуеш? Ако това не е достатъчно отвратително, за да спечели прошката ти, повярвай ми, има още много истории, които мога да ти разкажа. Можем да си ги разменим, въпреки че си мисля, че ще избягаш преди мен. Била си на улицата за няколко години; аз бях с Алехандро три века и половина.

— Томас, моля те освободи, мадамозел Палмър.

За моя изненада се намеси странно облеченият мъж. Бях си помислила, че той изглежда като нещо от епохата на Реставрацията на

английската монархия, но сега видях, че произхода му е оттатък Канала. Акцентът му беше слаб, но забележимо френски. Почти бях забравила, че е там. Още по-странен бе фактът, че Томас веднага направи това, за което бе помолен, отдръпвайки се, сякаш контактът с мен го бе изгорил, но тези черни очи останаха върху моите, сякаш очаквайки отговор. Какво се предполагаше, че трябва да кажа? Имал си тежък живот, така че всичко е наред за това, че ме върна на хората, които можеха да ми причинят още по-лоши неща? Твоят живот е бил пълна каша, затова няма проблем, че разруши моя? В такъв случай той трябваше дълго да почака.

— Може би ще ми се довериш достатъчно, за да я пазя за известно време?

Беше формулирано като въпрос, но високият французин ме поведе по коридора, без да изчака за отговор.

Скоро щях да видя старите си врагове, но при обстоятелствата, които очаквах. Дебелото лице на Тони изглеждаше по същия начин, както винаги, което не беше изненадващо, като се има предвид, че той не се бе променял от 1513 година, с изключение на дрехите. Беше облечен с това, което смятах за „приятелски“ костюм — раиран модел, който изглеждаше така, сякаш беше откраднат от някой самохвалко в контрабанден бар, а може и да беше така. Той харесваше костюма, защото веднъж някой му беше казал, че вертикалното райе го кара да изглежда по-слаб. Бяха излъгали. Тони бе умрял, тежейки повече от 300 фунта, което на прост език означаваше, че прилича на футболна топка с крака. И никаква диета или упражнение нямаше да промени това.

Дори и с тегло и вкус за модата от Ада, Тони изглеждаше по-добре от главния си главорез, Алфонс, който стоеше, както винаги, зад лявото рамо на господаря си. Въпреки че бяха само отражения в голямото огледало за момента, можех да кажа, че са в стара крепост във Фили. Бях изненадана, че Тони си бе позволил да се завърне, но би трябвало да го знам; липсата на топки не беше един от недостатъците му. Знаех къде се намират, защото Тони бе седнал на обичайния си стол — трон, който идваше от палата на един епископ, когато на мода е било киченето с резба и позлата. Гърбът му се извисяваше на 6 стъпки от земята, но Алфонс нямаше нужда да се протяга, за да вижда покрай него. Неговата височина обаче не помагаше на външния му вид. Той

изглеждаше така, сякаш е бил направен от някой, който е знаел как се предполага да изглежда един убиец и имаше едно от най-плашещите лица, които някога съм виждала. И нямам предвид онзи секси, холивудски, разбойнически вид — той беше ужасно грозен. Бях чувала, че преди да бъде превърнат е бил един от ударните момчета на Бейби Фейс Нелсън^[3], но за мен изглеждаше така, сякаш самият той е бил бит нееднократно, с бейзболна бухалка в лицето. Като дете бях очарована от факта, че той почти няма профил, защото носът му не излизаше извън очертанията на неандерталските му вежди. Винаги се смеех, когато филмите описваха вампирите като великолепни, секси и с безкрайни килери с дрехи. Фактът е, че когато си мъртъв, изглеждаш по същия начин, както и когато си бил жив. Стоиците години могат да научат човека на няколко разкрасителни трика, предполагам, но истината е, че на вампирите просто не им пука. Някои от по-младите полагат усилия, защото това улеснява лова, но повечето от по-старите не дават и пукната пара. Когато можеш да накараш някого да повярва, че изглеждаш като Мерелин Монро или Брад Пит с просто внушение, гримът започваше да изглежда като загуба на пари.

Като изключим присъствието на Тони и момчето му в омагьосаното огледало настроението ми бе добро. Изглеждах много по-опърпана и от двамата с розовия си сутиен, надничаш от скъсаната ми риза, с удареното си лице, по което се процеждаше кръв, и стопени лигави парченца от вампира, пръснати по ботушите ми. Но бях жива, все още човек, а Тони не беше щастлив. Не можех да искам нещо по-добро в подобна ситуация. Разбира се, Тони не бе единственият проблем наоколо, но бях сигурна, че все още имам шанс, след като стигнах толкова надалеч. Ако Сенатът ме искаше мъртва, техните шпиони можеха да ме убият по всяко време през последните 6 месеца. Погледнах през огромната стая натам, откъдето Томас току-що беше влязъл. Той стоеше близо до вратата, технически подчинявайки се на молбата ми да стои надалеч, но това не бе достатъчно далеч, за да ме удовлетвори. Той говореше с един от пазачите на залата, подбран екип от четирима, високи 6 стъпки, блондини, които изглеждаха, сякаш са излезли от средновековен гоблен, носещи колани на гърба си с бойни брадви и шлемове с малки носни предпазители. Забелязах, че бе метнал черно дочено яке върху облеклото си от клуба; отиваше на дънките му, но го правеше да изглежда като рокер. Лицето му бе в

сянка, така че не можех да видя изражението му, но вероятно то нямаше да ми каже нищо. Или поне не нещо, което исках да видя.

Чувствах се отвратително за това как трябваше да се боря, за да не отида при него, как исках да го видя да свети за мен така, както никога не го бе правил за други хора, да го чуя да казва, че всичко ще бъде наред. Знаех какво е, знаех как ме е лъгал, но част от мен все още искаше да му вярва. Надявах се, че това беше остатъчен ефект от ранната му умствена инвазия и си казвах, че трябва да го преодоля. Очите ми трябваше да свикнат с факта, че въпреки че изглеждаше като моя Томас, той не беше мъжът, когото си мислех, че познавам. Този мъж никога не бе съществувал извън въображението ми.

Фокусирах се върху главното събитие, което не би трябвало да бъде толкова трудно, колкото беше, вземайки се предвид обстановката. Тънка махагонова плоча бе издялана в масивна четириъгълна маса така, че освен редицата от столове на далечния край, беше единствената мебелировка в стаята. Изглеждаше така, сякаш тежеше около тон и беше вдигната на равна гигантска черна мраморна платформа, до която се стигаше по няколко блестящи стъпала. Тя издигаше Сената на около три стъпки от мястото, на което беше позволено да стоят нисшите просители или затворниците като мен. Останалата част от стаята — или пещерата (по-късно открих, че тя се намира на няколко нива под земята) — бе издялана от червени пясъчни камъни и изрисувана с играещите пламъци, идващи от огромните стоманени свещници. Огледалото, подпряно от лявата страна на масата, бе нехармонично и грозно, но вероятно защото отразяваше лицето на Тони. Освен това декорацията се състоеше от ярките знамена и гербове на членовете на Сената, които висяха зад всяко от техните места. Четири от тези гербове бяха драпирани в черно, а тежките брокатени кресла пред тях бяха обърнати към стената. Това не изглеждаше добре.

— Искам компенсации!

Върнах вниманието си към Тони, който повтаряше своето искане поне за пети път. Той беше привърженик на стратегията „повтаряй своето мнение, докато не се предадат“ главно защото нямаше много практика. В неговата фамилия никой не е правил нещо друго, освен да се кланя и раболепничи и след стотици години на такова държане, то просто ти „затъпява ръбовете“.

— Взех я, отгледах я, отнасях се с нея, сякаш бе една от нас, а тя ме измами! Имам цялото право да искам сърцето ѝ.

Можех да изтъкна, че тъй като не бях вампир, пробождането ми с кол бе малко като свръхубиване, ха-ха, но предпочетох да се концентрирам на по-важните неща. Не че си мислех, че Сенатът се интересува от бизнес уговорките на Тони, но имах редкия шанс да хвана бика за рогата и не смятах да го пропусна.

— Ти уби родителите ми, за да можеш да управляваш таланта ми. Каза ми, че моите видения ще ти помогнат да предотвратиш бедствията, които виждах, и че ще предупредиш останалите, докато през цялото време си се възползвал от тях. Бесен си, че съм ти струвала пари? Ако някога се приближа достатъчно, ще ти отрежа главата. — Казах това, имайки предвид факта, че да убия Тони бе стара мечта, която нямаше голям шанс да сбъдна. Тони не беше много разстроен от моето избухване, както и очаквах. Хората го бяха заплашвали в продължение на векове, но той все още беше тук. Той ми каза веднъж, че оцеляването било по-красноречив отговор от всеки друг за неговите клеветници и предполагах, че все още е.

— Тя няма никакво доказателство, че имам нещо общо с този инцидент. Трябва ли да седя тук и да бъда обиждан?

— Аз го Видях!

Обърнах се към лидера на Сената, официално наричан Консул, възнамерявайки да пледирам за моя случай, но тя галеше кобра достатъчно голяма, за да обвие два пъти тялото ѝ, което беше прекалено смущаващо. Изглеждаше упоена, но щях да я държа под око за всеки случай. Вампирите имаха навика да забравят, че това, което бе просто досадно за тях, например ухапване от отровна змия, би било малко по-сериозно за смъртните, които работеха с тях. Тези от нас, които оцеляваха достатъчно дълго, се научаваха да бъдат изключително внимателни.

— Тази жена е объркана — запротестира Тони, разпервайки малките си пълнички ръце невинно. — Тя винаги е била опасно нестабилна.

— Тогава аз съм изненадана, че разчиташ на нейните предсказания.

Гласът на Консула се понесе из стаята, почти като реален допир до кожата ми. Потръпнах от прилива на силата ѝ и бях благодарна, че

не е насочен към мен. Или поне не все още. Тя вече не носеше надиплена бяла ленена роба и златно украшение за главата, но предполагах, че когато си толкова силен, просто не се нуждаеш от показност. Не бях разочарована, въпреки че облеклото ѝ се състоеше най-вече от многоцветната змия, която се плъзгаше и увиваше около нея толкова плътно, че понякога се виждаше само част от голата ѝ кожа. Тези места отразяваха светлината на факлите и блещукаха така, сякаш бе облечена в оживели бижута: оникс, нефрит и изумруд, със случайното проблясване на рубинени очи. Това бе много повече от облекло, привличащо вниманието; авторитетът в гласа ѝ и интелигентността в тези тъмни очи показваха, че по някакъв начин тя все още бе кралица. Не я разпознах, а и никой не си даде труд да се представи, но Рейф, който беше застанал зад гърба ми за морална подкрепа, прошепна едно име в ухото ми, когато стигнахме до масата. При моя разтревожен поглед зъбите му проблеснаха в тъмната му брада, когато ми даде една от неговите развратни усмивки.

— Не беше отровна змия това, което я ухапа, *mia Stella*.

— Не разчитам на нея — излъга Тони спокойно. — Тя бе просто едно удобство.

Ръката на Рейф върху рамото ми се напрегна, а аз прехапах устната си. Да повтора избухването си можеше и раздразни Консула — това не бе много умен ход, но ми беше трудно да остана безмълвна. Не можех да преброя колко пари бях спечелила за тази гад през годините, но бяха доста. Знаех това от факта, че той бе спечелил най-малко 10 милиона, когато бе закупил цитрусови плодове точно преди серия от природни бедствия, които унищожиха портокаловата реколта в Калифорния и причиниха покачване на цените до небесата. Това не се случваше всеки ден, но също така не беше изолиран случай.

Но въпреки това трупането на пари от страна на Тони никога не е било основният ми проблем с него. Това, което ме накара да изчезна, освен факта, че разбрах за родителите си, беше решението му да остави огънят да унищожиха една сграда, защото искаше да купи малко земя в този район на ниска цена. Бях му казала за това, което щеше да се случи една седмица предварително и той имаше достатъчно време, за да предупреди хората, но, разбира се, не го направи и аз разглеждах ужасено във вестника снимките на овъглените детски тела и получих един от тези моменти на просветление. Проверката ми потвърди това,

в което се съмнявах: той използваше таланта ми, за да ограбва, да планира политически маневри и успешно да прекарва наркотици и нелегални оръжия покрай властите. И това бяха само тези неща, за които знаех. В деня, в който събрах всички късчета заедно, си обещах, че по някакъв начин ще го накарам да си плати. Той си беше получил заслуженото, но по мое мнение това не беше достатъчно.

— Тогава тя не би трябвало да е голяма загуба. Ще бъдеш компенсиран.

— Консуле, с цялото дължимо уважение, единственото, което искам, е тя да се върне при мен. Аз съм законният ѝ господар, както предполагам ще се съгласите.

— Не.

Тъмният поглед се плъзна по мен моментално и внезапно разбрах как се чувства заека, когато погледне нагоре и види ястреб.

— Ние имаме планове за нея.

Тони се разбесня и забелязах, че Алфонс не направи никакъв опит да помогне на своя сразен работодател. Преценката ми за неговата интелигентност веднага се повиши. И ако Тони вървеше със закъснение към гроба си — този път за постоянно — то Алфонс видя шанс да поеме контрола над нещата, а това ми вършеше работа. Аз и Алфонс не бяхме точно приятели, но доколкото знаех, той нямаше причина да ме иска мъртва, освен факта, че Тони му бе заповядал. Ухилих се — продължавай да говориш, Тони. За нещастие един от двамата огромни вампира, които носеха леопардови препаски и охраняваха стола на Консула, се приближи и махна след минута огледалото от масата. Много лошо, тъкмо бях започнала да се забавлявам.

Натиска на ръката на Рейф ме предупреди да запазя безизразното си изражение. Както и не беше добра идея да показваш, какъвто и да било страх или слабост на едно съдебно дело — а това беше като Съда сред съдилищата — така и не беше много умно да си прекалено весел. Някой можеше да приеме това като предизвикателство, а това щеше да бъде много лошо. Бързо промених изражението си — не разкриващо нищо лице, което използвах, докато растях. Не беше трудно: малката радост, която бях изпитала, изчезна, когато се обърнах отново към Сената. След като вече Тони не ги разсейваше, всички съсредоточиха вниманието си върху мен, а това би разстроило всеки, дори и някой,

който редовно ходи на семейните сбирки. Тони настояваше, още повече, след като неговият телепат бе превърнат и загуби таланта си, да бъда до него, особено ако конкурентните фамилии щяха да изпращат убийци. Не знаех защо. Не можех да чета мисли, а и виденията ми за настоящето на някого бяха слаби. Бях му казвала това стотици пъти, че не мога да си включа дарбата подобно на телевизор, а когато виденията идваха, не можех да избира тяхната тема. Той ме игнорираше, може би защото му харесваше идеята да има собствен ясновидец на негова страна като тренирано куче. Както и да е, след огромния брой ужасени хора, които бях видяла, си мислех, че нищо повече не може да ме впечатли. Сгреших.

Освен Консулското място, имаше още дванайсет места на масата. Повече от половината бяха свободни, но и тези, които бяха заети, бяха достатъчни. Тъмнокоса жена стоеше най-близо до мен и бе облечена в дълга кадифена рокля. Малка шапка, украсена с перли, големи колкото палеца ми, обрамчваша лицето ѝ, а тежка, златна бродерия се спускаше по бургундската ѝ пола. Кожата ѝ имаше млечния блясък на естествено бледите кожи, които не са виждали слънце в продължение на векове, и бе обезобразена единствено от рязък белег около гърлото ѝ, който не се прикриваше от копринената ѝ панделка. Някой се беше приближил достатъчно близо до тази красавица, за да се опита да ѝ отреже главата, но не е бил наясно, че това действие само по себе не убиваше вампир. Ако сърцето бе невредимо, тялото щеше да се регенерира, въпреки че потръпвах само при мисълта колко усилия са били необходими, за да се излекува такава рана.

До нея седеше единственият човек, когото разпознавах. Нямахте как да не го позная, тъй като Тони при всяка възможност непрекъснато се хвалеше със своите връзки с известната фамилия Дракула и имаше портрети и на тримата братя в тронната си зала. Той е бил създаден не от Влад III Терез, който беше Дракула от легендите, а от неговия по-възрастен брат Мирча. Ние се грижихме за доброто му прекарване във Фили, когато бях на 11. Като много деца и аз обичах интересните истории, което беше щастлива случайност, тъй като имаше много малко неща, които Мирча да харесва повече, отколкото разказите за лошите стари дни. Той ми разказа как, когато неговите по-млади братя, Влад и Раду, са били заложници в Адрианополис. — Отоманският султан не вярвал, че в противен случай баща им ще спази договора. —

Мирча се сблъскал с отмъстителна циганка. Тя мразела баща му, поради факта че бил прелъстил и след това изоставил сестра ѝ, която била майката на Дракула, така че проклела Мирча с вампиризъм. Помислих си, че идеята е била да се прекъсне семейната линия, тъй като вампирите не можеха да имат деца, а и всеки е смятал, че заложниците няма да се завърнат. Но както Мирча изтъкна, тя в действителност му бе направила услуга. Малко след това унгарски разбойници, които работели с някои от местните благородници, го заловили, измъчвали и го заровили жив, което можело да бъде крайно неприятно, ако вече не бил мъртъв. Поради обстоятелствата това се оказало повече неудобство, отколкото нещо друго.

Бях прекалено млада, когато го срещнах, за да осъзная, че красивият млад мъж, който ми разказваше истории от румънския фолклор, всъщност бе по-стар от Тони с около век. Сега той ми отпрати окуражаваща усмивка. Мирча изглеждаше на около 35 години. Усмехнах се в отговор въпреки себе си; първото ми влюбване бе в тези кафяви кадифени очи и бях забравила колко е привлекателен. Същите черти бяха спечелили на по-дълго живелия му брат Раду прозвището „Красавеца“ през 16-ти век. Мирча се пресегна да изчетка пращинка от шикозния си черен костюм. За разлика от Рейф, който предпочиташе повече по-обикновените неща, Мирча бе единственият вампир, когото познавах, който се интересуваше много от модата. Може би мислех така, защото никога не го бях виждала да носи кралските символи на Влахия или дрехи, които просто не ставаха. Във всеки случай той изглеждаше съвсем съвременен, с изключение на дългата, черна коса, хваната на конска опашка. Радвах се да го видя, но дори и наивно да смятах, че ме помни, се съмнявах, че един глас щеше да промени нещо.

Говорейки за осъвременяване на гардероба, вампирът, който седеше до Мирча — същият, който се шляеше в чакалнята — изглеждаше като някой от списание GQ, ако то се беше издавало през 17-ти век. Имайки предвид, че бях прекарала много време в Готик клуб, не възразявах срещу редингота, ризата с жабо и бричовете, които носеше. Бях виждала и по-странни облекла, а това поне беше доста по-добро — копринените чорапи разкриваха крака, доста по-добри от на съвременните модели, а неговите определено си струваха. Същината на въпроса обаче бе в това, че дрехите бяха изработени от маслено

жълт сатен. Съжалявам, но вампир в жълто бе просто погрешно, особено като се добавят ясни сини очи и лъскави кафяви къдрици, стигащи до половината на гърба му. Той бе много красив, с едно от онези честни, открити лица, на които веднага се доверяваш. Наистина ме дразнеше факта, че принадлежеше към вампирската общност.

Усмигнах му се колебливо, разчитайки на теорията, че няма да ме заболи, а и освен това бях единственият друг човек в стаята, облечен в жълто. Разбира се, усмихнатото личице на тениската ми не изглеждаше по най-добрия начин в момента, което може би обясняваше защо той не се усмигна в отговор.

Той ме наблюдаваше с почти гладно изражение, погледът му бе толкова напрегнат, че започнах да се надявам да бе закусил. Трябваше да махна цялата тази кръв от себе си, преди да започнех да изглеждам на някого като ордъовър. Останалите вампири, двама от далечната страна на Консула, толкова много си приличаха, че счетох, че са роднини. По-късно открих, че това беше съвпадение. Мъжът бе почти толкова стар, колкото и Консула и беше започнал живота си като един от телохранителите на Нерон, въпреки че неговата майка е била робиня, заловена някъде много по-далеч от Италия. Той бил един от любимците на императора, тъй като вкусът му бил далеч по-сладкостичен от този на неговия господар: познайте кой в действителност е подпалил Рим? Жената, която много приличаше на Порша, бе родена в предвоенните Южни щати. Можеше да се каже, че тя бе убила повече съюзнически войници в периметъра на 20 мили или повече около родния ѝ дом, отколкото Конфедеративната войска, а след приключването на войната била много опечалена, тъй като приключило времето на лесния лов. Но въпреки и от различни ери, страни и произходи, те изглеждаха като близнаци с млечния цвят на лицата си и вълнисти тъмни коси. Те дори имаха сходен цвят на очите, светло кафеникаво злато, като светлината през есенни листа, и бяха облечени в допълващи се дрехи от бяло и сребърно. Разбира се, той носеше тога, докато тя изглеждаше така, сякаш отиваше на бал в Савана, но изглеждаха много добре заедно.

Консултът ми даде време да преценя всеки един, преди да започне да говори, но когато го направи вече нямах желание да гледам, където и да било другаде. Където се спреше леденият ѝ поглед, усещах леки убождания по кожата. Чувството не бе точно болезнено, но имах

усещането, че убожданията могат да се превърнат много лесно в мечове.

— Виждаш, че много от местата ни са свободни и че много от гласовете са замлъкнали.

Премигнах изненадано. Считах, че има проблем, но не и такъв — четирима древни вампира не можеха да се убият толкова лесно. Но тя потвърди предположението ми.

— Ние сме много отслабени. Загубата на някои от най-великите сред нас се чувства остро от всички в тази стая, но ако това продължи, ще се отрази на целия свят.

Тя спра и отначало си помислих, че това бе за драматизъм, но след това тя ме ограда. Някои от наистина старите вампири правеха това понякога, извличайки енергия понякога за минута, час или ден, забравяйки за всичко около себе си. Аз бях използвана от време на време по същия начин от Тони, така че това не ме притесни особено. Забелязах, че на вратата към Томас се бе присъединил още един човек, когото не познавах. Той изглеждаше като стояща до него статуя в естествена големина, доста сурова, без боя, която да покрие глинената външност и недобре оформените черти. Томас и новият изглежда спореха за нещо, но гласовете им бяха прекалено тихи, за да се чуват. Имах кратък момент на носталгия по приемната зала на Тони, където повечето от присъстващите бяха убийци, но поне знаех имената им. Аз бях достатъчно неспокойна за това, че стоях в пропити с кръв дрехи пред група вампири, които бяха достатъчно могъщи, че можеха да ме убият с малко повече от мисъл, без да трябваше да работят в тъмнина. Рейф, стоящ зад гърба ми, беше утеха, но бих предпочела някого, чиято специалност бяха повече пистолетите и ножовете.

— Ние загубихме шестима от нас — внезапно продължи Консултът. — Четирима са неоткриваеми, а двама се носят на ръба на бездната. Ако има някоя позната ни сила, която да ги възстанови, ще бъде използвана. Но може да се окаже, че си хабим усилията напразно, тъй като напоследък нашият враг се е сдобил с ново оръжие, което може да унищожи самата ни същност.

Аз устоях на импулса да погледна назад към Рейф, който, надявах се, следеше този разговор по-добре от мен. Може би, той щеше да ми обясни по-късно, ако Консултът продължаваше да говори безсмислици.

— Томас, внимавай.

Тя беше спряла да говори, когато Томас се появи до мен.

— Може ли да ни бъде от полза?

Той решително не ме поглеждаше. Искях да му изкрещя, да го попитам що за страхливец не можеше да срещне погледа ми, докато ме предаваше, но пръстите на Рейф се стегнаха почти болезнено и аз си възвърнах контрола.

— Вярвам, че е така. Понякога говореше, когато смяташе, че няма никого друго, а тази вечер... не мога да обясня какво се случи на един от нападателите. Бяха петима. Убих трима, а стражът ѝ се справи с четвъртия; но последният...

— Томас недей. — Определено не исках да завърши това изречение. Нямах да е добре, ако Сенатът реши, че съм заплаха, а ако разберяха за експлодиращия вампир, можеха да се почувстват на ръба. Как можеше дори и древен господар да се бие срещу нещо, което не можеше да види или почувства? Разбира се, намесата на Порша беше щастлива случайност — не се разхождах с армия от духове и бях абсолютно сигурна, че не можех да изкомандвам, който и да е от тях, да се бие за мен, но Сенатът нямаше как да знае това. Съмнявах се, че ще повярват на думата ми. Повечето духове бяха прекалено слаби да направят това, което стори Порша; вероятно тя бе повикала всеки активен дух в гробището, а дори работейки заедно, едва имаха достатъчно сила. Не беше нещо, което можех да предизвикам повторно, но ако Сенатът не повярваше на това, щяха да ме убият.

Челюстта на Томас се стегна, но не ме погледна. Голяма изненада.

— Не съм сигурен как умря последния нападател. Касандра трябва да го е убила, но не видях как.

Това беше истина, но той определено видя разпръснатите по пътеката замръзнали части на вампира, а не бяха много начините, по които те можеха да се окажат там. Бях изненадана, че той избегна да ми отговори, но това нямаше значение. Един поглед към Консула бе достатъчен, за да стане ясно, че тя не може да бъде заблудена. Преди тя да успее да го задължи да ѝ каже какво се е случило, ниският вампир, който подслушваше от вратата, внезапно се втурна покрай гардовете към нас. Не се притесних; можеше да се види от начина, по който се движеше и от руменината по бузите му, че той не беше

вампир. Двама от пазачите го последваха, толкова бързо, че те бяха само цветни петна срещу червените пясъчни стени и тогава го застигнаха. Те ни достигнаха първи и застанаха между Рейф и мен и новодошлия, въпреки че не се опитаха да го задържат. В действителност те бяха по-заинтересувани да държат мен под око.

— Ще говоря, Консуле, и по-добре заповядай на слугите си да не ме докосват, освен ако не искаш това да ескалира до война.

Блондинът говореше на добре образован английски, въпреки че облеклото му не съответстваше. Косата му бе единственото нормално нещо в него — късо подстригана и без забележим стил. Но на тениската му имаше достатъчно много анимации и имаше закачена ниско на бедрото ножница, както и каишка на гърба му, изглеждаща така, сякаш в нея можеше да се носи всяко едно ръчно оръжие на пазара. Разпознах мачете, два ножа, пушка със скъсена цев, арбалет, два пистолета — единият бе привързан на бедрото му — и няколко истински гранати. Имаше и още неща, които не можех да идентифицирам, включително редица от затворени с коркови тапи шишета по дължина на предната страна на каиша. Облеклото, нещо от сорта луд учен среща Рамбо, трябваше да ме накара да се усмихна, но вярвах, че трябва да засвидетелствам уважение на този, който носи толкова много оръжия.

— Приткин, търпим те тук, но си нежелан. Не забравяй това. — Консултът звучеше отегчено, но няколко от змиите й изсъскаха в негова посока.

Мъжът се подсмихна, а ясните му зелени очи бяха презрителни. Чудех се дали той има желание да умре и се притиснах към Рейф. Ръцете му се плъзнаха около кръста ми и аз се почувствах по-добре.

— Тя не е вампир — нямаш право да говориш от нейно име.

— Това лесно може да се поправи. — Подскочих, когато чух в ушите си нисък, съскащ глас. Обърнах се в прегръдката на Рейф и видях висок, мъртвешки блед вампир с мазна черна коса и блестящи късогледни очи, отправени към мен. Бях го срещала само веднъж преди и не се харесахме. Някак си не мислех, че този път ще е различно.

Джак, все още наричан понякога със своя известен прякор, внезапно прекъснал кариерата си по улиците на Лондон, когато срещнал члена на Сената Августа, един от липсващите в момента, докато тя била на европейска ваканция. Тя му показала какво значи

добро изкормване, преди да го превърне във вампир. Той бил представен на Сената наскоро, но служеше като техен неофициален мъчител почти откакто бе превърнат. Беше дошъл във Фили веднъж за независими дела и не му хареса, че Тони му отказа да ме даде като награда за добре свършената работа. Бях облекчена, че не го видях в залата на Сената, когато пристигнах, а от тази страна на стаята нямаше вход. Но големият ми приоритет не бе да се чудя откъде беше дошъл, а да разбера защо устните му бяха отдръпнати назад, а мръсните му кучешки зъби бяха изцяло на показ.

Рейф ме дръпна рязко, а Томас се измести така, че да наблюдава двамата новодошли. Преди нещата да станат още по-интересни, Консултът се намеси.

— Сядай, Джак. Тя принадлежи на лорд Мирча, както знаеш.

Мирча ми се усмихна, тотално неразвълнуван. Или вярваше повече на Джак, отколкото аз, или фактът, че бе господар на Тони, а по вампирския закон и мой, не означаваше много за него. Залагах на последното, имайки предвид късмета си.

Джак отстъпи, но това не му хареса. Той изхленчи като дете, на което са отнели играчката.

— Прилича на уличница.

— По-добре, отколкото на собственик на погребално бюро.

Това бе истина — неговите тежки викториански дрехи щяха да изглеждат перфектно в приемната на някое погребение, но не затова го казах. Научих рано, че страхът е сила, а аз се страхувах от Джак до смърт. Дори и приживе той е бил чудовище; а сега беше нещо, което дори вампирите отбягваха. Но нямаше да му дам предимството да разбере как ми въздейства. Да не споменавам и това, че за него страхът бе афродизиак. — Тони ми бе казал, че в действителност той предпочита жертвите му да са ужасени от болката, а аз нямаше да му доставя това удоволствие. Той оголи зъбите си отново в отговор. Можеше да бъде и усмивка, но се съмнявах.

— Магьосниците нямат монопол на домакини, Приткин — продължи Консултът, игнорирайки мен и Джак, сякаш бяхме две непослушни деца, играейки непосредствено пред госта. — Ние ще спазваме споразуменията си с тях, ако те спазват своите.

Трепнах и погледнах отново мъжа — не, магьосника. Срещала съм магьосници и преди, но единствено ренегати, които изпълняваха

от време на време задачи за Тони. Никога не са ме впечатлявали особено. Повечето от тях имаха сериозна зависимост към една или друга забранена субстанция — странично действие от това да живееш непрекъснато под смъртна заплаха — а навикът им имаше благословията на Тони, докато ги караше да работят. Но никога преди това не бях виждала някой в добро състояние, и то член на Кръга, ако това бе той. Тони се страхуваше и от Сивия, и от Черния кръг, така че винаги съм била любопитна относно тях. Слуховете, които се разпространяваха за Сребърния кръг, чиито членове трябваше да практикуват само бяла магия, бяха стресиращи, но пък за Черния не се говореше изобщо. Когато дори вампирите намираха, че да клюкарстваш за дадена група, е прекалено плашещо, най-добре да я избягваш. Чудех се, той към кой от двата типа принадлежеше, нямаше знак или символ, който да можех да видя върху странното облекло.

Той ме посочи.

— Тя е човек и освен това използва магия; това ни дава право ние да решаваме съдбата ѝ. — Той сви ръцете си, сякаш искаше да сграбчи нещо, може би оръжие, може би мен, а може би и двете. — Дайте ми я и ви обещавам, че никога няма да съжалявате.

Мирча го наблюдаваше така, както добрата домакиня гледаше лазещата по току-що изчистения ѝ кухненски под хлебарка.

— Но Каси може и да съжалява, нали така? — попита той с неговия обичаен мек глас. Никога не съм го чувала да повиши тон, въпреки че стоя при Тони почти година.

Консултът изглеждаше студена като бронзова статуя, но вълна от сила се понесе около мен подобно на горещ летен бриз с капки киселина в него. Потреперих и устоях на желанието да избърша кожата си. Ако магьосникът бе забелязал това, той не го показва.

— Трябва да определим кой има повече права над нея, Приткин.

— Няма нищо за обсъждане. Пития иска тя да се върне при нея. Бях изпратен да я взема и според нашия договор нямате право да се месите. Тя принадлежи на своите хора.

Нямах идея за какво говори, но беше странно, че е толкова загрижен за бъдещето ми. Никога преди не го бях срещала и това не помагаше на объркването ми, тъй като никой от маговете, които бяха идвали при Тони, не ме бе погледнал и за секунда. Аз бях просто домашният ясновидец на вампира и бях достойна за презрение.

Дразнеше ме това, че изгнаници без по-голям статус в магическата общност от мен ме третираха като шарлатанин или циркаджия. Но в момента с радост бих приела презрителното безразличие. Започвах да се чувствам така, сякаш глутница кучета се бореха за кокал, като кокалът бях аз. Не ми хареса, но нямаше какво толкова да направя.

— Тя трябва да остане с тези, които най-добре могат да защитят нея и дарбата ѝ. — Консултът се бе успокоил. Чудех се дали това е естествен талант или нейният двехилядигодишен живот я бе научил на търпение. Може би и двете. — Намирам за интересно, Приткин, че сега твоят Кръг говори за защитата ѝ. Не толкова отдавна ти ни помоли да ти помогнем в намирането ѝ, жива или мъртва, намеквайки, че първото е за предпочитане.

Очите на блондина проблеснаха опасно.

— Не си позволявай да слагаш думи в устата на Кръга! Ти не разбираш опасността. Само Кръгът може да я предпази и да защити останалите от нея.

За пръв път той погледна директно към мен и озъбването му щеше да разкрие кучешките му зъби, ако беше вампир. То ми казваше, че имам още един враг, за когото да се безпокоя. Погледът му ме шибна като с камшик и определено не му хареса това, което видя.

— Било ѝ е позволено да се развива необучена, отделена от всеки, който е можел да я научи на контрол. Това е рецепта за бедствие.

Срещнах тези притворени зелени очи и нещо подобно на страх премина през тях за секунда. Ръката му се придвижи към ножа в канията на китката му и за момент си помислих, че ще го хвърли по мен. Рейф трябва да си е помислил същото, защото се напрегна, но гласът на Консула се намеси преди някой да успее да мръдне.

— Някога Сребърният кръг беше велик, Приткин. Казваш ни, че вие не можете да защитите един от вашите просто, защото тя се е скитала някъде? Толкова слаби ли сте станали?

Лицето му потъмня от гняв, а ръката му продължи да милва ножа, въпреки че си стоеше в неговата кожена кания. Погледнах в тези кристални зелени очи и внезапно картинката ми се проясни. Знаех кой или най-малкото какво е той. Говореше се, че Сребърният кръг имаше група от магове, тренирани в бойни техники, човешки и магически, които налагаха тяхната воля. Маговете при Тони бяха уплашени до

смърт от тях, защото те бяха оторизирани да убиват скитащите хора, използващи магия. На маговете, на които им бе писнало от Кръга, не им се разрешаваше да използват магия никога повече; ако го направеха и бъдеха разкрити, това беше смъртна присъда. Но защо Сребърният кръг бе изпратил ужасяващ магически воин след мен? Повечето хора, дори и в магическата общност третираха ясновидците като шарлатани, чиито възможности не бяха по-силни, отколкото тези на вещица от Хелюин. Те дори не ни забелязваха. Но фактът, че имаше много измамници, не означаваше, че някои от нас не са истински. Чудех се дали Кръгът не е стигнал най-накрая също до това заключение и са решили да елиминират конкурентите на техните сили, започвайки с мен. Звучеше ми като моя вид късмет.

Ако магът ме атакуваше, докато бях под защитата на Сената, бях абсолютно сигурна, че щяха да го убият и да се отърват от него. Дори и Сребърният кръг не можеше да протестира за смъртта на един от членовете си, ако той я беше предизвикал. Това означаваше, че няма да ме убие, но все пак погледнах Томас. Той можеше да ми върне пистолета, когато пристигнахме. Нямаше начин да нараня някого от Сената, дори и да бях достатъчно луда, за да опитам, но поне това щеше да бъде едно малко удобство. Особено ако беше планирал да допусне да влезе маг-воин, въоръжен до зъби.

— Тя вече носи най-голямата ни защитна руна. Тя изтегли сила от всички нас тази вечер; не само вашият вампир участва в спасяването ѝ.

— Не, това бе общо усилие, както трябва да бъде цялото това начинание — намеси се GQ спокойно. Бях изненадана, че някой се осмелява да говори вместо Консула, но никой не го предизвика и дори не изглеждаше да го намират странно. Може би Сенатът бе демократична група, но ако бе така, то това бяха първите вампири, които отговаряха на това описание. Йерархията при Тони бе базирана на силата, с горе-долу единствено правило „правото е на страната на силния“. Другите фамилии бяха същите, доколкото бях запозната. Сенатът управляваше, защото те бяха достатъчно силни, че да уплашат дори вампири като Тони, което означаваше, че червенокосият не бе толкова безобиден, колкото изглеждаше или да го бяха изяли жив преди години.

За моя изненада, GQ показа, че съзнава, че съм в стаята, вместо да говори за мен сякаш бях част от мебелировката. — Позволи ми да ти се представя. Аз съм Луис-Цезар — каза той, правейки изключително добър поклон. — На вашите услуги, мадмоазел.

Очите му бяха напрегнати, когато ме погледна, но гласът му намали малко остротата на погледа му. Вече нямах впечатлението, че съм част от менюто му.

За разлика от повечето жени от 21-ви век, знаех точния отговор на формален поклон. И гувернантката, и главният възпитател Тони ме научиха да се държа така, сякаш бях родена през викторианската ера, така че можех много добре да правя реверанс. Мислех си, че съм забравила по-голямата част от по-ранното ми обучение, но нещо в Луис-Цезар ме предизвика да си го спомня. Той пропусна несъмнено забавната гледка как се опитвах да изпълня стандартите на бавачката в покрити с кръв, високи 4 инча, ботуши и микромини, защото отново гледаше към Консула. Толкова бях фокусирана върху сцената на високата маса, че за малко да пропусна втория опит за покушение над живота ми. Първата улика бе, когато вълна от сила ме удари сякаш пясъчна буря експлодира отнякъде. Горещи, вонящи пращинки опариха бузите ми за секунда преди Томас да избута Рейф настрани и да се хвърли към мен, толкова силно, че да изкара въздуха от дробовете ми, когато се ударихме на пода. Бях с лицето нагоре, което ми позволи да видя как двама от пазачите на залата стояха неподвижно в центъра на стаята, а плътта им се изпаряваше от костите сякаш бе изядена от невидими насекоми. Секунда по-късно оголените скелети се срутиха на пода, сърцата и мозъците им изчезнаха заедно с останалите меки тъкани.

Трудно можех да видя случващото се после, защото нищо от него не бе с нормална човешка скорост, а Приткин бе на пътя ми. Той се бе присвил до мен с отвратително изглеждащ нож в едната ръка и пистолет в другата. Друг нож и няколко малки шишенца се носеха във въздуха до главата му, сякаш подети от невидими течения. За секунда си помислих, че е решил да ме убие пред очите на целия Сенат, но той не гледаше към мен. Статуята, която бях видяла при вратата по-рано, неочаквано бе до нас. Въпреки факта, че имаше само неясни вдлъбнатини за очи, гледаше към Приткин, сякаш очакваше заповеди. Разпознах какво бе това, което бях видяла да се движи, въпреки че

никога не бях виждала такова нещо преди. Големите^[4] плашеха магьосниците, които Тони наемаше, малко по-малко, отколкото маговете воители. Те бяха глинени фигури, съживени от древната Кабала магия. Първоначално те изпълнявали поръчки на равини, които били достатъчно силни, че да ги създадат. Може би някои все още го правеха, но в днешни дни повечето служеха на рицарите, както наричаха маговете-воители.

Приткин ме посочи и гултът обърна празния си поглед към мен.

— Защитавай я!

Големът зае неговото място, а празните му очи се фиксираха върху мен, докато неговият господар се присъединяваше към битката. Погледнах настрана от съществото, от което ме побиваха тръпки повече, отколкото от убийците, и видях как Джак обикаляше около един от останалите двама стражи. Пазачът издаваше ръмжене, идващо ниско от гърлото му като животно, но Джак изглеждаше като дете в Коледната утрин, със зачервени бузи и светнали очи. Той отпрати Приткин с нетърпелив жест, който казваше „Този тук е мой“.

Останалият пазач вече бе извън играта, дерейки с нокти гърдите си, където кръв бликаше около рапирата, с която бе промушен, сякаш тежката му ризница дори не бе там. Нейното острие стърчеше около фут от гърба му, проблясвайки в матово червено на трептящата светлина на свещниците. Винаги съм си мислила, че рапирите са изящни оръжия, почти женствени, когато ги бях гледала по филмите, но очевидно бях сгрешила. Тази имаше ужасно острие, сякаш двуостра кама бе разтегната до инч широчина и три стъпки дължина. Докато се борех да си поема въздух, Луис-Цезар я издърпа от гърдите на вампира и със същото плавно движение го обезглави. Това бе извършено с такава скорост, че за момент се заблудих, че той пропусна. След което главата падна от врата и се затъркала по пода.

Клепачите на вампира потрепваха и зъбите му бяха оголени, когато главата се търколи и спря на не повече от фут пред мен; истинско чудо бе, че шлемът още беше на нея. Кълна се, че устата помръдна, захапвайки празния въздух сякаш се опитваше да достигне врата ми, дори и когато кръвта му се разливаше около него в разширяващо се петно. Трябва да съм издала някакъв приглушен звук или нещо друго, защото големът възприе главата като заплаха и бързо я изрита настрана. Това би било мило, освен че той надцени тежестта ѝ

и я запрати така, че прелитайки над масата на Сената тя тупна глухо в стената зад старателната прическа на красавицата.

Следа от кръв обезобрази повърхността на масата пред нея и множество капки изпръскаха косата ѝ, където заблестяха като малки рубини. Тя измъкна главата изпод масата и учтиво я предложи на компаньона си, който също толкова учтиво отказа. Той беше зает да почиства масата, обърсвайки с ръцете си разлятата кръв. Капките се спускаха да срещнат дланта му, сякаш те бяха желязо, а тя — магнит. Както се случи и с Томас по-рано, те изчезваха в кожата му като лосион.

— Тези неща са доста изморителни — каза той разговорливо и красавицата кимна в една от паузите, докато лижеше лъскавия гръбначен мозък, който се бе показал от счупения врат на нейната награда.

Трябваше да затворя очите си за момент и да се опитам да не повърна, но пък поне не крещях. Първо, това нямаше да изглежда силно, ако се случеше пред очите на Сената, а това беше лошо. Второ, гърлото ми все още бе възпалено, поради факта че едва не бях удушена малко по-рано. Трето, не ми достигаше въздух, благодарение на тежестта на Томас. Опитах се да го избутам на една страна, но беше сякаш се опитваш да преместиш мраморна статуя. Той само ме притисна по-силно надолу, докато не извиках от болка; тогава тялото му омекна, разтапайки се срещу мен, сякаш бе топла сатенена завивка. Трябваше да бъде успокояващо, като се изключи факта, че не можех да дишам или да помръдна, а Джак и останалият пазач се бяха приближили прекалено близко.

Не разбирах защо още никой не е убил останалия пазач, особено откакто бе изкарал огромната си бойна брадва и ме гледаше с целенасочена концентрация, която повечето момчета пазеха за канала Плейбой. Ако Сенатът ме искаше мъртва, не беше ли по-лесно да оставят Тони да свърши това? А ако не искаха защо Луис-Цезар не повтореше представлението си от преди малко вместо просто да стои там? Вероятно си мислеше, че пазачът никога нямаше да мине покрай Приткин, Рейф и Томас, но аз не бях толкова сигурна. Острието на бравата ми изглеждаше ужасно остро, а знаех колко бързо могат да се движат вампирите. Всичко, от което се нуждаеше стражът бе частица от секундата и аз щях да бъда главното блюдо за мис Джорджия 1860,

когато привършеше с мезето си. Но никой не направи нищо, освен Томас, а той просто се плъзна по-нависоко по тялото ми до мястото, където можеше да опише детайлно дантелата по сутиена ми, ако някой го бе попитал. Той изглеждаше спокоен, но можех да усетя ударите на сърцето му по кожата си. Не беше много успокояващо да знам, че той също се тревожи.

Погледнах покрай тъмната му коса към мястото, където пламъкът на свещите играеше по огромното острие на бравата, което беше на около четири ярда от нас. Докато гледах, пазачът ме нападна, скърцайки със зъби като приклещен тигър и всичко свърши толкова внезапно, колкото и започна. Джак беше ивица от грозна, тъмно зелена материя и проблясък на бледи ръце. Премигнах и пазачът бе на земята, крайниците му бяха приковани в подлежащия камък от четири големи ножа. Два от тях бяха реални неща със стари, дървени дръжки, сякаш биха могли да бъдат кухненски прибори. Останалите два бяха блестящи сребърни парчета, принадлежащи на мага, който ги извика обратно при себе си с жест, след като Джак вече беше взел контрол над пленника. Те се изтръгнаха от вампира с чудесно доловим звук и полетяха към него, единият влезе в канията на китката, а другият изчезна в ботуша му. Дори не си даде труд да използва този на кръста му. Той и големът се отместиха, за да може Томас да ме издърпа на краката ми. Въпреки че помогна да се спаси живота ми, очите му бяха студени, когато ме погледна, като парченца зелен лед.

Консултът изглеждаше абсолютно спокойна въпреки бъркотията, но леко мръщено помрачаваше иначе перфектното ѝ лице.

— Внимавай, Джак! Искам отговори, а не труп.

Джак ѝ се усмихна блажено.

— Ще имаш и двете — обеща той и се наведе над тялото. Бързо погледнах настрани, но чух разкъсването на плътта и чупенето на костите. Предположих, че си вземаше ножовете обратно, чупейки крайниците на жертвата по време на действието. Преглътнах трудно няколко пъти. Бях забравила колко интересен може да бъде дворцовия живот.

— Както казвах, мадам, мадмоазел не изглежда много добре. Може би бихме могли да ѝ обясним нещата, след като ѝ дадем шанс да откъдне?

Луис-Цезар говореше така, сякаш събитията от последните няколко минути не се бяха случили. Междувременно Джак бе взел комплект от блестящи хирургически инструменти от чантата, която извади от джоба си. Той ги подреди бавно отстрани на неговата бореща се жертва, издавайки нежен, кискащ се смях. Супер; най-накрая някой се забавляваше.

— Нямаме време за губене, както знаеш, Луис-Цезар.

— Ма шери мадам, ние имаме цялото време на света... сега. — Те си размениха поглед, но не можех да го интерпретирам. — Ако мога да предложа, бих могъл да обясня на мадмоазел Палмър нашата дилема и да докладвам, преди да се съмне. Това би ви дало време да завършите... разпита.

Той ме погледна и паниката ми да бъда насаме с някой, който току-що бе нанизал могъщ вампир, сигурно се бе изписала на лицето ми. Той бързо добави:

— Рафаел може да ни придружи, разбира се.

Не ми хареса факта, че той ме разчиташе толкова лесно, но знаейки, че с нас щеше да дойде и приятел, се почувствах по-добре. Или поне докато не видях Джак да издърпва от отворения сега корем на вампира дълга, блестяща връв от черва, диплейки ги като корда наденици над ръката му. Той спря, за да оближе пръстите си подобно на дете със сладолед, след което погледна нагоре и ми намигна. Тръпки ме побиха по кожата между раменете ми, сякаш опитвайки се да пропълзят нанякъде. Реших, че този разговор няма да ми хареса, независимо кой е въввлечен в него.

[1] Newsweek — американско седмично списание, публикувано в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Mia stella — моя звезда. — Б.пр. ↑

[3] Лестър „Бейби Фейс“ Нелсън — враг номер 1 за обществото през 30-те, Лестър Джилис е по-известен като Бейби Фейс Нелсън. В младите си години въобще не се е интересувал от прякора си, но в един момент започнал да се нарича „Големият Нелсън“, което било малко смешно имайки се предвид дребният му ръст. Все пак в историята ще си остане като Бейби Фейс в превод Бебешкото Лице, поради нежните му черти. Това обаче не е намалило жаждата му за кръв и убийства, които съпътстват живота му. — Б.пр. ↑

[4] Голем — същество, направено от нежива материя и одухотворено от човека, съгласно юдейския фолклор. Вдъхването на живот у голема става чрез изписването на магически думи върху хартия и поставянето и в устата му, или изписването на магически символ на челото му. Неговата „мисия“ е покорно да върши всякаква работа, която му се заръча сходна функция има и у хаитянските зомбита, които също робуват и не притежават дар слово и собствена воля. — Б.пр. ↑

4

Накрая се реши, че Луис-Цезар, Рейф и Мирча ще ме придружат до стаята ми и ще ме пазят. На Приткин това не му хареса, но не беше готов да оспори решението на Консула. Имайки предвид, че това би означавало да се изправи в дуел срещу нея, бях облекчена да го чуя. Вече бях преживяла всички битки, които можех да понеса за една нощ; освен това не знаех какво ще се случи, ако маг-воин от Сребърния кръг се изправеше срещу двехилядигодишен вампир, но не исках и да разбирам.

Бях благодарна, че двама от тримата ми спътници бяха приятели или поне приятелски неутрални, но това също ме и разтревожи. Сенатът се отнасяше подозрително мило, защитавайки ме от наемници, не ме предадоха на Тони или Кръга, грижеха се за здравето ми и се увериха, че придружителите ми бяха тези, които исках. Това ме накара да се чудя какво искаха и колко от това нямаше да ми хареса, когато им го давах.

Приблизително минута по-късно вече не бях толкова сигурна, че предаването ми на бодигардовете беше добра идея.

Бяхме горе-долу на половината от второто стълбище, когато срещнахме един върколак, който слизаше надолу. Той беше огромен сиво-черен екземпляр с характерните дълга муцуна и уста, пълна с остри като бръснач зъби. Бледозелените му очи се ключиха с моите за секунда и аз замръзнах на половината път към следващата стълба. Досега бях виждала само един върколак, и то не от толкова близо, но инстинктивно знаех какво представляваше. Имаше нещо повече от големината му; в тези очи проблясваше интелигентност, която никое животно не би трябвало да притежава. Това, за което не можех да се досетя, бе какво прави там.

Да кажа, че вампирите и върколаците просто не се разбираха, би било смехотворно омаловажаване на нещата. Може би това имаше нещо общо с факта, че и двата вида бяха хищници, или пък може би Тони бе прав, когато настояваше, че върколаците завиждаха на

вампирите за безсмъртието им. Какъвто и да бе случаят, те бяха като масло и вода. Или по-скоро кръв и козина, като и двете хвърчаха наоколо, когато се срещнеха. Очаквах някаква реакция, по-скоро отрицателна, от някой от моя ескорт, но единственото, което забелязах, бе, че ръката на Рейф се затегна леко около китката ми. Луис-Цезар кимна в поздрав към върколака така, сякаш редовно срещаше гигантски върколаци на стълбището.

— Себастиан, радвам се да те видя.

Върколакът, разбира се, не отговори, тъй като бе в животинската си форма, но ни подмина, без да отправи предизвикателство. Това бе значителен сюрреалистичен опит. Също така ми подсказа, че вече не бях в Канзас или Атланта, ако това имаше значение.

Когато излязохме на надземното ниво, най-накрая успях да погледна през прозореца и потвърдих предположението си, че където и да се намирах, това беше някъде на север от Джорджия. Гледката навън обясни и защо Консултът се тревожеше за времето. Трябва да бях проспала повече часове, отколкото си мислех, след като Томас ме омагьоса, достатъчно, че да бъда преместена, и то в друг щат. Цветовете отвън бяха различни от тези, които можеха да бъдат видени, където и да било в Джорджия: пъстрото зелено и сиво на потайния Юг бяха заменени от среднощни сини небеса и индигови облаци. Черно, осеяно със звезди небе, се простираше над нас, но тъмновиолетовата ивица по протежение на хоризонта показваше, че пустинята започваше да се събужда за новия ден.

— Скоро ще настъпи изгрева.

Луис-Цезар проследи погледа ми, докато държеше отворена една врата.

— Имаме още малко време — каза той тихо. Присвих очи при този надменен тон. Дори Рейф, стар, колкото си беше, ставаше напрегнат, когато зората приближаваше, като започваше да говори твърде много и изпускаше разни неща. Колкото по-млад бе вампирът, толкова по-рано започваше този процес. Това бе като предпазна мрежа, която гарантираше, че никой няма да завърши опържен, а аз никога не бях виждала някой да остане напълно незасегнат. Но французинът изглеждаше напълно спокоен. Той бе или много по-могъщ от вампирите, които познавах, или просто голям артист. Кое и да беше истината, това не ме караше да се чувствам по-добре.

Минах покрай него и влязох в стая, която беше обзаведена така, че отговаряше на представата ми за гледката отвън на дневна светлина. Бледите тюркоазени стени бяха покрити с местни американски одеяла в червеникаво кафяв цвят, тюркоазено и Навахо червено, подобен килим бе поставен върху грубия дървен под и теракота, очертаващ камината. Кожените кушетка, кресло и диван бяха в нюанс на тъмно червеното, с достатъчно материал по тях, че да изглеждат удобни. Това беше странно приятна стая; очевидно Сенатът не споделяше любовта на Тони към Готиката.

— Моля, мадмоазел, *asseyez-vous*.

Луис-Цезар се премести и застана до претрупаното кресло в близост до камината. Погледнах Рейф, но той стоеше решително, наблюдавайки гледката отвън, или поне това, което се виждаше. Ръцете му бяха здраво стиснати зад гърба му, а раменете му бяха напрегнати. Точно навреме: изгревът приближаваше. Това, което исках бе да го дръпна и да получа няколко честни отговора, но дори и да считах, че е в настроение за това, просто нямах време. Мирча ме хвана леко под лакътя, толкова, колкото докосването му да ме заведе до креслото.

— Луис-Цезар не може да седне, докато дамата стои права, *dulceata*.

Скъпа моя: това беше галеното обръщение, което използваше, докато стоях на коленете му, когато бях малка, и слушах неговите истории. Надявах се, че го мисли — ако Рейф беше единственият ми приятел в стаята, бях загазила. Тръснах се на стола, а Французинът коленичи пред мен. Той се усмихна насърчително. Аз премигнах. Мъжът — не, господарят-вамфир — имаше трапчинки. Големи.

— Искам да се погрижа за раната ти. Ако разрешиш?

Кимнах предпазливо, без да съм убедена, че вамфир е най-добрата личност, която да почисти кръвта, особено такъв, който изглеждала доста гладен по-рано. Но друга възможност нямаше, а и не изглеждала като да имам избор. Беше учтиво да ме попита за разрешението ми, като че ли имаше значение какво ще кажа, но аз знаех по-добре. В стаята имаше двама члена на Сената; те можеха да изиграят ролята на джентълмени толкова дълго, колкото това ги забавляваше, но когато им омръзнеше, щеше да се наложи да направя това, което искаха. Те го знаеха, както и аз.

Луис-Цезар се усмихна одобрително и внезапно осъзнах защо ме изнервяше. Гледайки го от толкова близо можех да кажа, че той беше един от най-човешки изглеждащите вампири, които някога бях виждала. С изключение на Томас, който имаше причина да изглежда толкова човешки, колкото бе възможно, повечето вампири забравяха онези малки неща като да дишат, да накарат сърцата си да бият и да придадат на кожата си по-правдоподобен цвят, отколкото на току-що паднал сняг. Дори Рейф, който беше доста убедителен, обикновено си спомняше да премига само няколко пъти на час. Но с този можех да се размина на улицата и да го сбъркам с човек, ако приемех, че има и други дрехи за обличане. Открих, че броя секундите между вдишванията, за да видя, дали ще пропусне някое. Не го направи.

Растейки, бях виждала вампири от целия свят, някои с крещящ вид, сякаш не бяха от този свят като Консула, а някои — нормално изглеждащи като Рейф. До днес можех да се закълна, че разпознавам един щом го срещна, но Томас ме бе заблуждавал почти четвърт година, а Луис-Цезар винаги можеше да направи същото, ако поискаше. Това не ми хареса — караше ме да се чувствам като нечувствителна, като една от милионите без протекция от свръхестествения свят, защото те дори не можеха да усетят, че той е там. Бях израснала около вампири, но излъчваната сила от членовете на Сената бе като нещо, което никога не бях изпитвала. Това ме караше да се чудя какво друго още не съм забелязала и тази мисъл ме вледени.

Луис-Цезар бавно изучаваше лицето ми. Мисля, че това беше с цел да ми даде време да свикна с него, отколкото поради някаква истинска нужда. Не проработи. Когато лъскава кафява къдрица, която се бе освободила от опашката на гърба му, докосна раменете ми, скочих, сякаш ме бе ударил. Ръката му, която се бе протегнала към косата ми, замръзна.

— Хиляди извинения, мадмоазел. Но може би ще дръпнете косата си назад заради мен? Това ще ми помогне да видя големината на нараняването.

Той ми подаде златна фиба, която изтегли от собствената си коса. Взех я, като внимавах да не докосна пръстите му с моите. Косата ми стигаше почти до раменете, но хванах по-голямата част в разхвърляна опашка, докато ме наблюдаваше. Опитах се да се отърся от паниката, която ме бе обзела, но не успях. Някои инстинкти, по-стари от здравия

разум, по-стари от учтивите фрази, изричани в добре осветени стаи, ми крещяха да избягам и да се скрия. Това, разбира се, можеше и да е реакция към нощта, която преживях, но на част от мен наистина не ѝ харесваше неговата близост. Принудих се да стоя мирно, докато привърши с прегледа, преструвайки се, че ръцете ми не треперят и че пулсът ми не препуска във вените ми така, сякаш вече съм напуснала живота. Не разбирах реакцията си, но жестокият ми опит ме бе научил да вярвам на инстинктите си, а всеки един от тях ми казваше високо да се махна.

— Ah, bon. Ce n'est pas tres grave — измърмори той. Виждайки изражението ми, се усмихна и това озари дори и неговите очи. — Не е сериозно — преведе той.

Идеше ми да закрещя.

Луис-Цезар се изправи и отиде до близката маса, а аз внезапно отново можех да дишам. Опитах се да открия какво беше това в него, което толкова ме тревожеше, но нямаше нищо определено. Лицето му, съставено от любезни, дружелюбни черти, изглеждаше така, сякаш принадлежеше на някой пет или шест години по-възрастен от мен, въпреки че ако дрехите му бяха нещо, което можеш да пропуснеш, той беше тук от векове. Очите му бяха благи — спокойно синьо с точки сиво, които не се опитваха да ми въздействат — а движенията му бяха толкова грациозни, че нямаше обикновен човек, който да може да ги имитира. Вероятно нервите ми не бяха в особено добро състояние — дори аз не бях свикнала някой да се опитва да ме убие два пъти за една вечер — но това не обясняваше защо от всички възможни кандидати точно Луис-Цезар бе този, който ме ужасяваше.

Той се обърна и паниката ми нарастваше с всяка крачка, която правеше към мен. Наблюдавах го така, както малко животинче хищник, стоейки тихо и едва дишайки, с надеждата, че голямото, лошо нещо няма да му се нахвърли. Той коленичи отново във водопад от блестящи сатен и дантела, а идващите отгоре светлини проблясваха върху няколко кестеняви кичура промъквачи се през косата му. Бе донесъл комплект за първа помощ и постави върху плочките пред камината антисептик, няколко марлени тампона и пакетче от бебешки кърпички.

— Ще почистя раната, мадмоазел, и ще я превържа. Сестрата ще дойде утре и ще оправи несръчния ми опит. — Беше отпуснат, почти

радостен, но ми бе необходима всяка частица самоконтрол, за да не побягна към вратата. Бледа, деликатна ръка, обкръжена от богати дипли дантела, пое моята мръсна и кървава ръка. Пръстите му бяха студени, захвата — лек, сякаш си мислеше, че докосването му можеше да ми даде увереност.

Не се получи. Нямаше значение колко е внимателен, знаех, че хватката му може да се затегне за миг, улавяйки ме в капан подобно на стоманени белезници. Усещах как пръстите на другата му ръка се движат сръчно по натъртената ми кожа, а след това и лекото плъзгане на марлята, докато я почистваше. Въпреки че антисептикът щипеше леко, потръпнах и затворих очи. Имах лошото чувство, че знаех какво ще последва.

— Мадмоазел, зле ли ви е?

Гласът му звучеше от разстояние и отекна глухо в ушите ми. Усетих познатото чувство на дезориентация да ме облива и започнах да се боря с всичките си сили. Борех се по-упорито, от когато и да било, опитвайки се да го изблъскам навътре, където бе държано от част от мен, молейки се отново да заспи. Каквото и да искаше да ми покаже, аз бях абсолютно сигурна, че не исках да го Виждам. Но както винаги дарбата беше по-силна от мен; винаги е била. Предадох се на неизбежното, когато усетих ледени тръпки да пробягват по лицето ми. Не беше студено в стаята, но част от мен вече не бе там. Поех си дълбоко въздух и отворих очите си.

Студът идваше от прозорец, който беше леко открянат в нощта.

Бризът щипеше голата ми кожа, изпращайки тръпки навсякъде по тялото ми. Прозорецът изглеждаше като вид стъклопис, въпреки че липсваха цветове и мотиви, с изключение на малки диамантени формички, в които се сливаха множество кристали. Стъклото беше дебело и вълнообразно, подобно на това в някои къщи във Фили, и отразяваше смъртно светлината. Но това беше достатъчно, за да се учести дишането ми.

Огледах се панически наоколо и очите ми се осветиха от огледало, поставено в далечната страна на стаята. Отражението беше неясно, но повече заради слабата светлина, която идваше от няколко свещи и мержелеещия се огън, отколкото поради лошата структура. Всъщност това огледало бе шедьовър, огромно, с масивна позлатена рамка, разкошна като останалата част от пищната, орнаментирана

мебелировка. Стаята създаваше усещане за лукс: облегалката от тъмно черешово дърво на голямото легло проблясваше с отразените пламъци от мраморната камина и беше като ехо на цвета на тежките виолетови завеси от балдахин. Стените бяха каменни, но облечени с тапицерия, цветовете на която бяха толкова светли и живи, сякаш бе поставена днес. На близката маса в изрисувана порцеланова ваза беше поставен букет от тъмно червени рози. Не бях в настроение да оценя сцената, защото бях прекалено разсеяна от отражението в огледалото.

Мъж беше коленичил на леглото, приблизително на мястото, на което трябваше да бъда. Не можех да кажа кой е той, защото черна кадифена маска покриваше по-голямата част от лицето му, с изключение на отворите за очите. Изглеждаше комично, като част от лош костюм за Хелоуин, но не се смеех. Може би, защото това беше единственото нещо, което носеше. Дълги кафяви къдрици се подаваха изпод кадифето, прилепвайки към горната част на тялото му. Те проблясваха на светлината на свещите с бронзови и златни отблясъци. Топлата, неясна златна светлина на стаята го обливаше, втечнявайки кожата му от мускулестите гърди до плоския му корем и вдлъбнатината на пъпа му. Тя проблясваше върху фините капчици пот, оросили тялото му, които повейт от прозореца още не беше изсушил, така че изглеждаше, сякаш носеше прозрачна риза, обсипана с малки диаманти. Той беше като оживяла позлатена статуя, като изключим факта, че статуите обикновено не бяха неистово еректирали. Преглътнах, както и той, и сините очи в огледалото се разшириха от прозрението.

Но това беше лудост, да не споменавам, че бе и невъзможно. Аз не участвах във виденията си. Бях наблюдател от страни, невидима и ненамесваща се като призрак. Или поне бях до тази вечер. Преди дори да започна да мисля какво да направя, усетих една гореща ръка върху себе си, на едно много интимно място, и погледнах шокирано надолу, за да открия млада брюнетка, лежаща до мен, почти заровена в купчината одеяла на леглото. Стаята ухаеше на секс, сладникав и тежък, и сега знаех защо.

Фина малка ръка се движеше върху моята — негова плът със сигурни докосвания. Тя ме погали отново, този път по-силно, и аз наблюдавах с нещо близко до ужас, когато една анатомична част, която никога не бях притежавала, израсна дори по-дълга изпод ръката ѝ.

Порой познати усещания се появиха от тази непозната част, заедно с мисли, за които бях абсолютно сигурна, че не са мои. Тя прокара нокътя си по розовия край, който се бе извил към нея и аз почти изкрещях. Никога не се бях чувствала така. Разбира се, опитът ми не беше точно обширен, а и усещанията идваха от другата страна на монетата, но това бе почти непоносимо. Бях изтощена от слабата жега, която се зароди бавно и се разпротря от повърхността по протежение на вените ми и вече не изпитвах отчаяна нужда да потъна в нейното бяло тяло толкова дълбоко, колкото можех.

Тя се изви в одеялата, които лежаха плътно и нежно върху голата ни кожа.

— Какво не е наред, красавецо? Не ми казвай, че вече изгуби интерес!

Тя ускори темпото и внезапно стана трудно да дишам.

— Можеш да го направиш и трети път; знам го.

Моят почти транс се разруши, когато тя се премести по-близо, навлажнявайки устни, и се отдръпнах. Изскимтях от болка, както защото тя се поколеба за секунда преди да ме пусне, така и поради желанието на тялото ми за облекчаване. Беше толкова стимулиращо да бъде болезнено, но не бях заинтересувана от това, което ми се предлагаше. Помислих си честно, че ще повърна, когато преместих погледа си от изуменото ѝ изражение към превъзходното мъжко тяло, което бях заела. Нямах думи за това, което изпитвах — пълно объркване и неверие. Ръцете ми сграбчиха края на маската и я дръпнаха силно. Изражението, което ме гледаше от огледалото, бе лицето на Луис-Цезар, преbledняло от шока. Исках да му изкрещя да направи така, че всичко това да спре, да се махне от мен, но знаех, че това нямаше да свърши работа. По някакъв начин го бях завладяла и няхах никаква представа какво да правя или как да обърна нещата. Жената нададе писък и сграбчи маската, опитвайки се да я издърпа от ръката ми и да я сложи обратно на мястото ѝ.

— Не поемайте рискове, монсеньор. Знаете колко педантични могат да бъдат вашите телохранители — никога не я сваляйте. — Тя ми се усмихна порочно. — Освен това ми харесва да я носите, докато правим любов.

Тя обви ръцете си около врата ми и се опита да ме дръпне отново надолу към нея.

— Студено ми е без твоята топлина. Целуни ме.

Дръпнах се рязко от нея и изпълзях до края на леглото, чудейки се какво ли щеше да се случи, ако се предадох на черната мъгла в края на видението ми и припаднех. Дали щях да се събудя на мястото, на което принадлежах, или щях да остана заседнала тук? Реших дори и да не помислям за последната възможност. След миг жената въздъхна и се излегна обратно на леглото, милвайки леко малките си гърди. Зърната ѝ бяха тъмно кафяви на фона на белотата на кожата ѝ и тя ме гледаше с многозначителна усмивка.

— Уморен ли си, любов моя?

Ръката ѝ се спусна надолу, заигравайки се с тъмното окосмение на слабините ѝ, и тя се усмихна самодоволно.

— Обзалагам се, че мога да те възбудя отново.

Преди дори да успея да принудя претоварения си мозък да измисли отговор, тежката дъбова врата се отвори и влезе жена на средна възраст, заградена от четирима пазачи. Изражението ѝ ми подсказа, че не идва да се присъедини, слава на Бога!

— Вдигнете го!

Двама от пазачите ме издърпаха от леглото и жената, която вече бях опознала доста добре нададе писък и дръпна завивките до брадичката си.

— Мари! Какво правиш? Махни се веднага! Махай се, махай се!

По-възрастната жена я игнорира и ме погледна, презрението на вече непривлекателното ѝ лице не стопляше погледа ѝ. Очите ѝ ме огледаха надменно.

— Готов както винаги, както виждам. Това си го взел от баща си.
— Тя погледна към пазачите. — Доведете го.

Бях избутана от стаята без шанс да се облека. Брюнетката ми подхвърли тежка брокатена роба, която наметнах над неудобното доказателство за състоянието си, но нямаше време дори да си сложа обувки или панталони. Момичето в леглото крещеше след нас ругатни, повечето от които бяха насочени към по-възрастната жена. Открих, че не говореше на английски, въпреки че я разбирах перфектно. Или може би това тяло разбираше и по някакъв начин ми превеждаше. Нямах време да се чудя за това, тъй като бях побутната по дълъг каменен коридор към едно стълбище. Имаше дълбоки вдлъбнатини в средата на всяка една стълба, които бяха издълбани от хилядите крака,

минавали оттук в продължение на векове. Долу беше тъмно, а въздухът, който идваше оттам, беше толкова вледеняващ, че бях изненадана, че от устата ми не излизаше пара.

Жената спря на върха на стълбището и се обърна към мен. Сега погледът ѝ не беше презрителен; емоциите в тъмните ѝ очи се приближаваха повече до страх.

— Няма да отида по-нататък. Вече съм виждала това, което те очаква и нямам желание да го правя отново. — Изражението ѝ премина в нещо, наподобяващо съжаление. — През целия си живот си получавал наградите, идващи от тишината. Тази вечер ще научиш какво е наказанието за нарушаването ѝ.

Тя се обърна, без да каже и дума повече, и стражите започнаха да ме побутват към черната дупка. Бях по-силна в това тяло, но дори и така не можех да се справя с тези момчета. Погледнах диво обратно към жената, но тя вече си отиваше, изправена и вдървена под роклята с цвят на черница.

— Моля Ви! Мадам! Защо правите това? Нищо не съм казал, кълна се!

Думите не бяха мои — те излизаха измежду устните ми неканени — и не я спряха.

— Ако искаш да знаеш на кого да благодариш за таз нощната работа, попитай брат си — подхвърли тя през рамо, преди да изчезне в една стая и да затвори плътно вратата зад себе си. Това беше сторено с прекалено безвъзвратен звук.

Стълбите бяха прекалено тесни, за да могат моите пазачи да ме държат за ръката, но тъй като те бяха точно зад гърба ми и нямаше друг път, освен надолу, това нямаше особено голямо значение. Нямаше почти никакво осветление; само няколко тънки лъча лунна светлина се промъкваха през ужасно тесните прозорци, докато слизахме. Стълбите бяха хлъзгави от влагата, а вдлъбнатините в центъра правеха почти невъзможно пазенето на равновесие, особено без обувки. Беше ми ужасно студено, въпреки робата, но поне щях да се разсъня бързо. Непозната тежест висеше отпусната между краката ми, нежелано и чуждо усещане, което ме караше да желая повече от всичко друго да започна да пиция и да не спирам. Ударих си пръста на крака на половината път, но почти бях благодарна за болката; бях на път

тотално да се изгубя, а туптенето в крака ми ми даваше повод да мисля за нещо друго.

Светлината на факлите проблясваше по стълбите, когато най-накрая пристигнахме, образувайки танцуващи сенки и осветявайки пътя на водата, която се процеждаше по стените. Внезапно вече не бе толкова хладно; беше много студено, сякаш кръвта във вените ми щеше да се превърне в лед. Бях изненадана, че нямаше ледени висулки по стените, но влагата се стичаше свободно.

Далеч по-лоши от сковаващия студ и заобикалящата обстановка бяха жалните ридания, идващи иззад стоманената врата на няколко ярда пред нас. Те бяха тихи и приглушени от дебелия врата, но въпреки това се забиваха в главата ми като свредел. Беше болезнено да слушаш тези гласове, толкова пронизващи, пълни с отчаяние и толкова сигурни, че помощта, за която молят, никога нямаше да дойде. Инстинктивно се опитах да се отдръпна към петното от светлина, идващо от близките факли, когато груба ръка ме блъсна напред. Спънах се, удрияйки колената си в един назъбен камък на пода.

— Насам.

Бях прекалено бавна в изпълнението на командата, но един ритник в ребрата ми даде необходимия тласък, а груба ръка ме изтегли нагоре. Погледнах надолу и видях плешив и дебел мъж, носещ покрита с кръв престилка и груби, мръсни вълнени панталони. Висока около 5 фута, обикновено не гледах отгоре много мъже и премигнах от болка и объркване. Месестите му устни се разтегнаха в нещо като озъбване, разкриващи уста, пълна със сиви зъби, и аз се дръпнах назад. Това изглежда го удовлетвори.

— Добре. Страхувай се, монсеньор le Tour. Запомни, тази нощ ти не си принц. — Той ме огледа отгоре до долу. — Скоро ще видим дали заслужаваш името, което носиш. Тази нощ си мой!

Огромен метален ключ бе пхнат в ключалката и вратата се отвори. Хвърлих кратък поглед на огромната, квадратна стая с дебели каменни стени и висок таван, преди да бъда бутната вътре. Паднах отново, този път върху мръсна слама, която миришеше на урина и дори по-лошо и която смекчи малко удара в пода. Част от мен се чувстваше обидена от начина, по който ме третираха тези груби мъже, но миг по-късно всички чувства, с изключение на ужаса, се стопиха. Срегнах очите на изпита, гола жена, завързана извънредно здраво върху някаква

стойка, и повече не можех да отделя погледа си от нея. Кръв се стичаше на поточета от измъчваното ѝ тяло и засъхваше в дебели, гъсти реки върху кожата ѝ, а кафяви петна покриваха пода под нея. Имаше толкова много кръв, че не можех да повярвам, че едно тяло може да побере толкова.

Мъже във вериги, подредени покрай стената, викаха и се молеха да ги спася, но аз едва ги забелязах. Цялото ми внимание бе привлечено от жената, която не издаваше никакъв звук. Светлината от факлите се отразяваше в отворените ѝ очи и аз не можех да кажа дали това бе някакъв трик на светлината или в тях все още гореше някакъв живот. Заради нея се надявах, че това не бе така. Мъжът видя посоката на погледа ми и се приближи до нея.

— Да, твоята приятелка няма да се забавлява още дълго.

Той провери едно от въжетата, оплитащи китките ѝ, и видях, че ноктите ѝ липсваха. Крайчетата на пръстите ѝ изглеждаха така, сякаш бяха остъргани или изгризани от някакво животно, а ставите ѝ се бяха подули толкова силно, че нямаше начин да затвори ръцете си, дори и да бе свободна.

Бях видяла много през годините при Тони, но насилието обикновено бе бързо и неочаквано, като това, което бях преживяла тази вечер. Докато получа шанса да реагирам, обикновено всичко бе вече приключило. Тони използваше мъчения понякога, но никога не ги бях виждала. Юджийн беше много стриктна в това отношение и сега започвах да разбирам защо. Това беше по-лошо в сравнение със свирепостта, която познавах: това беше твърде неочаквано, твърде реалистично и твърде умишлено. Нямаше гняв зад него, нищо лично, което да го смекчи или поне да го направи разбираемо. Нейната болка беше просто част от работата.

— Тя ще служи за демонстрация — продължи той. Придвиги се до един от наредените мъже и извади мръсно шише вино. — Това се случва на всички, които ядосват краля. Гледай и помни, копеле.

Докато стоях замръзнала и не казвах и дума, той изля шишето с вино върху главата, лицето и врата на жената. То напои косата ѝ, след което образува на каменния под под нея малка червена локва. Бързо се отърсих от шока си, когато осъзнах какво ще последва.

Ръцете му се протегнаха за свещта и аз се раздвижих.

— Не! Не можете! Моля ви, монсенъор, умолявам ви...

Можех да кажа, съдейки по радостта, изписана на лицето му, че правех точно това, което иска и че нямаше намерение да спре. Той наблюдаваше лицето ми с нещо, подобно на ликуване, когато поднесе свещта към близката факла. Тя бе почти изгаснала, но въпреки всичко по фитила плъзна тънко пламъче. Не се опитах да споря с него отново, но се хвърлих напред, сграбчвайки свещта. Измъкнах я от ръката му, но двама от мъчителите хванаха ръцете ми и ме издърпаха от него. Мъжът, за когото предположих, че бе главният надзирател, обърна очите си към мен, сякаш беше останала малко човечност в тях; след това се усмихна. Наведе се и много бавно вдигна свещта и я запали отново.

Погледнах жената, когато той стигна до нея; не можех да се спра. В светлите ѝ кафяви очи проблясваха сълзи, тя премигна веднъж и капки от вино покапаха от клепачите ѝ, преди тялото му да закрие гледката ми. Част от съзнанието ми казваше, че той ще спре малко преди да направи това, че няма да го направи, че не може да го направи. Глас проговори в главата ми, казвайки ми, че той иска да ме тероризира, че тази сцена е била организирана, за да ме направи потстъпчива по-късно, и това можеше да се случи. Но това не я спаси. Сцената пред мен затрептя и ме заляха мисли, които не разпознавах. Пред очите ми започнаха да проблясват картини на други места, други хора, сякаш някакъв филм се прожектираше пред мен върху прозрачна завеса. Въпреки всичко това все още можех да виждам жената и мъчителя, замръзнали за секунда, преди да се случи невъзможното.

Гласът в главата ми се обади отново, ломотейки завалено, че въпреки че бях отгледана в пленничество, никога не съм знаела какво е жестокост. Бях облечена в лен и ръчно изработена дантела, това се изискваше; имах книгите си, китарата и рисунките си, с които да се забавлявам; тъмничарите ми ми се покланяха ниско, когато влизаха в стаята ми и не сядаха в мое присъствие, докато не им дам разрешение. Във вените ми течеше кралска кръв и никой никога не забрави това. Никога не бях виждала такава бруталност; никога не бях познала такъв страх. И преминаването набързо през това предизвика изблик на чиста ярост. Това не беше правосъдие, не беше необходимо, за да запазиш мира или стабилността на страната или за каквото там се използваша високопарните фрази. Това бяха действия на садистичен страхливец, който пазеше ръцете си снежнобели за пред двора, докато в негово име

се извършваха такива неща зад затворените врати. А те предизвикваха погнуса.

Разтърсих главата си и се опитах да накарам гласа да замълчи и да премахна паяжината на видението си; след секунда това проработи. Но след това отново бях в кошмара с отчетливата гледка пред мен на приближаващата целта си свещ. Наблюдавах с вцепенено неверие как мъчителят поднася тънкото пламъче към няколко кичура от напоената с вино коса на жената. Тя се запали с доловимо свистене и яркият пламък се разпространи жадно към останалата част на косата и раменете ѝ. За няколко секунди горната част на тялото ѝ се превърна само в тъмно очертание в танцуваща завеса от огън. Изкрещях, тъй като не можех да направя нищо друго. Другите затворници подеха отново да викат докато стаята се изпълни само с писъци и звукът на веригите, които се удряха безполезно в непоклатимия камък. Не можехме да направим нищо друго за нея, така че виковете ни почти разклатиха стените, но самата жена не издаде и звук, докато гореше.

— Мадмоазел Палмър, какво става? Какво не е наред?

Лицето на Луис-Цезар се появи пред очите ми и смътно усетих, че някой ме раздрусваше. Пронизителният, безнадежден вик на килията изпълни стаята и ми отне минута да осъзная, че идваше от мен.

— *Mia stella*, успокой се, успокой се! — Рейф блъсна французина настрани и ме прегърна. Зарових ръцете си в кашмира на якето му, притискайки го, колкото може по-близо и зарових лицето си в нежната коприна на ризата му. Вдишах дълбоко познатия аромат на одеколона на Рейф, но това не изтри вонята на пропития с урина затвор и изгорената плът на това, което някога бе жена, малко по-възрастна от мен. След минута погледнах нагоре и срещнах очите на Луис-Цезар.

— Кажи ми, че тя е била вече мъртва, че не е усетила!

Гласът ми бе отчаян, а лицето ми, отразено в огледалото над камината, беше с широки, призрачни очи. Те изглеждаха като тези на жената, само дето нейните бяха видели далеч по-лоши неща, отколкото моите.

— Мадмоазел, уверявам ви; готов съм да направя всичко по силите си, за да ви помогна, но не разбирам какво ме питате.

Рейф отметна косата ми и започна да прави утешителни кръгове по гърба ми.

— Беше видение, *mia stella*, само видение — прошепна той. — Имала си ги и преди; знаеш, че картините ще избледнеят след време.

Разтърсих главата си и потръпнах в ръцете му, а той ме притегли по-близо. Прегърнах го толкова здраво, че ако беше човек, щеше да го заболи.

— Не и като тези. Никога като тези. Те я измъчваха и след това я изгориха жива, а аз не можех... просто стоях там... — Зъбите ми искаха да тракат, но прехапах устната си и не им позволих. Това би ме накарало да си спомня ужасния студ на онова място и след това щях да мога да мисля само за единствения източник на топлина. Няма да мисля за това; няма и то ще се махне. Но дори и повтаряйки думите на Рейф, знаех, че са лъжа.

Имала съм хиляди видения през живота си, някои за миналото, някои за бъдещето, а някои не много приятни. Бях Виждала всички видове ужасни неща, но никое не ми бе въздействало така. С времето и практиката се научих да се отърсвам от това, което бях Видяла, да го третирам така, като другите хора правеха с неприятните репортажи по новините — като далечни и не много истински. Но досега никога не бях била част от действието, помирисвайки миризмите и усещайки страха на някого, който бе преживял събитието. Беше като разликата между това да шофираш в брутален пътен инцидент и да си жертва в него. Не мислех, че ще забравя погледа на жената скоро.

— Мон Діеу, ти си видяла Франсоаз?

Луис-Цезар пристъпи към нас, изглеждайки покрусен, и аз се свих.

— Не ме докосвай!

Преди той ухаеше слабо на някакъв скъп парфюм, но сега сякаш смърдеше на изгарящата плът на жената. Не само че не исках да ме докосва; дори не го исках в същата стая.

Той отстъпи и смръщването му се задълбочи.

— Искрените ми извинения, мадмоазел. Никога не бих ви пожелал да станете свидетел на това, в никакъв случай.

Рейф го гледаше над главата ми.

— Доволен ли сте, синьор? Казах ви, че не трябва да използваме Сълзите все още и че когато тя е болна или разстроена, виденията не са приятни. Но никой не слуша. Може би сега разбирате. — Той спря,

когато Мирча се появи до лакътя ми и му подаде малка кристална чаша.

— Накарай я да изпие това — изкомандва той и Рейф веднага се подчини.

— Но аз не съм — запротестира Луис-Цезар. — Дори не ги взех с мен.

Рейф го игнорира.

— Пий, *mia stella*, ще се почувстваш по-добре.

Той се настани до мен в голямото кресло и аз изпих уискито за няколко минути, докато дишането ми отново стана нормално. Беше толкова силно, че сякаш киселина изгори гърлото ми, но усещането беше приятно. Всичко, което можеше да избути настрани спомените, беше добре дошло. Осъзнах, че съм измачкала с юмрука си чистото кашмирено яке на Рейф, превръщайки го в просмукана, смачкана маса. Пуснах го и той се усмихна.

— Имам и други, Каси. Ти си добре и аз съм тук. Мисли за това, а не за нещата, които си Видяла.

Това беше добър съвет, но имах проблем да го последвам. Всеки път, когато погледнех Луис-Цезар, картините заплашваха отново да ме залееят. Защо Сенатът искаше да Видя нещо тази вечер, особено нещо като това? Какво ми направи той, че видението ми бе толкова различно?

— Нуждая се от баня — произнесох грубо. Това беше главно начин да избягам от Луис-Цезар, но нямаше съмнение, че мога да се възползвам от такава.

Мирча хвана ръката ми и ме заведе до врата, противоположна на входа.

— Има баня тук и би трябвало да има и халат. Ще донеса храна, докато се къпеш и ще поговорим, когато си готова. Ако имаш нужда от нещо, не се притеснявай да кажеш.

Кимнах, подадох му почти празната чаша и избягах в студения син оазис на банята.

Ваната бе достатъчно голяма, че да се брой за сауна, и аз се изкачих благодарно в нея, след като магнах разкъсаното си облекло. Направих водата толкова топла, колкото можеше да бъде и се облегнах назад, толкова уморена, че гледах сапуна в продължение на минута, смътно пожелавайки си някой да ми изтрие гърба. Емоциите ми бяха

отлетели някъде, оставяйки ме да се чувствам празна. Бях изтощена физически, а сега и умственото ми състояние не бе по-добро.

Най-накрая започнах с процеса по почистването на засъхналата кръв от тялото и косата ми. Казах си, че това, което бях Видяла няма нищо общо със съвременния свят, че тази бедна жена бе страдала и умряла векове преди да се родя. Колкото и ужасно да беше, то не бе предупреждение за предстоящо бедствие или нещо друго, за което да можем да направя нещо. Опитах се да повярвам, че това беше само по-силна версия на едно от ясновидските проблясъци, които понякога получавах, когато докосвах много стари неща, намирали се при травматични обстоятелства, но не го почувствах така.

Отрано се научих да бъда внимателна към негативни ясновидски вибрации. Алфонс колекционираше стари оръжия от всякакъв вид и веднъж като дете инцидентно пипнах войнишки пистолет, с който наскоро се бе сдобил и бе в процес на почистване. Веднага ми се разкри образа на масово клане, в което е било използвано оръжието и това, което Видях ми причини кошмари за седмици. Обикновено можем да кажа дали даден предмет може да причини неприятности, преди да го докосна, сякаш ми даваше предупреждение, което можем да почувствам, ако бях внимателна. Но някои хора просто отключваха реакцията — дори такива на няколко века, като Луис-Цезар, които несъмнено бяха взели своя дял в трагедията. Все пак вече имах навика да избягвам ръкостискането с непознати, така че да не науча случайно кой мами жена си или пък е участвал в престъпление. И никога, никога не бях докосвала Тони, дори и при разминаване. Реших, че вече има ново име, което да влезе в списъка ми избягвай-на-всяка-цена.

Изплакнах се, оставих да се оттече кървавата вода и започнах отново. Искях да се почувствам чиста и нещо ми подсказваше, че това щеше да отнеме много дълго време. Сложих достатъчно пяна за вана, така че образуваната пяна да прелее от страните на ваната и да се стече на пода. Не ми пукаше. Единствената ми мисъл бе да се чудя дали можем да се мотая в банята, докато дойдеше зората и да отложим да чуя какво бе решил Сенатът за мен. Бях благодарна, че ме защитават, но се съмнявах, че помощта щеше да дойде, без да трябва да платя висока цена за това. Не че имаше значение. Не знаех къде съм, дори и да избягах, се връщах обратно в кашата с Тони. Каквото и да искаше Сенатът, най-вероятно щеше да се наложи да платя.

Проблемът беше, че си обещах, че освен там, където Тони и неговите наемници бяха замесени, никога да не позволявам способностите ми да бъдат използвани отново за нараняване на някого. Нямах идея — факт, заради който бях изключително благодарна — колко хора бях наранила или убила индиректно, докато работех за подлизуркото, но знаех, че броят им не е малък. По това време не знаех за какво се използваха виденията ми, но това по никакъв начин не ме караше да се чувствам по-добре. Хората, които бяха изобретили атомните бомби, не определяха политиката, която решаваше кога да бъдат използвани, но се чудех дали това им помагаше да спят през нощта. Не бях спала добре от много дълго време. Ако това, което искаше Сенатът, щеше да навреди на други, което беше почти сигурно, щях да разбера колко точно струват принципите ми.

5

Реших, че лявата ми китка бе изкълчена, но не и счупена и че ожулването на бузата ми не бе толкова зле, колкото първоначално си мислех, макар че задника ми не се справяше така добре. Падането върху пистолета в склада ми остави натъртвания с размера на дланите ми, които се оцветиха в лилаво. Страхотно. Съвпадаха с отпечатъците от пръсти около врата ми, тъй че поне бях в тон.

Тъкмо бях завършила огледа, когато Били Джо се показва на прозореца. Погледнах към вратата, като наистина исках да му кажа да се разкара, но не ми харесваше възможността за публика. Били беше асото в тестето ми и най-добрият ми шанс да се измъкна от това място. Не исках никой да знае, че той е някъде тук.

Той видя изражението ми и се усмихна.

— Не се тревожи. Някой е направил заглушаващи заклинания в тези стаи. Каквото и да планират, не искат да бъдат подслушвани.

— Добре, тогава: къде, по дяволите, беше? — Емоциите ме заляха, като видях как се опитва да изглежда както обикновено, сякаш не ме беше зарязал да се оправям сама по-рано.

Били Джо, алкохолизиран пушач и картоигрaч приживе, беше един от малкото ми приятели, нищо, че бе умрял преди много години. Но сега беше оплескал нещата и го знаеше. Големият, як комарджия въртеше в ръцете си малката вратовръзка около врата си и изглеждаше смутен. Знаех, че реакцията му бе истинска, а не някоя от превземките му, защото все още не бе направил някой от развратните си коментари за липсата ми на облекло.

— Сблъсках се с Порша и тя ми разказа какво се е случило. Отидох да те търся в клуба, но ти вече си бе тръгнала. — Той побутна неговия Стетсън с почти прозрачен пръст, след което се материализира още малко. — Ти ли направи всичко това? В задната стая бе пълна каша и полицията беше плъзнала навсякъде.

— Да, обикновено убивам пет вампира, след което оставям телата на полицията, за да ги разследват.

Стандартна политика на свръхестествената общност бе да почистиш собствената си бъркотия. При някои обстоятелства можеше да си навлечеш повече неприятности, ако оставиш телата пръснати наоколо, което можеше да докара на патолога сърцебиене, отколкото за самите убийства. Преди това не е било необходимо и вероятно по този начин са възникнали старите легенди, но колкото повече се разрастваше човешката популация, толкова повече тази линия на поведение беше от жизнено значение. Сенатът определено не бе въодушевен от идеята вампирите да бъдат нарязани на парчета в лаборатории, докато човешките учени се опитват да открият тайната на вечния живот или пък откачили правителства да започнат съвременна версия на Инквизицията.

— Какви тела?

Били Джо се материализира дотолкова, че можех да видя отсянка от червено в модната му риза с жабо — модна за 1858, годината — в която каубоите го бяха изпратили на персонално пътуване по Мисисипи.

— Кръвта беше навсякъде и вътре изглеждаше така, сякаш е преминал тайфун, но там нямаше никакви тела.

Свих рамене. Наистина не бях заинтересувана от факта, че Томас е имал партньор, който е извикал екипа за почистване. Ако някой от другите хора, на които вярвах, ме бе излъгал, просто не исках да знам.

— Супер, ти ме остави и за малко да бъда убита. Какво знаеш за ситуацията тук?

Били Джо изплю парче призрачен тютюн срещу стената на банята. То остави тънка следа от ектоплазма, когато се плъзна надолу, и аз се намръщих.

— Не прави така.

— Хей, гола ли си отдолу?

Той седна отстрани на ваната и напразно се опита да разбута пяната. Ако се концентрираше, можеше да мести неща, но само си играеше, така че ръката му просто премина. Накарах го да се обърне, за да излезе от ваната и да се подсуша. Знаех, че звучи глупаво, но Били Джо не е бил с жена от 150 години и понякога се разсейваше. А определено беше по-добре да не позволяваш на ума му да блуждае.

— Говори. Какво знаеш?

— Не много. Беше трудно да те открия. Знаеш ли, че си в Невада?

— Как може... задръж за малко. Защо си имал проблеми при откриването ми?

Повечето духове са свързани към определено място — обикновено къща или гробница — но Били Джо преследваше огърлицата, която бях купила от един античен магазин, когато бях на 17, така че той беше по-подвижен. Бях я купила, защото си мислех, че е част от Викториански пастиш и смятах да я подаря на Юджийн за рождения ѝ ден. Ако знаех какво щях да получа с нея, не съм сигурна, дали нямаше да я оставя в магазина. Но тъй като не го бях направила, оттогава обикновено я носех, така че той не би трябвало да има проблем да ме открие. А колкото до пътуването, е, нека просто да кажем, че има по-кратък път от повечето.

— И какво прави, вместо да изследваш нещата наоколо?

Били Джо изглеждаше виновен, но това не му попречи да се опитва да надникне под кърпата ми.

— Спри с това. — Получих просветление. — Чакай. Ние сме някъде близо до Вегас, нали?

— Да, на около 30 мили. Това място изглежда като ранчо, с изключение на това, че няма коне, няма туристи и работниците са облечени малко смешно. Разбира се, това няма значение, тъй като не видях никакви хора, а само големи, голи каньони с множество предупредителни знаци.

— 30 мили?

Били можеше да извлича енергия от съхранените резерви в огърлицата си за около петдесет.

— Не ми казвай, че докато бях омагьосана, пренесена през половината страна, заплашвана и държана в плен, ти си бил в казиното!

— Виж, Каси, скъпа...

— Не мога да повярвам! — Не му се ядосвах често, тъй като обикновено това беше загуба на време. — Били е образец за непоправимост — но това беше последната капка. — Почти бях убита! На два пъти! Ако не ти пука за това, помисли какво ще се случи с безценната ти огърлица, ако някой ме застреля или ми пререже

гърлото. Нека да ти обясня: тя ще свърши в кутията за бижута на някоя стара дама в Поданк, САЩ, на стотици мили в нищото!

Били Джо изглеждаше смирен, но аз се съмнявах да го гризе вина за това, което можеше да ме сполети. Той не можеше да стои дълго време далеч от дома си, защото силата му изчезваше — ето защо знаех, че ще се появи рано или късно. Колкото повече се отдалечаваше от огърлицата, толкова по-бързо се изчерпваше силата му. Неговият кошмар бе да остане заклещен в някой провинциален град без достъп до кръчми, стриптийз барове или комарджийски вертепи. За него това щеше да бъде равнозначно на Ад. С мен имаше гарантирана градска среда, тъй като беше трудно да се скриеш в малък град. Освен това той имаше и нещо много по-важно.

С течение на времето ние установихме симбиотична връзка. Били Джо е един от онези призраци, които можеха да абсорбират енергия от живи донори, подобно на вампир. Вампирите получаваха жизнена енергия посредством кръвта, която на магически език е хранилище за жизнената сила на човека. Когато те се хранят получават част от живота на донора, който е заместител на този, който са изгубили, когато са умрели, поне за малко. Някои призраци можеха да правят същото и подобно на вампирите те невинно искаха позволение. Но Били Джо определено предпочиташе доброволни донори, без да споменавам, че казваше, че поради някаква причина „ударът“ траеше доста по-дълго, когато аз бях донорът. В замяна на моето съгласие да му давам допълнителна енергия от време на време, той се бе съгласил да наблюдава за знаци за неизбежното завръщане на Тони. Затова се чувствах предадена.

— Ако няма да ми бъдеш от полза, трябва да продам това грозно нещо.

Изтрих парата от огледалото и погледнах чудовищното нещо около врата си. Огърлицата беше тежка, от ръчно обработено злато и представляваше плетеница от извиващи се лози и цветя около рубина в центъра. Продавачът в антикварния магазин смяташе, че рубинът е стъкло, тъй като никога не бе виждал нешлифовани скъпоценни камъни, а и бе покрит от натрупвана с години мръсотия. Дори и почистена, без съмнение това бе една от най-грозните огърлици, които някога бях виждала. Обикновено я носех под дрехите си.

— Ще ти напомня, че я спечелих от една контеса!

— И съдейки по всички белези, тя е наистина важна за теб, нали?

— Винаги съм си я отработвал, нали?

Били Джо започваше да се цупи и аз реших да отстъпя. Той трябваше да е отзивчив, ако исках да науча нещо.

— Не искам караници. Не съм настроена за това тази вечер. Трябва да разбере някои неща като например защо Сенатът ме отвлече...

Били Джо вдигна ръката си.

— Моля те, знам си работата.

Той седна на ръба на ваната и започна да говори, докато аз оглеждах краката си. И на двата ми крака бяха разцъфнали кървящи драскотини и синини, въпреки че ботушите ми бяха високи, и те ми обещаваха утре да бъда скована. Знаех, че трябва да се чувствам щастлива, че съм оживяла в тази каша, но някак си тази мисъл не успяваше да ме развесели. Може би, защото си мислех, че това скоро ще се промени.

— Този вампир отвън, Луис-Цезар, е зает от Европа. Той е един вид шампион по дуели. Говори се, че никога не е губил битка и от това, което чух, той трябва да е на стотици години.

— Той може да добави още към тотала си след тази вечер.

Не че пазачът беше голямо предизвикателство, но предполагам, че се брои, тъй като му беше отрязал главата.

— Знаеш ли, че Тони беше наел някакви лунатици да ме убият пред очите на Сената?

— Това е лудост. Мирча ще го убие.

Леко ми олекна. Не бях мислила за това по този начин. Ако Тони стоеше зад втория опит за похищение над живота ми, то той бе направил така, че Мирча да изглежда зле, защото във вампирските среди нищо не накърняваше репутацията ти по-бързо от това да не можеш да контролираш подчинените си. Въпреки че обикновено го харесвах, винаги съм била с впечатлението, че не е много хубаво да предизвикваш Мирча.

— Можем само да се надяваме, че е така.

— Да, добре, но на мен не ми звучи като стила на Тони.

Повдигнах рамене. Според мен Тони нямаше никакъв стил.

— Както и да е, когато разбрах, че Луис-Цезар е вторият човек в Европейския сенат, успях да изровя някои неща.

— Окей, кажи ми нещо, което ме интересува.

Били Джо въздъхна страдалчески.

— Добре. Ти си в главната квартира на МАГИЯ, Метафизичен алианс за Велико Междувидово Сътрудничество, позната повече като партийна централа за нощни създания.

— Знам това.

Всъщност, мисля си, че се бях досетила за това, или поне подсъзнателно. Никога не съм била тук преди, но къде другаде маг можеше да се намеси в среща на Сената и вампири да поздравяват превръщачи като стари дружки? Просто не бях имала достатъчно време, за да го обмисля, а и не знаех много за това, което се случваше в свръхестественния свят. Тони не беше заинтересован да говори за проблемите си. Той беше повече от типа прободи-ги-с-кол-и-забрави-за-тях, практика, която сработваше не само при вампирите. Това беше една от приликите между видовете, която МАГИЯ не искаше да изтъква: никой нямаше да оживее със затыкнат в сърцето кол.

— Добре, ето нещо, което, може би, не знаеш. Сенатът е водещ в тази работа, защото този, който причинява проблемите, е вампир, но всички са засегнати. Спомняш ли си онзи руски господар, с който Тони въртеше бизнес, този, който държеше половината места за работа в Москва?

— Распутин?

Старият съветник на Николай Втори, последният цар на всички руснаци, бил отровен, застрелян, прободен и удавен от някой княз, който си мислел, че той има прекалено много влияние върху руската кралска фамилия. Той бил прав: царицата обичала рошавия, самопровъзгласил се монах, защото синът ѝ бил хемофилик и само хипнотичния поглед на Распутин бил в състояние да го излекува. В замяна Распутин получил власт и много от приятелите му били назначени на важни правителствени постове. Князът и група благородници, които той бил убедил да му помогнат в налагането на новата власт, били истински изненадани, че отровата и раните от пистолет и нож не се отразявали на Распутин. Не било обаче така, когато той паднал от един мост и те изтеглили бездиханния му труп от ледената вода, и най-накрая били удовлетворени. Оттогава историците спорят защо му е отнело толкова дълго време да умре. Руската мафия

можеше да им отговори: трудно е да убиеш някого, който вече е мъртъв.

— Да, точно този. Распутин бил силно раздразнен от факта, че Сенатското място, което той искал, било дадено на Мей Линг. Не му се отдала възможност да влезе в Европейския сенат — повечето от тези копелета биха накарали дори него да изглежда мекушав — но той си мислел, че ще спечели. Та исках да кажа, че той не приел добре отхвърлянето си. Изчезнал за кратко и след това, преди около 6 месеца, се появил отново и започнал да атакува членовете на Сената. Убил четирима и ранил двама толкова лошо, че никой не знае дали са оцелели, и сега предизвиква Консула на дуел, за да превземе цялата организация. Тя поискала услуга от Консула в Европа и сега има на разположение като свой шампион Луис-Цезар. Но, разбира се, това не зарадвало Мей Линг.

— Обзалагам се.

Бях се срещала с втория след Консула, фина китайско-американска красавица, която беше висока около 130 сантиметра и тежеше може би 40 килограма, когато бях на седем. Тя определено ме впечатли. Втората позиция в Сената не се равняваше на американския вицепрезидент. Той или тя не бяха там, за да поемат властта, ако Консулт бѐдеше убит, членовете на Сената щяха да гласуват за заместник, освен ако този въпрос не се разрешише чрез дуел, тогава победителят взимаше всичко. Титлата също така не предполагаше, че носителят ѝ ще бѐде вторият по сила член на Сената — това бе възможно, но не бе задължително. Всеки член на Сената имаше специфична функция и те бяха нещо като президентския кабинет. Вторите имах една-единствена функция: те заплашваха. Този, който заемаше това място, бе познат също така и като „Изпълнителят“, защото той или тя прилагаше декретите на Сената с всички необходими средства. Това можеше да означава всичко от демокрация до насилие, но за Мей Линг се знаеше, че предпочита последното.

Тя изясни това в деня, в който посети залата за аудиенции на Тони, за да вземе един от неговите вампири за разпит. Каквото и да беше направил този тип, той определено не искаше да говори за това пред Сената. В действителност той беше толкова против тази идея, че отпрати предизвикателство. Мей Линг беше отскоро на тази позиция и все още нямаше необходимата репутация; освен това тя беше само на

120 години и изглеждаше като китайска кукла, така че предполагам, че той си е мислел, че ще се справи с нея.

Удивлява ме как дори стари вампири понякога забравят, че това, което има значение, е не размерът, а силата и че въпреки че тя често е свързана с възрастта, това невинаги е така. Някои вампири, по-стари с векове от Мей Линг, никога няма да имат нейната сила и аз съм виждала как едни от най-страшните главорези са били принудени да коленичат от погледа на дете. Превръщането ти във вампир не те правеше величествен, ако си бил безличен, интелигентен, ако си бил глупав или могъщ, ако си бил слаб: загубеняците в живота си оставаха загубеняци вампири, прекарвайки своето безсмъртие в служба на някого. Това беше един от главните недостатъци на това състояние, нещо, което филмите никога нямаше да могат да предадат. Но понякога се даваше шанс на някой, който е бил игнориран, да блесне. Онзи ден аз видях как едно малко, нежно цвете буквално разкъса вампир на кървави парчета. Също така забелязах, че това ѝ достави истинско удоволствие — тъмните ѝ очи блестяха с ожесточена радост, поради факта че може да прави това, че още веднъж мъж я беше подценил и че той си беше платил за грешката. Докато гледах, тя така и не го уби. Главата му беше непокътната и той пищеше, когато тя заповяда да съберат парчетата и да ги опаковат, за да ги изпрати на Сената. Никога не го видях след това и никой, който беше присъствал тогава, доколкото знам, никога не е предизвиквал Мей Линг.

— Защо на Консула ѝ е необходим двойник? Мислех си, че тя или Мей Линг могат да се справят с едно просто предизвикателство.

— Консултът е изключително могъща, но тя не е дуелист. А Мей Линг няма опита на Распутин. Той вече е бил стар, когато се е опитал да превземе Русия; мълвата казва, че той никога не е побеждаван в битка и че не се интересува много от това как ще спечели. Никой не е присъствал на битката с мъртвите сенатори, но първите двама, които били атакувани, били живи дотолкова, че да могат да говорят. А Марлоу е останал в съзнание достатъчно дълго, след като са го открили, за да им каже, че по някакъв начин Распутин е обърнал трима от собствените му вампири срещу него, като единият от тях е бил с него над двеста години.

Няколко пръснати парчета от пъзел започнаха да се сглобяват. Аз разказах на Били Джо за неотдавнашното ми спасяване и той

изглеждаше замислен.

— Да, това има смисъл. Не знам как се избират стражите на Сената, но е почти сигурно, че са от дома на някой от членовете на Сената, тъй като кой би си помислил, че някой от тях ще ги предаде?

— Но защо Распутин ме иска мъртва?

Потръпнах и това не беше от студ. Бях свикнала с идеята, че Тони искаше да ме убие, но внезапно се появи цяла група новодошли, които се опитваха да се присъединят към печелившата страна. И всеки един от тях беше достатъчен, за да причини на някой здравомислещ човек сериозен пристъп на параноя.

— Схванах. — Били Джо изглеждаше някак си прекалено весел и аз се втренчих в него. Той обожаваше да разказва за добри битки почти толкова, колкото и да участва в тях, но аз не бях негово забавление. Той се разбърза.

— Но ти все още не си чула най-добрата част. Марлоу успял да убие няколко от своите нападатели, преди да припадне и телата били изоставени, когато се появили подкрепленията. Но никой не могъл да идентифицира мъртвите вампири. Сякаш идвали от никъде.

— Това е невъзможно.

Не се съмнявах, че Марлоу е труден за убиване. Преди да бъде превърнат, той бил лошото момче на Елизабет Английска и е участвал в стотици сбивания, като междуременно е написал едни от най-добрите пиеси на ерата. Единственият, който си е помислил да се съревновава с тях, бил някой си Шекспир, който удобно се появил няколко години след превръщането на Марлоу и имал доста сходен стил на писане. В края на краищата, след като незначителният участник, който той представлявал, умрял, Марлоу решил да се отдаде на другото си хоби. Приживе той шпионирал понякога за кралското правителство и добавил това към чантата си с изненади. Сега беше сенатският ръководител на разузнаването, използвайки фамилията си вампири като шпиони главно на свръхестествената общност и в частност на другите сенати. Той помагаше да се запази мира, като откриваше всеки, който искаше да го наруши, което обясняваше защо Тони се страхуваше много повече от Марлоу, отколкото от Мей Линг. Единственият път, когато съм го виждала, беше, когато една вечер се промъкна да говори с Мирча по време на престоя му при Тони и тогава си помислих, че той беше по-скоро приятен с неговите тъмни смеещи

се очи, разбъркани къдрици и козя брадичка, която потапяше във виното. Но, разбира се, аз не планирах да убия Консула. Ако замислях това, вероятно първо трябваше да се справя с него.

Частта от историята на Били Джо, на която не можех да повярвам, беше тази с неидентифицираните вампири. Това буквално беше невъзможно. Всички вампири са под контрола на господар, или този, който ги беше създал, или този, който ги беше купил или спечелил на дуел. Единственият начин да нямаш господар е да достигнеш сам първо ниво на сила. Всичко друго, включително и убиването на собствения ти господар, нямаше да свърши добре; някой друг щеше да те привърже към себе си. И тъй като имаше по-малко от 100 господари първо ниво в света и повечето от тях бяха членове на един от шестте вампирски сената, това създаваше прекрасна йерархична структура и всеки беше организиран в нея. Повечето господари даваха на своите най-могъщи последователи известна свобода, въпреки че голяма част от приходите им бяха дарявани като годишни „подаръци“, и всеки един слуга, който създадяха, изпълняваше прищевките на техните господари. Господарите също така ги проверяваха от време на време, подобно на Мирча и Тони, защото те бяха отговорни за тях. Ако Тони беше заповядал нападение над мен, след като бях под защитата на Сената, то се очакваше, че Мирча ще се справи с това.

Това беше доста проста система, или поне за правителството, защото нямаше много вампири достатъчно могъщи, че да създадат група от последователи. За разлика от това, в което вярваше Холивуд, не всеки вампир можеше да създава нови такива. Спомням си, че веднъж гледах с Алфонс стария филм за Дракула и той се заливаше от смях заради факта че във филма се показваха вампири на няколко дни, които вдигаха нови такива. Седмици след това той се шегуваше безжалостно с по-слабите вампири от свитата за това, че тридневни новородени имаха повече сила, отколкото те. Но от всеки, който стигнеше господарско ниво и създаваше нови вампири, се изискваше те да бъдат записани в съответния Сенат. Като резултат просто нямаше скитосващи наоколо непознати вампири.

— Те новородени ли са били?

Това беше единственото нещо, което можах да измисля, въпреки че то също нямаше смисъл. Какво щяха да направят няколко нови

слаби вампира срещу който и да е член на Сената, а още по-малко срещу Марлоу? Това беше, като да изпратиш деца да се бият с въоръжен танк. И кой господар щеше да рискува главата и сърцето си, като не съобщи за създадените от него нови вампири? Всички сенати бяха стриктни относно правилата си, защото в противен случай щеше да се увеличи броя на господарите, които тайно събират армия, и щяха да се завърнат забравените ужасни стари времена, когато почти постоянно се е водила война. Освен това броят на вампирите, който той или тя можеха да контролират в даден период, се регулираше стриктно, за да се запази баланса на силите.

— Мм, не. Това е трудно да се каже, тъй като са останали само телата, но базирайки се на това колко много щети са причинили, слухът е, че са били господари. — При вида на изражението ми той вдигна омиротворително ръце. — Хей, ти ме попита какво съм чул и аз ти казах.

— Откъде получи информацията?

— От няколко вампира от антуража на Мирча. — Били Джо нямаше предвид, че ги е попитал. Той имаше способността да преминава през хората и да ги подслушва ментално, узнавайки за това, което си мислеха в момента. Това не беше толкова добро, колкото истинската телепатия, тъй като той не можеше да търси информация, но влизаше в употреба изненадващо често. — Не беше трудно да я получа. Това е главната тема на разговор тези дни.

Поклатих глава, изумена.

— Не схващам. Ако Распутин нарушава правилата и напада хора, тогава защо Консултът се готви да се бие с него? Той е загубил това право, когато е пренебрегнал правилата, нали? На мен ми изглежда така, сякаш Распутин е затънал в дълбоки лайна, мисъл, която определено ме кара да се чувствам по-добре. Ако го убият, на света ще има едно лошо момче по-малко, за което да се тревожа.

Проблемът не беше атаката срещу сенатори — това беше абсолютно легално — а начинът, по който бе извършена. По време на Реформацията шестте сената колективно забранили воденето на открити войни като начин за разрешаване на проблеми. След религиозния разкол, и католическото и протестантското духовенство били свръхчувствителни, предупреждавайки своите последователи да бъдат бдителни за злодеи, които можеха да им отнемат Божиата

благословия. Религията винаги е била от голямо политическо значение, като католическите управляващи се опитвали да убият протестантските лидери и обратното, католическата армада се опитвала да превземе Протестантска Англия, а голямата свещена война продължавала в Германия. Всеки шпионирал всеки и като резултат повечето хора започвали да забелязват свръхестествената активност. Въпреки че повечето от обвинените били хора като своите обвинители — и обикновено невинни — понякога властимащите изкарвали късмет да прободат с кол някой вампир или да изгорят някоя вещица. Откритата война между сенатите или дори враждите между известни фамилии само привличали още повече внимание към свръхестествената общност. Така че дуелирането станало новият, одобрен начин за решаване на спорове. Разбира се, Тони нямаше да рискува малкия си дебел врат в открита битка, а имаше и много други, чиито умения не бяха добри в битките и които не харесваха новата система. Така че се създаде практика за избор на шампиони, които да се бият вместо теб, ако ти не искаш да го правиш собственоръчно. След като двамата дуелиста се установяха, правилата за това кое беше позволено и кое не, бяха много строги. Нападенията из засада бяха абсолютно забранени и това, което беше направил Распутин, му спечелваше пробождане навсякъде по света. Северноамериканският Сенат никога нямаше да спре да го преследва, а останалите щяха да им подадат ръка, за да обезкуражат всеки, който опита да извърши подобни неща в тяхната област. Реших, че или е луд, или е много, много глупав.

— Предполагам, че тя е решила, че това е по-добрият изход, отколкото той да убива хора един по един. Освен това, ако Марлоу и Исмита не се възстановят достатъчно, за да свидетелстват, в действителност няма доказателство, че той е измамил. Точно сега той може да каже, че ги е предизвикал и че те са изгубили, честно и недвусмислено.

— Но ако той трябва да срещне Консула пред целия съвет на МАГИЯ, той не може да мами.

— Бинго. А и тя няма много избор. Освен това Рас остави в ръцете на Сената истински дипломатически кошмар заради своите своеволия. Елфите са бесни и казват, че ако вампирите не могат да се справят с това, то тогава те ще се погрижат сами за проблема. Те

загубиха един от своите благородници в престрелката и ти знаеш как се отнасят към подобни неща.

Всъщност, не знаех. Никога не бях виждала елф или пък говорила с някой, който беше. Някои от вампирите на Тони дори не вярваха в съществуването им. Слухът гласеше, че те бяха някаква сложна щуротия, която маговете разигравали от векове, опитвайки се да убедят вампирите, че имат могъщи съюзници.

— Кръгът на магьосниците също е бесен, въпреки че не знам защо, и искат главата на Распутин на поднос. Консултът трябва да се справи с това скоро или хората ще започнат да мислят, че тя е слаба. Мей Линг е добра, но тя не може да се бие с всички претенденти, които искат да се изкачат по стълбата, ако това не бъде прекратено.

— Но тя няма да се бие с Распутин.

— Не, и както казах, не особено щастлива от този факт. Та исках да кажа, че тя не е тук, защото го преследва. Въпреки че ѝ изтича времето. Дуелът е насрочен за утре в полунощ. Предполагам, че тя иска да набучи главата му на копие, преди той да е направил това.

— Окей, пожелавам ѝ успех. Но ти все още не си ми казал какво общо имам аз с това.

— Защото не знам, сладкишче.

Мразех, когато Били Джо придобиваше южняшки маниери. Това означаваше, че или се шегуваше, или ставаше саркастичен, а аз не исках да се оправям с нито едно от двете. Обикновено акцентът му беше мисисипско провлачено говорене, комбинирано с думи от ирландския диалект, останал му от детството, когато е гладувал в Ирландия. След това имигрирал, променил си името и си изградил нов живот в Новия свят, но никога не изгубил напълно акцента си. Погледнах го. Нямахме начин да се справя с настроението му. Той се бе справил много добре, но аз бях бясна, че тотално бе пропуснал завръщането на Тони. В края на краищата това беше главната му работа.

— Какво друго знаеш? Това ли е всичко?

Отдавна бях научила, че Били Джо е дяволски добър шпионин, но не можеше да му се вярва. О, той никога не ме лъжеше — това го знаех — но ако можеше да пропусне нещо, което би му причинило неприятности, то щеше да го направи.

— Не съм сигурен дали трябва да ти го казвам след цялото това нещо с Томас. Вероятно не се нуждаеш да слушаш за някой друг точно сега.

— Да ми кажеш какво?

Пропуснах намека за Томас, който Били Джо никога не бе харесвал, главно защото бях съгласна с него. Започнах да преравям жалкия куп от някога скъпите си клубни дрехи и реших, че ботушите и полата, и двете кожени, могат да бъдат спасени. Но ризата бе унищожена, а сутиенът ми — частично изгорен, въпреки че гърбът ми се чувстваше добре. Той беше една от малкото части от тялото ми, която не ме болеше. Ризата не беше голяма загуба, с изключение на това, че нямаше с какво да я заменя и определено няхах желание да се връщам във всекидневната само по халат. Всъщност изобщо не исках да се връщам там, но не можех да измисля добро извинение, за да го избегна.

— Джими Плъхът е в града.

Спрях да се опитвам да изтрия засъхналата кръв от полата си и бавно вдигнах погледа си. Виждате ли защо се мотаех с Били от седем години? Всеки път той си заслужаваше по-малко подкрепата ми.

— Къде?

— Сега, Каси, скъпа, не прави нищо лудо.

— Няма.

Джими беше любимият убиец на Тони. Неговата ръка беше поставила бомба в колата на родителите ми, като по този начин ми отне всеки шанс за нормален живот. Бях го търсила и преди да избягам от Тони, но той се оказа изненадващо неуловим. Няхах намерение отново да му позволя да ми се изплъзне.

— Къде го видя?

Били Джо прокара ръката си през това, което някога е било кестеняви къдрици, и дълбоко въздъхна. Това не беше нещо, което призраците правеха автоматично; той го правеше с цел.

— Той е в Данте, едно от новите местенца на Тони. Управлява един от баровете там. Но си мисля, че да го изненадаме, не е добра идея. Мястото вероятно гъмжи от наемниците на Тони. Лас Вегас е второто по значение място след Фиби в бизнеса му.

— Не ме поучавай за бизнеса, с който израснах.

Спрях се, преди да изнеса една проповед на Били затова как, вместо да провери мястото внимателно, за да знам срещу какво точно ще се изправя, той се е наслаждал на гледките на Син Сити. Бих му простила всичко, ако страстта му към хазарта ми позволеше да обвия ръцете си около врата на Джими.

— Нуждая се от риза и изход към града, а и Томас ми взе пистолета. Искам си го обратно.

— Хм, може би ще искаш да премислиш това?

Били Джо изглеждаше несигурен и аз изстенах.

— Какво? Има още? Казвай де!

Той се огледа наоколо, но от никъде не идваше помощ.

— Не трябва да се притесняваш повече за Джими. Направил е нещо, с което е разстроил Тони и когато си тръгнах беше отведен в мазето.

— Което означава какво?

— Което означава, че вероятно вече е извън картинката или ще бъде скоро, така че нямаш причина да бягаш. Или поне не в тази посока. Мислех си, че може би Рено...

— Ти не знаеш дали той е мъртъв. Той може да е там, за да поправа ротативки или нещо подобно.

Мазето беше евфемизъм за подземната стая на Тони за мъчения във Фили, но тук можеше да означава това, което си беше.

— Освен това никой няма да го убие, освен мен.

В действителност, въпреки че си го заслужаваше, сериозно се съмнявах, че мога да убия някого, дори и Джими. Но това не значеше, че нямам причина да искам да го видя. Тони бе положил огромни усилия, за да бъде сигурен, че никога няма да науча нещо за родителите си: няха снимки, няха писма, няха училищни албуми. По дяволите, отне ми години дори само да открия имената им, от стара изрезка от вестник, която съобщаваше за смъртта им и която трябваше да промъкна покрай бодигардовете си, за да прочета. Юджийн и учителите ми бяха все хора, които Тони бе изискал от техните господари, малко след като бях пристигнала, и не знаеха нищо за действията му преди това. Онези вампири, които бяха от години с Тони и които можеха да знаят нещо, бяха толкова необщителни, че аз знаех и без да ги питам, че са предупредени да не говорят с мен. Не бях толкова глупава, че да повярвам, че той си е дал толкова труд само, за

да фокусира привързаността ми към него, тъй като не правеше никакви опити да ме спечели. Не, имаше нещо относно родителите ми, което Тони не искаше да знам и ако той и Джими действително се бяха скарали, може би най-накрая щях да открия някой, който имаше желание да ми каже истината.

Били Джо изропта, разбира се, но аз бях прекалено заета с опитите да направя оцелялата част от облеклото си представителна. Накрая той се предаде.

— Добре, но се нуждая от енергия, ако искаш да свърша работа. Беше тежка нощ и нямам излишна сила.

Не бях очарована. Чувствах се като парцал, а трябваше да търся някого във Вегас; нямах нужда от това. Но трудно можех да разузная около квартирата на МАГИЯ сама, така че му магнах без обикновеното суетене. Били Джо сложи ръка на гърдите си.

— Ти си все още моето сърце.

— Просто го направи.

Кълна се, че го усетих, когато се сляхме, ако може да се почувства облак от мъгла. Познавайки го, определено бях сигурна, че може. Той се хвърли срещу мен, както винаги, и чувството беше успокояващо за моите съсипани нерви. Чувала съм, че нормалните намираха компанията на призраците за ужасяваща или в най-добрия случай за смразяваща; за мен те винаги са били като хладен бриз в горещ ден. Поради обстоятелствата не просто се отворих за него и го приветствах; една част от мен беше свикнала с духовете и аз го придърпах навътре така, като уплашено дете прегръща плюшеното си мече.

Например, имах проблясъци от живота на Били: нашият кораб отплуваше от далечен бряг и наблюдавахме сивия, брулен от ветровете бряг да изчезва през мъгла от сълзи; красиво момиче, може би на 15, с прекалено много грим и костюм на танцорка ни даваше позната усмивка; млад коняр се опитваше да ни измами и ние се смеехме, когато измъкнахме асото от ботуша му, след което трябваше да избегнем ножа, хвърлен от неговия съучастник. Често беше така и през годините бях Видяла достатъчно мини кинопрегледни, за да бъда изумена от факта как Били е оцелял толкова дълго време.

Най-накрая той се чувстваше комфортно и започна изтеглянето. Обикновено не беше неприятно преживяване, просто уморително, но

този път болка пламна по цялото ми тяло в момента, в който той започна. Тя не беше непоносима, а повече като статично електричество на дръжката на врата, но се разпростря по вените ми, докато накрая се появиха искри зад клепачите ми. Опитах се да му заповядам да се махне, да му кажа, че нещо не беше наред. Но всичко, което излезе от устата ми бе разтревожено хриптене. Секунда по-късно усещането стана толкова ярко, че остави неприятен отпечатък върху зрението ми. И тогава, както беше дошло, толкова бързо и изчезна. Топъл вятър се понесе около мен, толкова плътен, че го усещах като течност; след това Били Джо се откъсна от мен и обиколи тавана няколко пъти.

— Йа-хуу! Ето това наричам аз ядене!

Очите му блестяха, а цветът му беше ясен, повече, отколкото трябваше да бъде.

Аз се изправих и за пръв път не се чувствах така, сякаш щях да колабирам. Вместо да бъда уморена и разнебитена — обикновената ми реакция на закуската на Били — аз се чувствах прекрасно, като подмладена. Беше така, сякаш съм се наспала за няколко минути и това определено не беше нормално.

— Не че се оплаквам, но какво се случи току-що?

Били Джо се ухили.

— Някой вампир беше изсмукал силата ти, скъпа, най-вероятно, за да не допусне да избягаш. Той бе прехвърлил голяма част от енергията ти в нещо подобно на метафизичен съд и го беше защитил с част от себе си, за да не можеш да го достигнеш, докато той не те освободи. Случайно счупих защитите, когато се опитах да изтегля енергия от теб и тя се отприщи. — Той повдигна веждите си и те бяха толкова кафяви и солидни, колкото са били и приживе. — По дяволите, да купонясваме!

— По-късно. Точно сега се нуждая от нещата си.

Били Джо ме поздрави нахакано и се изниза през прозореца като блестяща комета. Седнах на края на ваната и се зачудих кой е бил този, който бе направил фокус-бокус. Не че го бях планирала.

Привърших с почистването по времето, когато Били се върна. Той прелетя през прозореца, мръщейки се, а ръцете му бяха празни.

— Оставих всичко отвън. Това ще бъде проблем.

— Кое?

Грабнах една кърпа, за да не се разхождам наоколо само по бикини и се приближих до прозореца. Видях какво имаше предвид в момента, в който ръката ми се протегна за резето и то се опита да изкрещи. Пъхнах края на кърпата си в тази новопоявила се уста и я загледах раздражено. Не беше ли достатъчно, че бяха сложили защити около енергията ми, че бяха поставили шайка вампири господари пред вратата ми и ме бяха захвърлили някъде в средата на пустинята? Наистина ли имаше нужда от магия на прозореца? Очевидно някой мислеше, че имаше. — Някой е сложил Марли върху него — каза Били Джо.

— Мислиш ли? — попитах саркастично, приклякайки, за да го разгледам по-добре.

На старинния райбер, с форма на луковица, имаше внезапно поникнали чифт подобни на мънисто очи и дебела, мазна уста. Той се опитваше да изплюе кърпата ми, така че да може да изкрещи предупредително, което със сигурност щеше да премине през заглушаващите заклинания и да предупреди всеки един във външната стая. Когато се опитах да го сграбча, за да го задържа на място, започна да се плъзга по дължината на прозореца, избягвайки ръцете ми. Наблюдавайки изражението му, си помислих, че би ме ухапал, ако можеше. Присвих очите си към него. — Дай ми тоалетна хартия — казах на Били. — Голямо количество.

Няколко минути по-късно и след множество тихи ругатни малкият Марли беше обездвижен, с цяло топче тоалетна хартия, затъкнато в устата му, и завързан с въжетата на щорите на прозореца, омотани девет пъти около него.

— Това няма да го задържи за дълго — каза Били несигурно, когато малката аларма завибрира възмутено. Няколко парчета хартия паднаха от устата му и се понесоха към пода, докато го наблюдавахме.

— Не е и необходимо.

Повдигнах рамката на прозореца и я притиснах, за да се отвори, с помощта на повдигача, който Били намери под мивката.

— Така или иначе те скоро ще узнаят, че сме избягали — това място е защитено отвсякъде!

Започнах бързо да сортирам купа, който той домъкна през прозореца и реших, че въпреки всичко се бе справил добре. Пистолетът ми беше тук и дори имах допълнителен пълнител, който

той беше изровил отнякъде, като освен това беше домъкнал ключове за кола, които стояха върху купа ризи. Изрових една отдолу, тъй като тези, които бяха отгоре, определено не ми харесваха. Трябваше да уточня, че не искам дрехи на проститутка, но момичето не може да мисли за всичко. Ботушите ми и мини полата изглеждаха сладки и дръзки, след като вече бях подходящо облечена; избирайки измежду най-консервативните находки на Били Джо, изглеждах сякаш заслужавах да бъда таксувана на час. Хванах косата си на конска опашка, използвайки фибата на Луис-Цезар, но въпреки че бях спретната, това не ме направи да изглеждам по-невинна. Хвърлих един последен поглед на отражението си в огледалото, въздъгнах и прибрах ключовете. Колкото по-скоро откриех гаража, толкова по-бързо щях да се отърся от стреса на деня, в който се срещнах с толкова много стари познати, и може би, щях да се почувствам по-добре.

6

Тони беше негодник, но имаше непогрешим усет за бизнес. Данте се намираше на първокачествена земя в близост до Луксор и беше пълен дори и в четири и половина сутринта. Не бях изненадана: това бе перфектно за Лае Вегас. Той бе създаден по образец на Божествената комедия, имаше 9 различни зони, всяка една в съответствие с един от деветте кръга на Ада от произведението на Данте Алигиери. Посетителите влизаха през огромни, ковани порти, декорирани с базалтови статуи, гърчещи се в агония, и известната фраза „О ВИЙ, ПРЕКРАЧВАЩИ ТОЗ ПРАГ, ПОМНЕТЕ. — НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ.“ Те бяха заобиколени от плитка река и един от няколкото облечени в сиви роби Харони, и поставени в подобен на пещера вестибюл, където върху стената бе изрисуван плана на мястото в червено и златно.

Когато пристигнах, мъж, облечен като Цар Минос — с подходящ бадж, обясняващ, че той е човекът, който ще придружава грешниците до техните наказания — раздаваше копия на картата, но аз нямах нужда от такова. Разпределението на клуба беше логично: например, бюфетът беше в третия кръг, където се наказваше грехът на лакомията. Не беше трудно да се досетя къде да търся Джими; къде другаде можех да намеря истински жив сатир, освен във втори кръг, където бяха наказвани телесно всички, виновни за похотта си?

Разбира се, флейтата на Пан беше входът на втория кръг. В случай че по някакъв начин пропуснехте Адът и темата за вечните мъки в преддверието, то барът беше малко по-крещящ. Не се уплаших особено при влизането си, тъй като бях виждала подобни стаи и преди. Обаче за някой малко по-чувствителен сигурно би било шокиращо да влезе в стая, която бе декорирана почти изцяло с осакатени скелети. Ренесансова Италия, където беше роден Тони, бе претърпяла поредица от чумни епидемии. Наблюдавайки как умират приятелите и семействата си, и чувайки как цели села са унищожени, живелите през тази епоха станали някак си мрачни. Гробници и параклиси, изцяло

изградени от костите на болните, представлявали ерата в нейната крайност и домакинството на Тони не бе изключение. Натруфени полилеи, изработени, както изглеждаше — и познавайки Тони, най-вероятно както и беше — от човешки кости, висяха от тавана, разнообразени с гирлянди от черепи. Други мъртвешки глави бяха използвани за свещници, а напитките се сервираха в оформени като черепи бокали. Те не бяха истински, имаха малки „рубини“ за очи, но не бях толкова сигурна за другите. Салфетките изобразяваха Танца на смъртта, избродиран в черно на червен фон, с хилещи се скелети, които водеха редица от грешници към тяхната гибел. След като гостите се приспособяваха към всичко това, мислех, че сервитьорите нямаше да бъдат голяма изненада.

Очаквах хора с тоги и кожени панталони, но съществата, които ме поздравиха при влизането бяха нещо по-реално. Как по дяволите убеждаваха хората, че келнерите просто носят натруфени костюми, никога нямаше да разбере. Рудиментарните рога, които се подаваха от косата на сатира, приличаща на гнездо от махагонови къдрици, можеха да се сметнат за фалшиви толкова, колкото и венеца от акантови листа, който носеше, но костюмът му — съставен само от пристегнатата кожена каишка с формата на буквата G — не скриваше очевидно истинските, покрити с козина бедра и лъскавите черни копита. Без съмнение бе ясно, че той одобрява дълбокото деколте на моето откраднато, черно горнище от спандекс. Тъй като сатирите обикновено харесваха всяка една жена — за тях това бе като дишането — не го приех като комплимент.

— Тук съм, за да се видя с Джими.

Големите кафяви очи на сатира, които блестяха от удоволствие, се помрачиха леко. Той взе ръката ми, опитвайки се да ме придърпа към себе си, но аз отстъпих назад. Разбира се, той ме последва. Той беше млад и красив, ако цялото това полукозе нещо не те накараше да избягаш с писъци. Сатирите бяха добре надарени според човешките стандарти, този беше много добър екземпляр дори и за един от тях. Тъй като сексуалните умения бяха определящ елемент в сатирското общество, той сигурно бе свикнал да получава много внимание. Не бе направил много за мен, но не исках да бъда груба. Сатирите, дори старите и плешиви такива, си мислеха, че са Божи дар за жените, и ако някой объркаше щастливите им фантазии, това би завършило зле. Не

че те ставаха агресивни — по-скоро биха избягали, отколкото да се бият — но депресиран сатир е ужасна гледка. Те се напиваха, пееха тъжни песни и гръмко се оплакваха от лицемерието на жените. Веднъж като започнеха, нищо не можеше да ги спре, докато не им минеше, а аз исках информация.

Позволих му да ми казва колко съм красива за няколко минути. Това изглежда го направи щастлив и накрая той се съгласи да отиде да провери, дали Джими е свободен, след като се заклек, че шефът му и аз сме само приятели. Наистина се надявах поне веднъж Били да е сгрешил относно затрудненото положение на Джими. Не ми се нравеше да обикалям из по-ниските нива на версията на Тони за Ад.

По пътя се опитвах да измисля план, който щеше да ми позволи да събера необходимата информация, считайки, че Джими все още е жив, за да ми я даде. Тъй като го бях виждала няколко пъти на дневна светлина, бях сигурна, че не е вампир. Повечето магически създания не можеха да бъдат превърнати — да не споменавам, че един вампир ми каза, че те имали наистина отвратителен вкус — но не бях толкова сигурна за Джими. Знаех, че той не е чистокръвен сатир, тъй като имаше човешки крака, а рогата му се забелязваха, само ако косата му бе много къса. Имаше много възможности каква би могла да бъде другата му половина, но никога не го бях виждала да демонстрира някакви впечатляващи сили или да става пурпурен или нещо подобно, затова бях доста сигурна, че е наполовина човек. Това отговаряше на навика на Тони да държи около себе си няколко не-вампира, които да управляват бизнеса, когато неговите хора спят. Не бях напълно убедена, че човеко-сатирски хибрид не би могъл да бъде трансформиран, а някои от най-могъщите вампири можеха да издържат на дневна светлина в малки количества, ако имаха желание да изразходват доста енергия за тази привилегия. Но наистина се съмнявах, че господар от първо или второ ниво би положил усилия заради Тони. Освен това, никога не бях получавала онова старо вампирско чувство около Джими. Така че, освен ако Джими не пазеше и деветте пътя към Неделята, то Били Джо би трябвало да се справи с кратко обсебване.

На Били не му хареса идеята, когато му обясних какво искам в колата. Сега той притежаваше голяма сила и не се бе чувствал така от дълго време насам, и ако трябваше я пилее за обсебване, той ми показа

ясно, че неговият избор не би бил Джими. Но, както му казах, всичко, от което се нуждаех, беше достатъчно време, за да може загубеният да ми каже това, което исках да знам и след това да признае греховете си на полицията във Вегас. Дори и да отрече всичко по-късно, ако дадеше достатъчно подробности за купа нерешени случаи, щеше да има проблеми с избягването на правосъдието. И ако план А не проработеше, винаги можех да го застрелям. Вече избягах от Тони, от съюзническите му фамилии, от Сребърния кръг и от вампирския Сенат; след всичко това ченгетата не ме плашеха особено.

Двамата с Били Джо седяхме в края на бара. Не го бях виждала отдавна толкова жизнен — явно, че това, което бе погълнал по-рано, наистина бе нещо. Той беше почти изцяло плътен, до такава степен, че можех да кажа, че не се бе бръснал ден или два преди смъртта си. Но никой друг изглежда не го забелязваше, въпреки че никой не се опита да седне на стола му. Ако го бяха направили и бяха нормални хора, щяха да се почувстват така, сякаш върху главата им е изсипана кофа студена вода. Ето защо бяхме седнали на места, отдалечени от всички.

— Ще ми кажеш ли защо сме тук?

Огледах се, но наблизко нямаше никой, който да забележи, ако започна да си говоря сама. По-голямата част от бара, който се състоеше предимно от женска клиентела, беше заета да гледа влюбено сервитьорите, които щастливо им отвърщаха. Красив чернокос сатир, който стоеше наблизко, окуражаваше една от редовните посетителки да види, дали тя ще може да открие откъде започва „костюма“ му. Тя имаше стъкления поглед на някой, който бе подпийнал, но ръцете, които движеше по лъскавите му черни слабини, бяха забележително непоколебими. Намръщих се; ако все още бях с Тони, би се наложило да му докладвам. Практически той следеше някой да не се досети за нещата тук и да изтича, пицейки при ченгетата.

— Знаеш защо. Той уби родителите ми. Трябва да знае нещо за тях.

— Рисувах Сенатът да ни хванат, които не биха те подценили още веднъж, ако мога да добавя, за да зададеш няколко въпроса за хора, които дори не си спомняш? Не планираш да взривиш този тип, нали? Малко отмъщение за това, че се е забъркал с теб? Не че имам нещо против, но това ще привлече внимание.

Пренебрегнах въпроса и изядох няколко фъстъка от малка кървавочервена купичка. Да нараня Джими нямаше да бъде толкова приятно, колкото да убия Тони, но поне щеше да е нещо. Знак към вселената, че вече достатъчно хора са объркали живота ми; бях напълно способна да направя това сама. Единственият проблем в сценария беше частта с убиването, от която честно казано ми се повдигаше дори и само, като си помислех за нея.

— Ти ще видиш какво е направил на момента, ако обсебването проработи.

— Това е голямо „Ако“. Демоните са експерти по обсебването; аз съм само скромн призрак.

— Никога не си имал проблеми с мен.

Били Джо е бил пристрастен към виното, жените и песните в реалния му живот, като силно е предпочитал първите две. Не можех да му помогна особено с втората му необходимост, а и мразех вкуса му за музика, който се изчерпваше с Елвис и Ханк Уилямс. Но понякога го награждавах с питие, ако беше особено послушен, и разбира се, това означаваше да му купя не по-малко от 6 бутилки. Въпреки че тези случаи не бяха истинско обсебване. Макар да му позволявах да използва вкусовите ми рецептори, аз напълно контролирах себе си. Той внимаваше много по време на тези редки случаи, защото знаеше, че ако не го прави, когато силите му се изчерпеха, щях да заровя огърлицата му в средата на нищото и да я оставя да изгние. Но докато се придържаше към правилата, му позволявах да ме завладее при специални случаи, така че можеше да яде, да пие и да бъде щастлив с мен. Тъй като няха навика да се напивам и да ме изхвърлят от баровете, никога не беше достатъчно диво за вкуса му, но бе по-добре от нищо.

— Ти си необикновен случай. С другите хора е много по-трудно. Както и да е, забавлявай ме и ще отговарям на въпросите.

Играех си с една тънка стъклена пръчица, с мъртва глава върху нея, и се чудех защо се колебая. Не беше толкова трудно да говоря за смъртта на родителите си. Имах спомени от годините, прекарани на улицата, които никога не бих възстановила доброволно, но както бе изтъкнал Били Джо, аз съм била само на 4 години, когато Тони е поръчал убийството. Спомените ми от преди това бяха смътни: майка ми бе повече аромат, отколкото нещо друго — толкова пудра с мирис

на рози, която трябва да е харесвала — а баща ми бе усещане. Спомнях си силни ръце, които ме подхвърляха във въздуха и след това ме завъртаха наоколо, когато ме хващаха; също познавах смеха му, дълбок, богат кикот, който ме стопляше до пръстите на краката ми и ме караше да се чувствам защитена. Сигурността не беше нещо, което чувствах много често, така че може би поради тази причина, споменът бе толкова силен. Освен това всичко, което знаех за тях, се основаваше на видението ми, което бях имала, когато бях на четиринадесет години.

Заедно с пубертета, космическият ми подарък за рождения ми ден бе да Видя как колата на родителите ми избухва в оранжеви и черни огнени кълба, които не оставиха нищо друго, освен изкривен метал и горящи кожени седалки след тях. Наблюдавах го от колата на Джими, докато той се обаждаше на шефа. Той запали цигара и спокойно го осведоми, че ударът е минал по план и че ще прибере детето от бавачката преди ченгетата да започнат да ме търсят. След това видението избледня и аз бях сама в спалнята си в имението на Тони, треперейки. Детството ми приключи тази нощ. Избягах час покъсно, докато зората идваше и всички малки добри вампири бяха на сигурно място в стаите си. Нямахме ме три години.

И тъй като не бях планирала бягството си, няхах никакви запаси от храна, които предвидливо осигурих втория път, за да се предпазя от лошите последици на ситуацията.

Няхах фалшива осигурителна карта или акт за раждане, няхах гарантирана работа и никого, при когото да отида, ако нещата се объркат. Всъщност няхах и реална представа за това какъв бе светът извън дома на Тони, където хората можеха да бъдат измъчвани до смърт от време на време, но никой не се обличаше бедно и не ходеше гладен. Ако не бях получила помощ от един необикновен източник, никога нямаше да се справя.

Най-добрият ми приятел като дете бе Лаура, тя бе духът на най-младото момиче в семейство, което Тони бе убил през последния век. Родният ѝ дом беше стара, построена в германски стил, фермерска къща, която бе разположена на шейсет декара земя извън Филадельфия. Там имаше няколко огромни дървета, които вероятно вече са били стари, когато Бенджамин Франклин е живял в района, и каменен мост над един малък поток, чиято красота бе главната атракция за Тони. Той харесваше къщата заради уединеността и поради факта че беше на час

разстояние от града, и не прие много добре отказа на семейството да я продаде. Разбира се, можеше да купи друга къща в района, но се съмнявам, че тази мисъл изобщо му бе минала през ума. Предполагам, че загубата на нашите семейства поради амбициите на Тони, изгради тази връзка между нас. Каквато и да бе причината, тя бе отказала да стои в гроба си под плевнята и се скиташе из имението, когато поискаше.

Това беше щастлива случайност за мен, тъй като единственото друго малко момиче при Тони беше Кристина, сто и осемдесет годишен вампир, чиято представа за игра не се припокриваше с моята или на който и да е друг нормален човек. Лаура вероятно бе на около век, но тя винаги изглеждаше и действаше като 6-годишна. Това я направи моята мъдра, по-възрастна сестра, когато дойдох за пръв път при Тони, която ми показа радостта от правенето на кални пайове и практически шеги. Година по-късно тя ми показа къде да намеря скрития сейф на баща ѝ — с повече от десет хиляди долара вътре, който Тони бе пропуснал — и играеше ролята на разузнавач, когато избягах първия път. Тя направи почти невъзможната задача изпълнима, но никога не бях имала възможността да ѝ благодаря. По времето, когато се върнах, тя си беше отишла. Предположих, че си бе свършила своята работа и се бе преместила.

Десетте хиляди долара, заедно с параноята, която развих при Тони, ми позволиха да оцелея на улицата, но въпреки това не исках да мисля за този период от живота ми. Както и да е, липсата на материални блага и опасността от време на време не бяха тези неща, които ме убедиха да се върна. Взех това решение, тъй като осъзнах, че никога няма да мога да получа желаното отмъщение ако бях извън организацията. Ако исках Тони да страда за това, което беше сторил, трябваше да се върна.

Лесно го класифицирах като най-трудното нещо, което някога съм правила, не само защото мразех толкова много Тони, но и защото не знаех дали неговата лакомия щеше да натежи над гнева му. Да, спечелих му много пари и бях полезно оръжие, което можеше да държи над главите на своите конкуренти. Те никога не знаеха какво мога да му кажа за тях и въпреки че това не ги накара да станат напълно честни, намали значително безсрамните измами. Но това не ме успокояваше особено. Тони невинаги бе предвидим: той бе умен и

обикновено решенията му се ръководеха от финансови съображения, но имаше и моменти когато нрава му надделяваше.

Веднъж нападна друг господар вампир заради някакъв малък териториален спор, който можеше да се реши чрез преговарящи представители на двете страни, които да седнеха заедно за няколко часа. Вместо това тръгнахме на война, което винаги си беше опасна работа (ако Сенатът открие какво става си мъртъв, независимо дали си спечелил или загубил) и загубихме повече от тридесет вампира. Някои от тях бяха от първите, които Тони някога бе създал. Видях го да плаче над телата, след като почистващият екип ги донесе, но знаех, че това нямаше да има никакво значение следващия път. Нищо никога не е имало. Така че, като се вземат всички неща предвид, не знаех дали да очаквам отворени обятия или период в мазето. Случи се първото, но винаги съм имала чувството, че това се случи, колкото поради факта че Тони бе в добро настроение този ден, толкова и заради това, че му бях полезна.

Отне ми три много дълги години, за да събера достатъчно доказателства, чрез които да разруша организацията на Тони, използвайки човешката съдебна система. Не можех да отида при Сената, тъй като нищо, което Тони правеше не нарушаваше вампирските закони. Убиването на родителите ми беше нещо нормално, тъй като никой от двамата не беше под защитата на някой господар вампир, а убийството изглеждаше така, сякаш е било извършено от някой от човешките престъпници. Колкото до злоупотребата с моите способности, те сигурно щяха да аплодират неговия нюх за бизнес. Дори и да предположех, че ще успея да стигна до тях, те щяха да ме върнат на господаря ми за подходящото наказание. Но никой човек нямаше да ме изслуша, ако започнех да говоря за вампири, още по-малко за някои от нещата, които обикновено се случваха при Тони.

Накрая се наложи да го курдисам по същия начин, по който федералните бяха хванали Капоне. Уличихме го в изнудване и укриване на данъци, достатъчни да го пхнат зад решетките за стотина години. Това не беше дълго време като за безсмъртен, но се надявах, че Сенатът ще го прободне с кол, затова че е привлякъл твърде много внимание към себе си много преди да Тони да започне да се тревожи дали килията му има прозорец или не. Но когато трябваше да се

извърши ареста, не можахме никъде да намерим Тони. Федералните успяха да арестуват някои от човешките му слуги и да ги подведат под отговорност, но от дебелака нямаше и следа. Както складовете му във Фили, така и жилището му в провинцията бяха празни, а старата ми дейка бе нарязана на парчета в мазето. Тони ми бе оставил писмо, с което ми обясняваше, че инстинктите му са го предупредили, че нещо не е наред, така че се наложило Джими да измъчва Юджийн, за да разбере какво правех. Вампирите не можеха да понесат много да бъдат обиждани, а Джени ме обичаше; бе отнело дълго време да я пречупят, но, както Тони казваше, той бил търпелив. Пишеше ми, че е оставил тялото, така че да мога да се погрижа за него подходящо, тъй като той знаеше колко много означава тя за мен. Така че знаех какво трябва да очаквам през идните дни.

— Не знам какво ще направя — признах на Били. — Но родителите ми не са единствените хора, които той е убил и които са били важни за мен.

— Съжалявам.

За негово щастие Били Джо знаеше кога да спре да ме притиска и ние седяхме мълчаливо, докато сервитьорът не се върна с прочувствено извинение. Босът не бил на разположение тази вечер. Внезапно Джими си бил отишъл вкъщи с главоболие.

Пофлиртувах със сатира за няколко секунди преди да го изпратя за друго питие. Когато той се махна, Били се материализира, като изглеждаше нацупен.

— А си мислех, че аз имам мръсно съзнание. Дори и не искаш да знаеш какво си мислеше за теб.

— Правилно. Къде е Джими?

— В мазето, както ти казах. Регистрирали са загуби през последния четвърт час, така че Джими е бил изпратен на ринга.

Говорейки за детински неща... Сенатът не бе допуснал Тони да ме убие, така че той щеше да си го изкара на някой друг. Изправих се и се насочих към изхода. Имаше няколко неща, които исках да попитам Джими, преди да даде своя принос за тазвечерното забавление. Но знаех, че е по-добре да побързам. Рингът бе любимият зрителски спорт на Тони, но той беше склонен да оказва пагубен ефект върху участниците в него. Тони решил преди около век, че е срамота просто така да убие някой, който го е разочаровал, и вместо това изградил

боксов ринг, на който да се решават тези неща. Но той не се използваше за боксиране и само единият от бойците напускаше ринга жив след всеки мач. Той биеше по точки обикновените боеве във Вегас и подобно на тях беше уреден така, че правилният човек да загуби.

— Как да слеза там?

Били ми показа служебното стълбище, намиращо се покрай дамската тоалетна, докато изчезваше в пода, за да направи малко предварително разследване. Появи се отново по времето, когато бях стигнала долните нива с лоши новини.

— Джими е следващият в списъка и ще се бие срещу един върколак. Мисля, че той е от глутницата, която Тони нападна преди няколко години.

Трепнах. Супер. Тони бе заповядал техния алфа да бъде убит, за да окуражи останалите да се махнат от територията му и Джими бе свършил работата. Така че от всеки член на глутницата се изискваше да го убие веднага щом го види или да умре, опитвайки се. Ако той се качеше на ринга, нямаше да слезе жив от него.

Стигнах до служебната врата, за да открия, че Били ми сочеше пътя.

— Мърдай. Знаеш, че не обичам да вървя през теб.

Бях го нахранила веднъж тази вечер и това беше достатъчно.

— Няма да влезеш вътре. Сериозен съм, дори не си го помисляй.

— Единственият човек, който може да ми разкаже за родителите ми скоро може да бъде изяден. Махни се от пътя ми.

— Защо, за да се присъединиш към него ли? — Били ме посочи с изключително материално изглеждащ пръст. — Зад тази врата се намира коридор. В края му има двама въоръжени пазачи. Те са хора, но ако по някакво чудо успееш да минеш покрай тях, то от другата страна има стая пълна с вампири. Ако влезеш вътре си мъртва, а без теб скоро ще съм твърде слаб, за да успея да нанеса някаква вреда. Краен резултат. — Тони печели. Това ли искаш?

Погледнах го. Мразех, когато е прав.

— Тогава какво предлагаш? Няма да се махна, докато не го видя.

Били направи гримаса.

— Тогава тръгвай по този път, бързо.

Побягнахме по коридора в противоположна посока и скоро бях доволна, че Били е тук, за да показва посоките. Мястото приличаше на

заешка дупка от тунели, всички боядисани в промишлено сиво. След минути вече нямах никаква представа къде съм. Спряхме няколко пъти, за да се промъкнем през стаи, повечето от които бяха пълни с почистващи препарати, счупени ротативки и, в един случай, стени с компютри. Единственото нещо, което липсваше, бяха хора — предположих, че всеки, който не бе на работа, бе отишъл на боя.

Мислех си, че бяхме избегнали да бъдем видени отново, когато Били изчезна в друга стена, така че не губех време да се опитвам да отворя вратата. Този път се запознах с огромна стая, натъпкана до тавана с неща, които явно бяха допълнителни подпори и декорации. Колекция от африкански маски и копия седеше до комплект доспехи, чиято горна част липсваше. Лъвска глава, която повече приличаше на такава на плъх, бе облежната на саркофаг, който бе превърнат в дъска за лепене на плакати, обявяващи някакво магическо шоу. Бях наблюдавана от една огромна статуя на Анубис, Египетския бог с глава на чакал, който изглеждаше така, сякаш гледаше нещо в далечния ъгъл. Проследих стъкления му, фиксиран поглед и открих грозното лице на Джими, подавайки се от високопроизводителна подсилена клетка. Изострените черти, гладката черна коса и хитрите очи бяха това, което си спомнях, но той трябва да се е справял доста добре доскоро, защото обикновеният му безформен костюм беше заменен с лъскав светлокафяв такъв, който изглеждаше така, сякаш е правен за него.

Отне му няколко секунди, за да ме забележи. Когато ме познаваше, косата ми беше дълга и бях облечена във версията на Юджийн за подходящо облекло за млади дами, което означаваше дълга пола и блуза с яка по врата. Косата ми бе пожертвана за по-практична, и по-малко забележима, прическа, когато се присъединих към Програмата за защита на свидетелите. Беше пораснала малко от тогава, но не достатъчно, че да има голяма разлика. А и Джими никога не ме бе виждал в нищо подобно на кожения костюм, с който бях облечена. След няколко объркани секунди той се окопоти. Толкова за страхотната ми дегизировка.

— Касандра! По дяволите, радвам се да те видя! Винаги съм знаел, че ще се върнеш някой ден! Ще ме освободиш ли оттук? Има голямо недоразумение.

— Недоразумение?

Беше ми трудно да повярвам, че той си мислеше, че съм се върнала в организацията. Тони можеше и да прости на едно 14-годишна тийнейджърка, която бе избягала, както считаше той, в пристъп на младежки бунт, но възрастен, който бе заговорничел да го унищожи, бе нещо друго. Обмислях дали да не оставя Джими там, където беше, но въпреки че ми харесваше той да бъде заключен зад решетки, предпочитах да говоря с него някъде, където бе по-малко вероятно да бъдем прекъснати от наемниците на Тони.

— Да. Един от помощниците ми се опита да преуспее по лесния начин и излъга за мен пред шефа. Мога да оправя нещата, но трябва да говоря с Тони...

— Сигурно цениш времето си! — Огледах се наоколо при звука на тънкия гласец, но не видях никого.

— Намерих вещиците, но един от вампирите ме хвана. Пусни ме. Погледнах Били. — Кой каза това?

— Аз съм тук. Сляпа ли си?

Проследих писукането до малък кафез за птици, който беше почти скрит зад едно ветрило от паунови пера. Вътре имаше една жена, висока около дванайсет сантиметра и полудяла като стършел. Огненочервена коса обрамчваше перфектно лице, тип куклата Барби, и чифт ядосани лавандулови очи. Премигнах. Какво, по дяволите, ми бяха сложили в питието?

— Това е малка фея, Кас — каза Били, изглеждайки недоволен. Той се придвижи към клетката ѝ и тя му се намръщи. Малки юмручета сграбчиха пръчките на клетката и я разтърсиха ядосано.

— Глуха ли си, жено? Казах, измъкни ме оттук. И дръж това нещо далече от мен.

— Познаваш ли я? — попитах Били изненадано. Внезапно се оказа, че той има много по-богат социален живот, отколкото си мислех. Той разтърси главата си.

— Точно тази не, но съм срещал други като нея. Не я слушай, Каси. Всяка една фея не е нищо друго, освен проблеми.

— Сигурно ще я отведат на ринга — запротестирах аз, опитвайки да се справя с факта, че Тони бе намерил път към царството на феите, за което все пак се оказа, че не е просто мит.

— Тези решетки са железни, човеко! Вече се чувствам зле. Освободи ме веднага!

Аз премигнах, изненадана, че тънкият ѝ гласец отеква по този начин.

— Не го прави, Кас — предупреди Били. — Да направиш услуга на Фея, никога не е добра идея. Тя винаги ти се връща и то не по добър начин.

Дребничкото ѝ лице пламна в грозно червено и тя избълва поредица от проклетия на език, който не познавах, но той видимо знаеше.

— Противно, долно същество! — запелтечи той. — Нека да я оставим да отиде на ринга, прав ѝ път!

Въздъгнах. Каквото или която и да бе тя, нямаше да оставя никого да бъде забавление за копелето или неговите момчета. — Ако те пусна, трябва да обещаеш, че няма да се месиш в нещата, които правя — казах ѝ строго. — И никакви номера, ясно?

— Ти си си загубила ума — каза тя равно. — И кога си сменила дрехите си? Какво става тук?

И аз това исках да разбера.

— Познавам ли те?

Миниатюрните крила в зелено и бледолилаво се надиплиха обезпокоително върху гърба ѝ.

— Не мога да повярвам — каза тя възмутено. — Аз съм на мисия с идиот. — Очите ѝ се стесниха, докато ме изучаваше внимателно. — О, не. Ти не си моята Касандра, нали? — Тя протегна дребните си ръце. — Знаех си! Трябваше да слушам баба: никога да не работя с хора!

— Хей, може ли малко помощ тук? — извика Джими изотзад.

— Върви — каза ми феята. — И вземи призрака и плъха със себе си. Ще се справя с това сама.

Имах чувството, че трябва да разбера какво става, но стоенето тук за продължителни разговори вероятно не бе много умно. Бутнах резето на клетката ѝ, игнорирайки коментара на Били, и бързо се върнах при Джими. За нещастие, върху ключалката на неговата клетка имаше катинар, който изискваше ключ.

— Как да те освободя?

— Тук. — Джими се плъзна до решетките. — Забравиха да ме претърсят. Ключът е в палтото ми. Побързай; всеки момент ще се върнат.

Протегнах се за якето му, но ръката ми спря на трийсетина сантиметра от решетките и просто отказа да се приближи. Почувствах се така, сякаш невидима стена от дебела, лепкава меласа се затваря около ръката ми и не иска да я освободи. Феята жужеше, докато се опитвах да се изтегля назад.

— Ще разваля заклинанието — каза тя, — но ще трябва да отвориш вратата вместо мен.

— Не мога да отворя дори тази — казах ѝ, използвайки лявата си ръка в опит да освободя дясната. Това даде обратен резултат, вече и двете ми ръце не можеха да продължат напред или да ги издърпам назад. Бях заседнала наистина.

— Това е заклинание за катранен капан — каза Били, реейки се загрижено наоколо. — Имаме нужда от освобождаващо заклинание.

— Това е какво?

— Това е жаргонният израз за наистина силна разновидност на prehendo. Предполагам, че всичко, което се приближи на определено разстояние от клетката, бива хванато като муха от лепкава хартия и колкото повече се бориш, толкова по-здро се затваря капана. Опитай се да не мърдаш.

— И ми го казваш сега.

Неговото предупреждение дойде секунда, след като се паникьосах и изритах с крака си, само за да бъде хванат и той в капана. Понякога наистина мразех магията.

— Били, какво да правя?

— Стой мирно! Ще потърся наоколо. Трябва да има нещо тук.

— Върни се! — извиках аз след него, когато той се изпари през комплекта доспехи.

— Изкарай ме оттук. — Джими изруга. — Трябва да е това — каза той, посочвайки нагоре.

Чак сега забелязах това, което приличаше на изпечена преди около седмица, ябълка, висяща на верига над вратата. Секунда по-късно осъзнах, че това е един от онези грозни ключодържатели със съсухрени глави, които се продаваха в магазина за подаръци във фойето заедно с връзки със скелети и „Направих го в Данте“ — тениски. Тони нямаше срам, когато ставаше за въпрос за перчене.

— Това е единственото нещо, което не би трябвало да е тук.

Феята изхвърча до него, за да го огледа и почти се сблъска с Били Джо, който се бе върнал, за да погледне.

— Стой далече от пътя ми, огризке! — заповяда тя.

Били се опита да каже нещо — вероятно нещо откровено скверно, — но някой го прекъсна. Съсухрено, подобно на стафида око се отвори върху главата и погледна феята с раздражение.

— Наречи ме така отново, Тинкърбел, и никога няма да отвориш тази врата.

Аз просто си стоях там, неспособна да повярвам, че наблюдавам как една фея води разговор със сбръчкана глава. Мислех си, че е време да се откажа от пътя на логиката и да се отдам на течението. Ако бях щастливка, някой щеше да е сипал алкохол в питието ми и сега халюцинирах. Някой не казваше нищо, затова аз си казах моето.

— Би ли бил така добър да отвориш вратата, моля? — попитах спокойно.

Окото — изглежда функционираше само едното — се завъртя към мен.

— Зависи. Какво можеш да направиш ти за мен?

Аз се втренчих в него. Това беше просто една съсухрена глава. Възможностите бяха доста ограничени.

— Какво искаш?

— Хей, ти ми изглеждаш позната. Идвала ли си някога във вуду бара? Той е в седмия кръг, нагоре по стълбите. Аз бях главната атракция, знаеш, много по-популярна, отколкото показваше онзи въшлив нещастник, ангажиран от този загубеняк. Хората ми казваха поръчките си и аз ги извиквах на сервитьора. Всичко беше повече от добре. Всеки си мислеше, че съм едно от онези сложни аудио-анимационни нещица. Понякога разказвах също и вицове. Като например как ще наричат Бъгси Сийгъл, ако стане вампир? Кучешки зъб.

Малкото нещо се захили безумно.

— Сам се забавлявам, нали разбираш?

— Това е гадно — заяви феята равно.

Аз кимнах в съгласие. Обширната защита бе невъзможна на място, на което нямаше електричество, но, честно, това ли бе най-доброто решение, което Тони бе успял да намери?

— О, тук имаме някой, който апострофира, а? Окей, а какво ще кажете за това? Един пич отишъл в бар в Ада и помолил за бира. Сервитьорът казал: Съжалявам, но тук сервираме само духове!

— Тя е права, това е гадно — каза Били Джо.

Феята удари главата с плоската страна на мъничък меч, който извади от колана си.

— Освободи я или ще те нарежа на парченца!

Окото изглеждаше изненадано.

— Хей, не се предполага да можеш това! Защо не си заседнала като нея?

— Защото не съм човек — каза феята през стиснати зъби. — Сега направи това, което ти казвам и престани да шикалкавиш!

— Наистина бих, честно, но не мога без потвърждение. Намесих се веднъж и виж докъде ме докара това. Всичко, което исках, беше лека кола и няколко леки жени в нея. Сега съм готов на всичко, за да си върна тялото. То е разпръснато навсякъде в това място, откакто онази вуду кучка ме разчлени. Дайте ми почивка. Сигурно имам малко сметки за оправяне, но стига де!

— Ти дължиш на Тони пари — предположих аз.

— Имах това, което можете да наречете лош късмет с картите — каза той с достойнство.

— Така че Тони те продаде на вуду жрица?

Това не ме изненада. Тони даде ново значение на фразата „месо на грамаж“.

— И ме накара да работя в глупавото му казино — издекламира главата. — Тогава, преди няколко месеца те имаха обезпокоителен случай — един от редовните клиенти започнал да подозира, че аз не съм само хубаво лице, и бях захвърлен тук долу. Без повече купони, без повече хубави момичета, нищо. Това е дяволски депресиращо. Но хей, може би ще ви смаят някак си и ще си висим тука заедно. Буквално. Какво ще...

Феята спря тирадата, като изпълни обещанието си и разряза главата на две. Аз гледах докато двете половини се люлееха за няколко секунди, всяка на края на тънката верига; след което се свързаха помежду си точно пред очите ми.

— Ехо, аз съм вече мъртъв, не помниш ли? — каза главата раздражено. — Ти може би ще успееш да ме нараниш, Тинк, но това

няма да помогне на приятелите ти тук. Така че сделката отпада.

— Какво искаш? — попитах бързо.

— Тялото си, естествено. Накарайте онези вещиците там да обърнат вуду магията и да ме съберат.

Погледнах малкото побъркано нещо.

— Това е лудост. Никой не може да обърне нещо подобно. Дори и по някакъв начин да намерим тази вуду жена, дори и да може...

— Обещавам — каза феята нетърпеливо. — Сега я освободи.

Главата се обърна към нея толкова бързо, че щеше да получи контузия на врата, ако все още имаше такъв.

— Кажи го отново.

За моя изненада тя изглеждаше абсолютно сериозна.

— Ще те заведа в царството на феите. Няма да ти давам обещания за това как ще изглеждаш, но можеш да се сдобиеш с тяло. Някои духове се проявяват там във физическата си форма.

— Наистина ли? — попита Били с по-голям интерес, отколкото ми се нравеше.

Феята го игнорира. Главата направи пауза.

— Трябва да помисля за това — каза тя и внезапно спря да се движи.

— Защо на върха на това нещо пише „направено в Тайланд“? — попита Били, взирайки се в него от около сантиметър разстояние.

Разменихме си погледи, а Били не се нуждаеше от никакъв подтик. Той премина през главата и се появи няколко секунди покъсно, изглеждайки бесен.

— Няма съзнание там, Кас! Някой го е омагьосал да се събужда, ако някой заседне в катрана. Предполагам, че се включва като аларма, опитвайки се да ни баламосва достатъчно дълго, за да може някой да дойде.

— Защо тогава внезапно млъкна?

— Това е само предположение, но може би му направихме оферта, на която не знае как да отговори.

Затворих очите си и се опитах да се успокоя, преди да получа инфаркт и да спестя на Тони парите за награда.

— И какво ще правим сега? Опитахме се да го атакуваме.

— Имаме нужда от парола, Кас — от освобождаващо заклинание. Понякога това може да е предмет, който трябва да

докоснеш, а може да бъде и парола. Но това място е пълно с неща! Ще ми отнеме малко време да поработя с тях.

— Какво става? С кого говориш? — настоя Джими.

— Трябва да има спусък някъде наоколо или дума, която да накара това нещо да ме освободи. — Обясних кратко. — То не е истинско; включва се от заклинание.

Джими изглеждаше изненадан.

— Искаш да кажеш, че това не е Дани?

— И кой е Дани?

— Тази сбръчкана глава бе направена от Тони от останките на един тип на около четиридесетте. Ние го направихме модел за нашите ключодържатели. — Той се изглеждаше раздразнен. — Искаш да кажеш, че са сложили тук долу една от тези глави играчки? Какво, дори не заслужавам нещо реално ли?

Беше по-добре, че съм заседнала, защото иначе щях да се изкуша да го ударя.

— Знаеш ли какво може да ме освободи или не?

Той повдигна рамене, все още мръщейки се.

— Пробвай с банджо.

В момента, в който го каза, нещото, което ме държеше, вече не бе там. Аз се дръпнах назад, въпреки че беше безсмислено, и това ме изпрати на пода върху вече наранения ми задник. Джими ме сграбчи през решетките и ме изтегли на краката ми.

— Губиш време.

— Банджо?

— Имахме пароли за поверителните зони, които се сменяха на няколко седмици. Одобрявах списъка няколко дни преди това и тази беше първата дума в него. — Той видя изражението ми. — Момчетата се наемат заради мускулите им, а не заради мозъка им.

— Но защо банджо?

— Защо не? Виж, трябваше да се справя с няколко стотици от тези за година, ясно? Избягвам тези безсмислици от дълго време насам. Освен това не се сетихте за нея, нали?

— Все още имам нужда да отвориш вратата — напомни ми феята, когато най-накрая намерих кожения ключодържател в якето на Джими. Ръцете ми трепереха, но беше очевидно, че той не може да се освободи. Някой се беше погрижил за необходимостта от белезници

или може би не го харесваше повече, отколкото аз самата. И двете му ръце бяха смазани, и то не просто счупени, а унищожени до такава степен, че не бе останал пръст или става, които да функционират. Обзалагах се, че дори и да се беше измъкнал от това, той щеше да направи последния си удар.

— Опитвам се!

— Не тази — каза тя нетърпеливо. — Онази, която е при клетката, в която ме бяха сложили. — Тя се завъртя около главата ми, сякаш беше мъничък циклон. — Срещу далечната стена. Ръцете ми не са достатъчно големи, за да завъртя огромната дръжка.

— Дай ми минута — казах ѝ аз, когато най-накрая инатливият катинар се отвори. Джими изскочи от там със смъртоносна скорост, насочвайки се към залата. Гледах от него към настоящата фея.

— Последвай го — казах на Били. — Ще дойда.

— Кас...

— Просто го направи!

Били излезе намусен, а аз се затичах да отворя вратата, която ми сочеше малката амазонка. Бях готова да се обърна и да последвам Били, когато открих каква е последната далавера на Тони. Три жени — брюнетки, всички около моята възраст, седяха на пода, опрели гърбовете си една в друга, в ръждиво боядисан кръг. Ръцете и краката им бяха вързани, а устите им — запушени с парцали. Ококорих се.

— Боже мой! Сега е станал и търговец на роби ли?

Това беше подло дори и за Тони.

— Все едно — отговори феята, прелитайки до жените. Тя изгримасничи и се обърна към мен. — Това е по-лошо, отколкото си мислех. Мога да се справя с кръга, но не мога да ги освободя.

Притичах напред, чудейки се дали някой от ключовете, които взех от Джими, няма да проработи и се ударих в нещо, подобно на здрава стена. Не изглеждаше да има нещо там, но контузеният ми нос казваше друго, а защитната ми руна запламтя, огрявайки стаята в златна светлина. Феята започна да бръщолеви възбудено.

— Глупава вещица! Това е силов кръг! Аз ще го унищожа, а ти ще освободиш жените!

Отдръпнах се назад и „стражът“ ми се успокои, въпреки че все още го усещах топъл.

— Не съм вещица — казах аз възмутено, чудејки се дали носът ми е счупен.

Феята се отпусна на пода и започна да трие кръга. Той беше направен от някаква суха субстанция, която се лющеше бавно.

— Окей. Пития не е вещица. Схванах.

— Можеш ли да побързаш? — попитах след минута, мислейки колко далеч бе отишъл Джими. — И името ми е Каси.

Острите виолетови очи се завъртяха пресилено.

— Предпочитах да мисля, че състоянието ти те е направило толкова дразнеща, но ти си родена такава, нали? А аз правя най-доброто, на което съм способна! Кръвта е засъхнала и се маха трудно.

— Кръв?

— Как си мислиш, че тъмните магове правят своите заклинания? Нужна е смърт, глупачке!

Тя започна да мърмори на непознатия си език, докато аз се обгърнах с ръце и се опитах да не мисля за това, което Тони би правил с представител на феите, няколко поробени жени и кръг от кръв. Откакто го познавах той винаги е бил от грешната страна на човешкия закон, но това нарушаваше и магическите, и вампирските правила. Не знаех кога е станал самоубийствено настроен, но внезапно поисках да съм въвн от казиното.

Най-накрая малката ми компаньонка привърши с чистенето на тясната линия на кръга и аз чух леко пукане. Изглеждаше някак си неподходящо.

Тя седна на пода и се задъха.

— Добре, опитай сега!

Пристъпих напред, този път колебливо, но нищо не ме блокира. Клекнах бързо до най-близката жена и започнах да пробвам ключовете. Слава Богу, третият стана. Измъкнах парцала от устата ѝ и тя започна да пици. Опитах се да го върна обратно, преди да алармира цялото казино, но тя хвана ръката ми. Изля бърз поток от думи на френски, докато целуваше ръката ми и всичко друго, което можеше да достигне. Не разбрах много от това, което казваше — другият модерен език, който знаех, бе италиански, и нямаше много общи думи между двата езика — но светлите кафяви очи ме гледаха почти обожаващо.

Стомахът ми се стегна на възел. Познавах тази жена. Тя бе позакръглена и далеч не толкова изпита, но иначе се бе променила много

малко, откакто я бях видяла разпъната и обхваната от пламъци. Погледнах я повторно, но нямаше съмнение. Това лице се бе запечатало в паметта ми, а погледът към върховете на пръстите ѝ разкри, че те са целите в белези. Колкото и невъзможно да изглеждаше, вещица от седемнайсти век седеше в казино в съвременния Вегас. Вероятно мъртва вещица, тъй като никой не би могъл да оцелее, ако премине през това, което ѝ сториха. Всеки друг ден щях сериозно да сметна, че откачам; но не и днес, така че просто притиснах ключа в ръката ѝ и се отдръпнах бързо назад извън обсега ѝ.

— Трябва да тръгвам — казах аз кратко и отсечено. Планът ми беше прост: намери Джими, разпитай го, заведи го при ченгетата, след което бягай сякаш адът е по петите ти. Не можех да се справя с повече усложнения.

Не ми бе необходим Били, за да ми каже, че връщането по пътя, по който дойдохме, не е добра идея. Ако някой идваше за Джими, то той щеше да тръгне по този маршрут, а единственият ми пистолет нямаше да ми помогне срещу този вид от наемниците на Тони. Не че бях видяла чиновници, мускулести или някакви други, откакто слязохме на долните нива, факт, който започваше да ме притеснява. Беше ранна сутрин, така е, но места като тези никога не спят. Трябваше да има хора наоколо, особено ако Рингът беше тази вечер, но коридорите ехтяха празни. Продължих по коридора, докато стигнах до там, където се разклонява. Спрях, объркана, докато Били не премина през една стена и не ми махна.

— Насам.

Влязох през близката врата и се озовах в празна стая за почивка на работниците. Джими беше полускрит зад една машина за сода.

— Има дръжка на врата — каза той, когато ме видя, и посочи стената с лакътя си. — Точно там. Но не мога да направя нищо с тези. — Той вдигна осакатените си ръце и забърза напред.

Зад машината имаше нещо, което изглеждаше като разширение на същата сивобелезникава, тънка, изцапана суха стена, която изграждаше и останалата част от стаята. Но там беше назъбена по краищата, въпреки че нямаше да го забележа, ако не го очаквах. Периметърът на защита беше остарял. Плъзнах ръка по стената, докато не сграбчих нещо, което приличаше на дръжка и я натиснах. Вратата се отвори към тесен коридор, който, съдейки по праха по пода, не се

използваше често. Това не бе изненада. Тони винаги разполагаше с множество изходи, половината от които скрити, в бизнеса си. Той ми каза веднъж, че това му е останало от младостта, когато армии редовно са нападали Рим. Той почти изгорял до смърт, когато няколко испански войници от армията на Чарлс V. Плячкосали вилата му през 1530 и от тогава бил параноичен. Поне веднъж бях благодарна за това.

Тръгнахме по скрития коридор, след което в края се изкачихме по една стълба. Или по-скоро аз се изкачих и изтеглих Джими. Неговите ръце бяха пречка, но той използваше лактите си, когато го бутнах отдолу и по някакъв начин успяхме. Излязохме през капак в пода в стая-камера. Човек, който носеше дяволски костюм с пайета, примигна замъглено при вида ни, но не зададе въпроси. Той работеше за Тони, така че сигурно бе свикнал на различни странности.

Джими се изправи на краката си и се затича към вратата, пухтейки като товарен влак, а аз не бях много по-добре. Определено имах нужда да прибавя физически тренировки към списъка си с неща, които трябва да направя, веднага след като спасях живота си и убиех Тони. От стаята се излизаше в друг от тези равни сиви коридори, но за щастие този беше къс. Няколко секунди по-късно ние стояхме до гора от сталагмити, издигайки се над реката. Харон прекарваше с лодка няколко изморени комарджии обратно към входа, който се намираще на няколко ярда.

— Хей, къде си мислиш, че отиваш?

Джими потегли, без да каже и дума, и не се спря при вика ми. Да го съборя на земята не беше вариант, но за щастие знаех нещо, което можеше да го направи.

— Били, хвани го.

Тръгнах след Джими и усетих как Били Джо премина покрай мен като топъл бриз. Той обикновено беше студен или поне хладен, но бе попаднал на няколко вампирски защити и имаше енергия да изгори. Само че Джими стигна вестибюла за рекордно време и се насочи към портите, когато внезапно спря и се запрепъва назад. Осъзнах защо, когато видях Приткин, Томас и Луис-Цезар да влизат през главния вход. Не се разтревожих за това как са ме намерили или за това какво планираха. Сграбчих част от елегантното сако на Джими и го дръпнах назад в коридора.

— Няма да ходиш никъде, докато не поговорим за родителите ми — информирах го аз. Някои от по-големите сталагмити бяха между нас и триото МАГИЯ и за малко си помислих, че ще успеем да избягаме, без да ни видят. Тогава чух как Томас извика името ми. По дяволите, бях спипана.

Опасното положение, в което се намирах, не бе толкова шокиращо. Сенатът разполагаше с достатъчно пари да наеме създател на стражи, който да създаде защити около всеки прозорец и врата в МАГИЯ, които вероятно предпазваха и транспортните им средства. Първоначално се впечатлих, че Били Джо толкова бързо ми донесе ключове за кола, но когато стигнах гаража, видях, че там има цяла дъска, на която те си висяха, от вътрешната страна на вратата. Това, както и фактът, че никой не охраняваше вратата, говореше за качеството за защитите. Вероятно бях преминала през повече от една от тях, докато използвах през прозореца на банята, минавах през вратата на гаража и открадвах прекрасен черен Мерцедес, но въпреки всичко трябваше да им отнеме доста повече време да ме проследят.

Добрите „стражи“ бяха много по-добри от алармените системи, защото даваха основна информация за това кой ги беше пробил — човек или не, аурен отпечатък — и ако стражите бяха достатъчно добри, то скоро можеше да очакваш гости в дома си.

Но въпреки това стражите не казваха къде е отишъл нарушителя, след като той или тя са напуснали, освен ако не става въпрос за наистина сложен, скъп свръх страж, който е бил изработен от майстор — създател на стражи. Тъй като членовете на Сребърния кръг бяха тези, които лицензират създателите на стражи, за тях не би било трудно да намерят най-добрите в бизнеса, които да изработят защитите им, а те използваха сградата на МАГИЯ, колкото и всеки друг. Но дори и най-добрите възможни стражи не можеха да кажат къде точно може да бъде намерен човека, независимо дали следата е топла или студена. Иначе аз никога не съм успявала да избягам от наемниците на Тони за достатъчно дълго време, за да се изхаят заклинанията му. Така че вампирите биха могли да знаят, че съм във Вегас, но трябваше да им отнеме часове, за да локализират точното място. Някой, който ме познаваше добре и знаеше, че Джими е тук, трябва да им е казал къде да ме търсят. Иначе те биха проверили летището и щяха да се чудят за

отсъствието ми там. Разговорът ми с Рейф щеше да е доста неприятелски, ако изобщо го видех отново.

Джими си събра акъла, отърси се от хватката ми и хукна към изхода на залата. Сребърен облак се спусна от тавана и се отправи след него, точно когато служебната врата зад нас се отвори от външната страна с ритник. Толкова за това да алармираме хората. Дори не се обърнах, а се затичах надолу по коридора след изплъзващия ми се пленник. Нямах начин да го оставя да се измъкне, докато се оправям с хората на Сената.

Чух как Приткин изпсува, но дотогава вече бях стигнала вратата на стаята с камерите и я затръшнах зад себе си. Тъй като вратата щеше да ги задържи за около секунда, трябваше да намеря Джими бързо. Игнорирах въпроса на полуоблечения мъж в демонски костюм, заобикаляйки пейките и отворените чекмеджета, и се спуснах към изхода. Порив на топъл пустинен въздух разроши косата ми, когато се подадох навън, и се огледах, за да видя, че вече съм извън сградата. Бях от страната на място, където натруфената украса на фасадата водеше към обширен асфалтов парцел, който беше заобиколен от ограда от вериги. Вероятно бях на мястото, където служителите паркираха. Изпсувах, защото щеше да бъде трудно да намеря Джими сред множеството редици превозни средства, но тогава го видях да се насочва към задната страна на паркинга. Блестящият облак на Били го следваше като неуместен ореол.

Извадих пистолета и продължих преследването. Все още се съмнявах дали ще мога да убия някого, дори и някой, който го заслужаваше толкова много като Джими, но определено можех да го раня. А това щеше да даде време на Били Джо да изпробва нашите умения за обсебване. Преминах през редиците от коли с убийствена скорост, след като проверих дали предпазителят все още е спуснат. Нямах да е забавно да спестя неприятностите на всички като се застрелям.

Не бях изминала и половината път покрай редицата, когато чух как вратата зад мен се отвори толкова силно, че можеше да бъде изтръгната от пантите. Беше достатъчно странно, че в същия момент Джими, вместо да запази скоростта си, намали и спря на няколко метра пред мен. Помислих си, че е стигнал до колата си и че се опитва да я отвори с осакатените си ръце, но минута по-късно осъзнах, че това,

което беше намерил, стоеше пред него. Няколко дузини грозни типове изникнаха на паркинга така, както бостанското плашило се подаваше над житно поле. Не си губех времето да броя, но поне пет или шест от тях бяха вампири. Как по дяволите Джими щеше да се справи със засадата?

Забавих тичането си и спрях в момента, в който позната стоманена ръка се обви около талията ми. Това беше някак си иронично, наистина. Бях прекарала много повече време, отколкото ми се искаше, да фантазирам, че съм в ръцете на Томас, но сега, когато бях прекарала по-голямата част от нощта в прегръдката му, това вече бе минало. Приткин се появи в момента, в който Томас ме дръпна назад. Той беше извадил пистолета си и ме гледаше с нещо, подобно на омраза в ясните си очи.

Аз се стреснах, но осъзнах, че той в действителност гледа зад мен. Силен скърцащ и пукащ звук се понесе от мястото, където стоеше Джими, сякаш гора от дървета бе решила да се сгромоляса наведнъж и аз вдигнах погледа си.

— Сигурно ме занасяш! — това беше всичко, което успях да чуя преди Томас да се хвърли върху мен и да паднем на земята. Ожулих ръцете си в асфалта, загубвайки още малко кожа, но по някакво чудо все още стисках пистолета. Дам, определено това вече го бях преживяла.

Опитах се да видя малко от това, което се случваше пред мен през завесата от коса на Томас. Повечето от сбирщината на Тони си имаха прякори. Мисля, че това е някакво неписано гангстерско правило, тъй като фактически всеки прякор бе свързан или с любимо оръжие, или с най-запомнящата се физическа черта. Алфонс беше „Бейзбол“ заради това, което можеше да прави с бухалката и то не точно на игрището. Винаги съм считала, че прякорът на Джими произлизаше от външния му вид, той приличаше на плъх, или от личността му. Бях грешала. Изглежда, че Джими полусатирът беше и Джими плъхолакът. Или нещо подобно. Превръщащите не ми бяха специалност, но никога не бях виждала нещо като това. Присвих очи. Никога не бях чувала за нещо подобно. Вероятно за добро, тъй като всеки, който се бе срещал с това нещо, би поискал да го забрави възможно най-бързо.

Каквото и да беше, то имаше гигантско, покрито с кожа тяло, което изглеждаше така, сякаш си сменяше козината на петна. Тясната му глава имаше кози рога, големите му, нащърбени зъби бяха с цвета на ръждясала клоака, а розовата му опашка беше толкова дебела, колкото тази на теле. Имаше кози копита на задните си крака и вонеше до небесата. И в каквото и да се бе превърнал Джими, в Данте явно имаше семейственост, защото цяло племе от негови роднини го заобиколи.

Мозъкът ми продължаваше да казва на очите ми, че това са халюцинации. Номер едно, сатирите са магически същества и като такива се предполага, че са имунизирани срещу ухапвания от превръщачи, така че това, което виждах беше технически невъзможно. Номер две, защо цяла група от някакви си превръщачи би работила за Тони? Този вид сътрудничество просто не се случваше; всеки знаеше това. Но беше трудно да се спори с очевидното — твърди черни мустаци мърдаха на няколко крачки по-напред.

— Плъхове.

Отне ми секунда, за да осъзная, че Приткин коментираше вида на превръщачите, с които си имахме работа, а не показваше меко раздражението си.

Добре, бях права. Точка за мен. Бях объркана, защото ДНК-то на превръщачите се бе смесило с гените на сатирите в доста интересна комбинация. Джими — предполагам, че това е той, защото съществото носеше останките от единствения му стилиен костюм — беше сиво-бяла грамада от козина, със седемсантиметрови нокти, подаващи се от жилестите му, мускулести ръце. Промяната изглежда беше излекувала ръцете му. Те все още бяха кървави, но изглежда, че можеха да функционират. Още нещо се бе променило. Той никога не е изглеждал заплашително в предишната си форма — това беше една от причините, поради която бе добър убиец, хората обикновено го подценяваха — но той се справяше много добре в сегашния си вид. Аз бях въоръжена, но Томас беше блокирал и двете ми ръце, а пистолетът беше под мен. Джими стоеше точно пред мен, а аз не можех да направя нищо повече, освен да гледам в малките му, светещи, кръгли очи.

Не бях щастлива, но и никой не беше. Приткин не даваше вид да се тревожи за закона за огнестрелните оръжия, а просто беше метнал върху колекцията си едно кожено яке. Той носеше пушка в едната и

пистолет в другата ръка и беше насочил и двете към Джими. Луис-Цезар беше измъкнал рапирата си, което изглеждаше доста странно, имайки се предвид, че се бе облякъл в по-нормално изглеждащи дрехи за пътуването си извън МАГИЯ. Носеше плътно прилепнала тениска и чифт джинси, които бяха толкова избелели, че изглеждаха почти бели. Те прилепваха към тялото му толкова плътно, че можеха да бъдат и нарисувани, и аз реших, че преди бях направила грешка; съвременните дрехи разкриваха перфектно физиката му. Той оглеждаше превръщачите, сякаш опитвайки се да реши кой да насече първо. Те май си мислеха същото, защото вниманието на повечето от плъховете бе фокусирано върху него вместо върху мен.

— Томас, заведи мадмоазел Палмър в апартамента ѝ и се увери, че е настанена удобно. Ние ще дойдем скоро.

Луис-Цезар звучеше толкова спокойно, сякаш всичко, което планираха с Приткин, бе да изпият няколко питиета и може би да поиграят малко Блек Джек.

Наистина се бях изморила от хора, които постоянно ми дават нареждания.

— Не! Няма начин да си тръгна, докато...

— Аз ще я заведа — каза Приткин в момента, в който и аз проговорих, и тръгна към мен в нещо, подобно на танцова стъпка, която му позволяваше да държи оръжията си насочени към групата плъхове и съпровождащите ги вампири. Бях готова да му кажа да върви по дяволите — никъде нямаше да ходя с него и неговия арсенал, — когато Томас ме вдигна и започна да ме избутва назад.

— Томас, пусни ме! Ти не разбираш, търся го от години...

Със същата сила можех и изобщо да не си давам труда да говоря, защото той не ми обърна внимание, а да се боря, беше загуба на време. Предадох се и вдигнах пистолета си, надявайки се, че малкото разстояние щеше да компенсира лошия ъгъл и щях да успея да прострелям поне няколко пъти Джими. Съмнявах се, че ще успея да нанеса някаква по-сериозна вреда, както поради липсата ми на умения, така и защото превръщачите бяха известни със своята издръжливост, но всичко, от което се нуждаех, бе да го забавя достатъчно, за да може Били да направи неговото нещо. Той можеше да открие това, което исках да зная и да ме осведоми по-късно. Но преди да успея да стрелям, Томас ме прегърна с едната си ръка, а с другата измъкна

пистолета ми. Вече наистина започваше да ми писва да прави това, но въоръжена или не, нямаше да се откажа. Това може би беше последния ми шанс да се разплатя с убиеца на Джени и нямаше да го пропусна.

— Били Джо какво, по дяволите, чакаш? Направи го вече!

Реещия се облак се сгъсти и се спусна върху Джими като камък. Томас се опита да ме избута настрани, но аз се заборих. Той не искаше да ме нарани и това го забави за малко. Измина не повече от секунда; след това Били Джо изхвърча от Джими, сякаш беше изстрелян от оръдие и излетя директно към мен. Не му се противопоставих, защото си помислих, че може би няма достатъчно енергия за обсебването и се нуждае от ново изтегляне, за да го завърши. Но силата продължи да ме притиска, докато не си помислих, че ще ме удуши, сякаш той бе посилен от обикновено и сякаш нямаше достатъчно място за двама ни под кожата ми.

Нямах достатъчно време да помисля, камо ли да реагирам, преди огромна експлозия да ме разтърси отвътре, сякаш се бе получил пробив в кабината на пътнически самолет. Усетих как нещо се разкъсва и си помислих, че това беше блузата ми или каквото беше останало от нея. Инстинктивно я сграбчих, тъй като трябваше да изхвърля унищожения си сутиен, но пръстите ми не напипаха познатите извивки под спандекса. Вместо това пръстите ми се плъзнаха по износени панталони. Погледнах надолу, за да видя върха на главата си. Премигнах, но гледката не се промени: все още притисках силно гърдите си. Чувствах се абсолютно дезориентирана, но нямах време да се справя с това, защото Джими реши да се хвърли към мен и целият ад се изсипа на главата ми.

Джими се понесе като хала срещу мен, буквално, захапвайки ръката ми с подобните си на ножове зъби. Изпищях и хвърлих тялото, което носех на земята. Имах време да видя чифт огромни сини очи, които ме гледаха изумено, преди Джими да започне да разтърсва главата си, опитвайки се да ми откъсне ръката. Реагирах, без да мисля, отдръпвайки се от разкъсващата болка и гледайки шокирано как тялото му се плъзна покрай мен и се удари в близката кола. Да го хвърля беше невероятно лесно, сякаш не тежеше повече от една кукла.

Огледах се наоколо и изглеждаше така, сякаш всеки се движеше на забавен кадър. Видях как Приткин направи дупка с размери на баскетболна топка в нещастната кола, пред която Джими стоеше, преди

да го запратя във въздуха. Можех да видя експлозията, която изригна от дулото на пушката, и стъклата, които се пръснаха от предното стъкло на автомобила и започнаха да падат на земята толкова бавно, сякаш бяха листа, падащи от дърветата. Приткин се обърна извънредно бавно да посрещне прилива от космати тела, които се носеха срещу него в лек галоп вместо на пълна скорост.

Единственият човек, който се движеше нормално, беше Луис-Цезар, който прободя един плъх в сърцето и, докато гледах, издърпа острието, за да го забие в друг.

— Не ме ли чу? Махни я от тук!

Той ме гледаше и аз премигнах, докато се чудех за какво говори. Тогава той измъкна къс нож за хвърляне, който изпрати в гърлото на плъх, който по някакъв начин се беше промъкнал покрай тялото, което лежеше в краката ми. Ножът се заби във врата му и той изпищя, драскайки към него с ноктите си, които бяха толкова дълги, че раздираше с тях собствената си плът. Аз отвърнах поглед от този, който ме атакува и се облецих при вида на собственото ми тяло, лежащо на асфалта.

Най-накрая забелязах, че ръката, която Джими се бе опитал да откъсне, не беше моята. Усетих болката, видях кръвта, но плътта под съсирената кръв беше светла, с цвят на мед, тен, който не можех да придобия, освен ако някой не ме напръскаше със спрей. Ръката бе с дълги пръсти и мускулеста, а гърдите, които вървяха с тази нова ръка, бяха плоски като на мъж. Отне ми няколко секунди да осъзная, че тялото беше мъжко, облечено в мрежестата риза на Томас и неговото дочено яке. Заклатушках се към близкия Фолксваген и тялото се изправи на краката ми.

— Каси, къде си?

Сините ми очи проблеснаха от гняв и може би страх. Беше трудно да кажа; не можех да разчета собственото си изражение.

— Отговори ми, по дяволите!

Коленичих до това, което трябваше да бъде моето тяло и се вгледах в тези познати очи. За секунда лицето ми изглеждаше грешно, докато не осъзнах, че виждам себе си по начина, по който другите го възприемаха, а не като отражение в огледалото. Нямаше начин да го отрека: по някакъв начин се бях оказала в тялото на Томас. Което водеше до въпроса кой, по дяволите, беше в моето?

— Кой си ти? — Сграбчих ръката си, опитвайки се да не забелязвам, че Джак беше прав относно гардероба ми напоследък, а тялото ми нададе писък.

— Пусни ме, по дяволите!

Ако сините очи можеха да изпускат искри, то моите се справяха много добре.

— Кой си ти? Кой е там?

Преди да мога да отговоря, Джими се отърси от удара, който му бях нанесла, и се втурна отново към нас. Имах достатъчно време да извадя пистолета на Томас от колана и да го застрелям. Видях върху гърдите му да разцъфва пурпурно цвете, малко под сърцето, ако сърцето на плъховете бе на същото място като човешкото, но той продължи да се приближава. Прострелях го отново, този път в ръката. Това беше грешка, аз се целех в главата му, но можеше да се окаже положително, защото той беше в процес на вдигане на пистолет. Изпусна го и се хвана за гърдите, докато аз коленичих, чудейки се къде има още скрити оръжия в останалите части на костюма му. Той спря на няколко стъпки от мен, давайки ми достатъчно време да довърша започнатото, но не гледаше към мен.

— Отзови приятеля си горила или никога няма да намериш баща си. — Гласът безсъмнено беше на Джими, така че научих още едно нещо — превръщачите можеха да говорят в променената си форма или поне полусатириите можеха.

— Какво? — Отпуснах пръста си от спусъка и Джими ми хвърли злобен поглед.

— Не говоря на теб. — Той погледна надолу към който и да беше в тялото ми и се намръщи. — Можем да направим сделка, не бъди глупава — отзови го. Тони никога няма да ти каже каквото искаш. На него му харесва Рог да бъде там, където си е.

— Баща ми е мъртъв. — Не можех да разбера на какво си мислеше Джими, че играе, но то определено не действаше.

Той изглеждаше вбесен, въпреки че това можеше да се дължи на кръвта, която течеше измежду пръстите му и капеше по асфалта.

— По дяволите, не говоря на теб!

Една експлозия ме накара да вдигна погледа си и видях, че Приткин и Луис-Цезар са заети. Шест космати тела се търкаляха на паркинга, прострени върху колите и паднали на земята, но

приблизително същият брой бяха все още в движение. Луис-Цезар методично заколи двама от тях, докато избягваше свистящите нокти, които се опитваха да го обезглавят. Приткин беше абсолютно разярен и ако можех да съдя по лицето му, се наслаждаваше на всяка една минута от боя. Той взриви друга кола, стреляйки през огромен плъхолак, който изненадано погледна надолу към липсващата си средна част, преди да се строполи. След това той спря друг превръщач, който скочи към него от покрива на един миниван, като му изкрещя нещо, което го накара да избухне в пламъци във въздуха. Пламтящи парчета заваляха върху щита на Приткин — можех да видя как заблестяваха в електрическо синьо, когато се удряха в него, но никое не успя да премине през щита.

Не можех да повярвам, че никой от бара не бе привлечен от шума. Изстрелите от пистолетите не бяха никак тихи, нито пък сумтенето, писъците и шума от схватките, които ги съпровождаха. Беше също така странно, че вампирите не атакуваха, но и не си бяха тръгнали. Петима от тях стояха наоколо, наблюдавайки екшъна, сякаш чакаха нещо.

— Томас, зад теб! — Луис-Цезар прескочи тялото на огромен плъх, който стоеше пред него, и се спусна към мен. Неговото изражение и проклятието, което дойде отзад и бе изречено с гласа ми, ми казаха, че съм избрала крайно неподходящо време, за да се разсейвам. Обърнах се и видях, че Джими беше сграбчил тялото ми за косата и беше притиснал към гърлото ми един от седемсантиметровите си нокти.

— Казах ти да я махнеш от тук!

Луис-Цезар гледаше Джими, но говореше на мен. Или по-скоро на Томас, само дето той не си беше „вкъщи“. Не се притеснявах особено за вампира, който стоеше отстрани; нокътят, който беше очертал тънка линия около гърлото ми, беше приковал цялото ми внимание.

Поток от изключително цветисти проклетия се изля от устата ми, някои от които звучаха доста познато. Е, поне вече знаех кой се намира в тялото ми.

— Млъкни, Били! Не прави нещата по-лоши.

Сините очи се разшириха и се фокусираха върху мен.

— Чакай малко, ти си там? Мили Боже, помислих си, че си мъртва, помислих си, че...

— Казах, млъкни!

Не бях в настроение за една от високопарните речи на Били и трябваше да помисля. Окей, едно по едно. Нямах да ми е от особена полза да открия как да си върна тялото, ако междувременно гърлото ми бе прерязано, така че сега трябваше да се справя с Джими, а след това щях да откачам.

— Какво искаш, Джими?

— Тихо, Томас! Нанесе достатъчно вреди тази вечер. Аз ще се оправя с това.

Луис-Цезар изглеждаше така, сякаш не се интересуваше от това какво се случва, но бях сигурна, че нямаше да му отнеме много време, за да се включи в екшъна, ако бе необходимо.

— Млъкни — казах му, а изражението на скептичност, което премина през лицето му, щеше да бъде забавно при други обстоятелства. — Хайде, Джими, какво искаш, за да... я... пуснеш? Искаше сделка, спомняш ли си? Беше сюрреалистично да седя там в тялото на някой друг и да споря с гигантски плъх, но всичко, което можех да видя бе тялото ми с ужасеното изражение на Били. Не можех да разчитам на него да ни измъкне от това: той никога не го бе правил, преди да свърши удавен като изхвърлено котенце.

— Искам да се измъкна отгук жив, какво мислиш?

Джими гледаше към вампирите, но не от моята страна, а към тези, които се размотаваха около битката. Окей, може би все пак не бяха негови приятели.

— А това сладурче ще дойде с мен. Тони ще забрави за малкия ни проблем, ако му заведе Каси и точно това ще се случи.

— Няма начин. — Нямах да стоя там и да позволя на Джими да ме отведе. Някоя то фантазиите ми за тялото на Томас не включваше постоянното му обитаване. — Опитай пак.

— Добре, добре. Какво ще кажеш за това да й прережа гърлото? Това повече ли ти харесва? Тони я предпочита жива, но се обзалагам, че дори мъртвото ѝ тяло ще ме избави от неприятностите.

— Ако я нараниш, кълна се, че смъртта ти ще отнеме дни и че ще се молиш за нея преди тя дойде. — Луис-Цезар звучеше абсолютно

убедително, но убиването на Джими, колкото и бавно да бе, нямаше да ме върне към живота.

— Мисля, че не схващаш, Джими. Единственото нещо, заради което още си жив, е Каси. Така че ако я убиеш, ние ще се справим с теб преди Тони.

— Така че какво? Да я пусна, след което вие така или иначе ще ме убиете? Не мисля така.

— Трябва да си припомниш, че има много начини за умирање — вмъкна Луис-Цезар и ми идеше да го сритам.

— Колко пъти трябва да ти казвам да млъкнеш, по дяволите!

Чух наченките на паника в гласа ми и се насилих да се успокоя. Ако сега изгубех контрол, нямаше начин Хубавото момче и Рамбо да преговарят, за да ни измъкнат. Особено откакто изглеждаше, че Приткин бе изчезнал, вероятно преследвайки някой плъхолак.

— Ще си поговорим, когато това свърши — каза тихо Луис-Цезар. — Не знам какво не е наред с теб...

— Точно. Не знаеш. Наистина, наистина не знаеш.

Усмяхнах се на Джими, но изглежда това само го разстрои. Открих защо секунда по-късно, когато поряхах устната си на кучешки зъб. Кучешките зъби на Томас се бяха показали изцяло, но аз не знаех как да ги прибера. Супер, щях да се пазаря за живота си, фъфлейки — това бе точно моят тип късмет.

— Добре, какво ще кажеш за това, Джими? Ти ни връщаш Каси, а ние ти даваме преднина. Да кажем два часа? Дори обещавам да разсея вампирите ей там за достатъчно дълго време, че да избягаш. Това са момчетата на Тони, нали? Те стоят там и чакат да те убием или да те довършат, ако успееш да ни се измъкнеш. Но ние можем да ги държим заангажирани и далече от теб, докато избягаш. Сега, това е честно, нали?

Джими облиза мустаците си с дълъг, блед език и малките му, плъхски уши помръднаха.

— Вие бихте казали всичко, за да си я върнете, и след това ще ме убиете или ще ги оставите те да го направят. Освен това, ако не я заведе на Тони, така или иначе съм мъртъв.

Подсмяхнах се.

— Откога превръщащите приемат заповеди от вампири? Не мога да повярвам, че си се подмазвал през всичките тези години.

Джими изхленчи; май го ударих по болното място.

— Идва нов ред, вампире, и много неща ще се променят. Скоро може ти да изпълняваш нашите заповеди.

Отстъпих. Исках да засегна гордостта му, а не да го предизвикам да направи нещо глупаво.

— Може би, но няма да е добре, ако ти не го доживееш, нали? Ти не ме познаваш, така че не можеш да ми вярваш. Но ще повярваш ли на думата на Каси? Какво ще кажеш, ако тя гарантира доброто ни поведение?

Джими изглеждаше раздвоен, сякаш наистина искаше да ми повярва и аз знаех защо. Раната от куршум в ръката му не изглеждаше толкова зле, но нараняването в тялото му беше друго нещо. Дългата бяла ивица от козина отпред имаше разширяващо се червено петно, а дишането му бе затруднено и леко клокочещо. Десет към едно, че бях уцелила белия му дроб, и дори един превръщач щеше да има проблеми с излекуването му.

— Хайде, Джими. Това ще е най-добрата оферта, която ще получиш.

— Кажи на твоите хора да се отдръпнат назад, ако искаш да има сделка или тя умира.

Той се изплю на земята до краката ми, за да подчертае заплахата, и в слюнката му имаше кръв. Времето на Джими изтичаше и той го знаеше, както и аз. Мустаците му потрепваха и осъзнах изненадано, че дори мога да помириша страха му. Това беше толкова реално, че имах чувството, че мога да го вкуся, подобно на вино.

Вкусът му бе мускусен със сладък оттенък, въпреки че последното може би се дължеше на кръвта. Сега, когато бях открила усилените сетива на това тяло, те се оказаха доста разсейващи.

Внезапно осъзнах, че Луис-Цезар не беше ядосан; той беше бесен: къкрещ, пиперлив аромат се изливаше от него на вълни и имах чувството, че колкото той бе насочен към мен, или по-скоро към Томас, толкова и към Джими. Той се смеси с безбройните миризми, които внезапно ме връхлетяха отвсякъде: слабият, отдалечен полъх на течашите под земята канали, дизеловите пари и цигарените угарки от паркинга, вонята на кисело зеле в Думпстер... От друга страна моето тяло ухаеше добре, наистина добре и първоначално си помислих, че това е, защото ми е познато. След това шокирано осъзнах, че в

действителност мирише подобно на любимо ястие, горещо и свежо и готово за ядене. Никога не съм си мислила, че кръвта ухае сладко като топъл ябълков пай или димящ сайдер в студен ден, но сега си го мислех. Почти можех да вкуся кръвта, течаша под тази гореща кожа и да усетя колко сладко би било да се стича в гърлото ми. Идеята, че мириша като храна за Томас, ме изуми толкова много, че не видях какво се случва пред мен, докато то не беше наполовина приключило.

Задушлив облак от син газ се издигна около нас, засенчвайки паркинга и карайки очите ми да запарят. Няколко изстрела прозвучаха и чух как Луис-Цезар извика на Приткин да остане долу. Помислих си, че той се страхува, да не би маниакът, който бе заобиколил, за да дойде да се включи в битката от нов ъгъл, да удари мен вместо Джими. Тъй като аз споделях това мнение, не се намесих. Бях решила да нагазя в синия облак и да се опитам да се открия, преди да са ми прерязали гърлото, но тогава тялото ми изпълзя от вредния облак, плачейки и борейки се за въздух. Не разбирах какво не е наред с него, нямаш проблеми с дишането, докато не си спомних, че Томас нямаше нужда да диша и че през цялото време, докато бях в него, не бях дишала. Това ме накара да се задъхам като риба на сухо, докато собственото ми тяло изпълзя и ме хвана за глезените.

— Помощ!

— Добре ли съм?

Паднах на колене, почти съборвайки и двамата, и започнах да го опипвам.

— Каж ми, че не си оставил да ми прережат гърлото!

Едва говорех, тъй като усещах сърцето си в гърлото, но освен тънката рана на изтормозеното ми гърло и смаяните ми, влажни очи, изглеждах цяла.

— Стой тук — казах объркано на Били Джо. — Отивам след Джими.

Главата ми кимна и една ръка ме перна леко. Придърпах блузата на Били Джо, преди нещо да е изскочило навън, и се втурнах в сбиването.

Приткин крещеше нещо, но въпреки че можех да го чуя, можех да чуя и всичко друго и да разбера всичко. Разговорите в стаята с камерите бяха толкова ясни, сякаш не бяха на разстояние половин паркинг. Музика, колелото на монетния автомат и спорът между келнер

и един от шефовете в кухнята бяха ясни като звънтене. Ударите на сърцата на няколкото оцелели превръщача, някои от които чувах как се опитват да се измъкнат, пълзейки под колите, дишането на всеки около мен и звукът от малко парче хартия, което се носеше от вятъра по паркинга превърнаха тихата нощ в пиков час на Централна гара. Може би вампирите се учеха как да чуват селективно и да различават обикновените неща от това, което бе важно. Предполагах, че те или трябваше да направят това или да полудеят. Но аз не знаех как и въпреки че можех да видя мрачното лице на Приткин, не можех да разбера защо е ядосан.

Когато бях в сърцето на вихъра синя миазма, разбрах, че очите на Томас могат да виждат очертания, но не и ясни черти. И все пак не беше трудно да открия падналото тяло на гигантския плъх. По дяволите. Знаех, че са се издънили. Нямаше да роня сълзи за Джими, но исках да узная това, което беше обещал да ми каже за баща ми. Освен това ние направихме сделка и не ми харесваше, че моите така наречени съюзници бяха решили да се намесят, без да ми кажат и дума.

— По-добре да не е мъртъв — почнах аз, когато пламналото лице на Луис-Цезар се появи пред мен. Не продължих, защото ръката му се протегна и ме сграбчи за гърлото толкова силно, че ако бях човек, това би ми счупило врата. Той ми казваше нещо с остър тон, което не звучеше като обикновения му глас, но не можех да го разбера. Имах секунда да помисля, преди да ме залее познатата дезориентация и синьото се замъгли. Затворих очите си, като не исках да повярвам, че това е истина, че ще получа видение точно сега от цялото време на света, но нямаше начин да го отхвърля. Внезапно бях обратно в същия неприятен, студен, каменен коридор, чувайки гласове, изпълнени с невъобразимо отчаяние.

Паднах шокирано на коленете си и то не заради обстановката, въпреки че беше далеч от гостоприемството, а поради гласовете. Преди си бях помислила, че писъците идваха от хората в стаята за изтезания, които крещяха силно, но сега знаех, че това не е така. Мъжете, оковани за стената, започнаха да крещят, когато ме видяха, и звукът, въпреки че бе изпълнен с отчаяние, не звучеше по този начин. Това беше хор от стотици, или може би хиляди, и те не бяха живи, или поне вече не.

Осъзнах, че леденият студ в коридора не се дължеше толкова на времето, колкото на позитивната миазма от духове, които бяха наоколо. Никога не бях усещала толкова много духове на едно и също място по едно и също време подобно на спиритуална мъгла, просмукваща се от стените и сгъстяваща въздуха толкова, че човек се задушаваше. Отчаянието беше осезаемо, сякаш беше слой замръзнало масло върху лицето ми, което пълзеше надолу към гърлото ми, докато не си помислих, че ще се задуша от него. Този път бях сама и без надзирателя кавгаджия, който да ме разсейва, можех да се концентрирам върху гласовете. Постепенно те станаха малко по-отчетливи. Бързо ми се прииска това да не се бе случило.

Имаше определено усещане за интелигентност, от многото умове тук и никой от тях не беше щастлив. Първоначално си помислих, че може би са демонични; имаше толкова много — поради липса на по-силна дума — ярост, разливаща се наоколо. Но не ги усещах така, както няколкото демони, които бях срещала; те се усещаха като призраци. След няколко минути, през които се къпех в яростта им, най-накрая се досетих какво са. Обикновено призраците трябваше да се справят с някой от трите главни резултата: те бяха умрели преди времето им, бяха умрели несправедливо — обикновено, но невинаги, бяха убити — или бяха умрели, без да успеят да довършат нещо в живота си. Понякога имаше други спомагателни фактори, призраците, както и хората, можеха да бъдат повлияни от няколко фактора по едно и също време, но обикновено ставаше въпрос за една от горните причини. Това, което долавях, бе съвкупност от хиляди духове, които бяха претърпели и трите следствия и цяла галактика от спомагателни фактори. Ако все още бяха живи, те биха принудили всеки психиатър в Съединените щати да работи извънредно през целия следващ век, опитвайки се да им помогне. Но в света на призраците нямаше психиатри. Това, което имаха, беше отмъщението.

Духове, възникнали заради отмъщение, или получаваха някакво удовлетворение и възмездие, или се навъртаха наоколо, желаейки го силно, докато енергията им постепенно изчезнеше. Повечето призраци нимаха постоянни източници на енергия, както беше при мен и Били, така че те изчезваха след време, като ставаха все по-слаби и по-слаби, докато останеха само гласовете им и накрая се превръщаха в това, което ставаха призраците. Усещах, че някои от тази сбирщина вече

бяха загубили енергията си, докато други бяха толкова силни, сякаш бяха умрели вчера, което можеше и да е така. Изводът беше смайващ: където и да бях, това място бе използвано за изтезания в продължение най-малко на десетилетия, а вероятно и на векове, изстисквайки достатъчно тъмна духовна енергия, която можеше да се усети дори и от нечувствителните. Съмнявах се, че има някой, без значение колко невъзприемчив бе към свръхестественния свят, който можеше да обходи тази зала на ужаса, без да го полазят тръпки.

Огледах се наоколо, но бяхме само аз и хорът от гласове. Не знаех какво да направя. Бях свикнала виденията ми да работят по предсказуем начин: те идваха; след това ме удряха като товарен влак; отиваха си; аз плачех; преживявах ги. Но напоследък способностите ми се разпростряха в нови и нежелани зони и бях възмутена, че вселената беше решила внезапно да промени правилата. Тъй като ако трябваше да се изгубя някъде, никога не бих избрала това място. Студен вятър бръсна лицето ми — ставах нетърпеливи.

— Какво искате? — едва го промълвих, но бихте си помислили, че съм взела пръчка и с нея съм бръкнала в гнездо на стършели. Толкова много духове ме връхлетяха изведнъж, че видях само проблясъци на цветове, потрепване на картини и чух рев в ушите си, сякаш ураган преминаваше през залата. — Престанете! Спрете с това! Не мога да ви разбера!

Отстъпих, опирайки гърба си в стената, и чак когато преминах през нея, осъзнах, че нямам тяло или поне не материално. След миг замайване разпознах стаята за изтезания, която вече бях посещавала, но този път само жертвите бяха вътре. Станах и направих няколко несигурни крачки напред. Чувствах се много плътна. Краката ми не изчезваха в камъка, както очаквах, и можех да видя ръката си. За щастие тя беше моята, а не на Томас; поне духът ми знаеше кое тяло е мое. Усещах ръката си и тя също беше плътна. Можех да почувствам пулса си. Дишах. И все още никой от затворниците не ме беше забелязал.

Жената, която бях освободила в казиното, лежеше точно пред мен, прикована, както си я спомнях, освен че не беше изгоряла. Тя не изглеждаше добре, но можех да видя слабото повдигане и спадане на гърдите ѝ и рядкото потрепване на клепачите ѝ, така че знаех, че е жива. Чух шум зад себе си и погледнах през рамото си, при което

видях няколко хиляди човека, които стояха тихо, наблюдавайки ме. Стаята вероятно не можеше да побере толкова много хора, но те бяха там. И за разлика от преживяването ми с бригадата на Порша, изглежда това нямаше да опустоши сетивата ми. Можех да ги видя, без очите ми да се кръстосват или да се опитват да изскочат от орбитите си; може би просто бях свикнала.

— Не знам какво да направя — казах аз, но никой не вметна нищо.

Обърнах се отново към жената и изненадано установих, че тя гледа право в мен. Опита се да каже нещо, но нищо не излезе от напуканите ѝ устни, освен слабо грачене. Някой ми подаде черпак с вода. Той беше кален и в неопределим зелен цвят и аз го погледнах колебливо.

— Това нещо е противно.

— Знам, но тук няма нищо друго.

Това ще ви покаже колко добре бях, тъй като ми отне най-малко пет секунди, за да свържа гласа с човека.

Вдигнах бавно погледа си, след което отскочих назад, разливайки калната вода из стаята в широка дъга.

— По дяволите! Томас!

Бавно върнах сърцето си на мястото, на което трябваше да бъде.

— Какво правиш тук?

Той носеше кофа, пълна с още от отвратителната вода. Изглеждаше плътен, но това не значеше нищо. Така изглеждах и аз, но преминах през стената.

— Не знам.

Бях склонна да му повярвам, тъй като той изглеждаше толкова разтърсен, колкото и аз. Предполагах, че дори и за вампирите това можеше да се брои за странно. Водата в кофата потрепваше в ръката му, която не бе много стабилна, нито пък гласът му беше такъв, когато заговори.

— Спомням си, че ти превзе контрола над тялото ми и стана невъзможно да говоря или реагирам. След това внезапно ние се озовахме тук. — Той се огледа учудено наоколо. — Къде се намира това място?

— Не съм сигурна.

— Тук ли беше дошла преди? — Нещо подобно на нетърпение премина през лицето му. — Това ли е францужойката? — Той видя изненадата ми. — Рафаел ми разказа за видението, което те бе разстроило. Това ли е жената, която си видяла?

— Предполагам. — Все още гледах към кофата, която носеше, защото ми се струваше, че той не би трябвало да разполага с нея. Ако по някакъв начин го бях пренесла във видението си, то и двамата трябваше да бъдем обвързани с едни и същи правила. В действителност не бяхме тук; това беше запис, картина на нещо, което се беше случило много отдавна. Ние не би трябвало да бъдем нещо повече, освен зрители на филма, който вървеше на екрана. Но той стоеше там, държейки кофа с вода, сякаш това нямаше особено значение. — Откъде взе това?

Той изглеждаше объркан.

— Беше в ъгъла.

Посочи със свободната си ръка към място, което очевидно се използваше и като отходно място поради струпаната там слама. Разбира се цялото място миришеше на смес между отворена клоака и месарски магазин, в който месото не бе много прясно, а неизползваните парчета се изхвърляха в ъгъла, за да изгният. Помислих си, абсолютно неуместно, че не би трябвало да усещам тази воня, при положение че дори не разполагах с тяло. Старите ми видения никога не са били свързани с аромати и усещания, а и аз ги предпочитах по стария начин.

— Не мога да ѝ дам това.

Майната ѝ на метафизиката; щях да мисля за това по-късно. Ако Томас можеше да носи кофа, следователно ние можехме да си взаимодействаме с това място или поне малко. И ако това беше истина, може би щяхме да успеем да променим хода на няколко неща, които се бяха объркали — или щяха да се объркат. Първата ми задача бе да махна жената от тук, но тя нямаше да издържи дълго, без да пие нещо и продължаваше да хвърля жадни погледи на мръсната кофа. Чудех се колко жаден трябва да си, че нещо такова да ти изглежда примамливо.

Томас я помириша и потопи единия си пръст в нея, за да я опита. Спомних си колко изострени бяха сетивата му, когато той издаде звук на отвращение и я изплю.

— Права си. Ужасна е. Това е просто друга форма на мъчение.

Той я хвърли и пагубната течност се пропи в сухата слама.

— Ще се опитам да намеря нещо друго!

— Не! Трябва да останеш тук.

— Защо? Не съм ли нещо като дух тук? Какво може да се случи?

Погледнах нервно към хилядите духове, които тихо ни наблюдаваха и се зачудих дали мога да му кажа. Нормално духовете не ме плашеха. Имаше редки случаи, като Били Джо, които можех да се хранят с енергия от хора в определена степен, но аз винаги бях успявала да ги отблъсна, когато поисках. Освен това повечето откриваха, че бе необходимо по-голямо количество енергия да нападнат човек, отколкото извличаха от процеса, така че обикновено не те безпокояха, освен ако не ги раздразниш. Но нещата се променяха. Тук няха протекцията на тяло, както и всички защити, които вървяха заедно с него. Аз бях чужд дух на тяхна територия и ако те бяха решили да се ядосат на този факт, може би бях в голяма беда. Били ми беше казал, че за енергия духовете могат да се изядат един друг — очевидно това бе доста по-лесно, отколкото да се използват човешки донори. Той бе нападан повече от веднъж и в един от случаите положението бе толкова зле, че бързо трябваше да му даря енергия, в противен случай той можеше да изчезне толкова далече, че да не можеше да се върне. Сега бях тук, изправена пред няколко хиляди гладни призрака, които имаха всички причини да са вбесени, тъй като бях нахлула на тяхна територия. Те можеха да не предприемат нищо, но можеше и да не им хареса да се мотаем в замъка им. Няха намерение да разбирам кое беше правилното предположение.

— Не искаш да знаеш — казах му кратко.

Той не се опита да спори, но веждите му се намръщиха, докато инспектираше жената. Беше истински загрижен за нея, което малко стопли отношението ми към него. Това също така ме накара да се чудя дали и той не бе в подобна опасност. Сега Били Джо беше в нашето настояще, грижейки се за тялото ми, но Томас нямаше дух в реалното време — и това беше просто друг начин да се каже, че той беше мъртъв. Разбира се, той умираше всеки ден, когато идваше слънцето, но това беше нещо различно. Надявах се, че когато се върнем, нямаше да открием, че е труп за постоянно.

— Хайде да я освободим — казах аз, за да разсея и двама ни. Започнахме да се опитваме да освободим жената от рамката, за която

бе прикована, но това беше по-трудно, отколкото звучеше. Въпреки че се опитвах да не я нараня, ѝ нанесох няколко наранявания. Въжетата се бях впили в плътта ѝ, а кръвта бе засъхнала около тях като лепило; когато ги дръпнах от китките и глезените ѝ, с тях се отделиха и парчета кървава кожа.

Огледах стаята за друг източник на вода, но там нямаше нищо друго, освен мъжете, приковани за стената. Единият от тях висеше от каменен ръб на около девет стъпки от земята. Ръцете му бяха завързани зад него, изкривени под ужасен ъгъл, а върху краката му бяха закачени тежести. Той не мърдаше, но се люлееше там като парцалена кукла. Друг лежеше върху сламата отдолу, като тихо стенеше. С малко закъснение установих, че в действителност той изглеждаше като сварен. Кожата му бе нашарена ужасно от червени петна и се белеше на ленти. Другите съсухрени мъже носеха белези, които показваха, че мъчителите вече се бяха занимали с тях. Гърбовете им бяха покрити с рани от бичуване, крака и ръце липсваха тук-там и бяха откъснати парчета плът. Обърнах се, преди да повърна.

Нещо ме побутна по лакътя и погледнах надолу, при което видях как една бутилка се носеше във въздуха до мен. Хванах я внимателно, като наблюдавах тълпата наоколо подозрително. Но никой от тях не направи някакво заплашително движение, а бутилката миришеше на уиски. Предпочитах вода, но алкохолът можеше да притъпи болката ѝ.

— Ето, изпий това.

Коленичих до главата на жената и поднесох бутилката към устните ѝ. Тя преглътна малко от съдържанието, след което благодарно се отпусна.

Оставих Томас да се погрижи за нея и отидох да се опитам да освободя мъжете, но скоро стана ясно, че това няма да се случи. Жената беше завързана с въжета, предполагам, защото веригите не можеха да се разпъват добре; но мъжете бяха със стоманени белезници. Погледнах Томас. Не исках да му говоря, още по-малко пък да го моля за помощ, но нямаше начин да ги освободя сама.

— Можеш ли да ги счупиш — попитах го аз най-накрая.

— Мога да опитам.

Той се приближи и двамата дадохме най-доброто от себе си, но нищо не се случи. Всичко, което можехме да направим, бе да повдигнем тежките вериги, но това беше далеч от това да ги счупим.

Явно бяхме изгубили голяма част от силата си при промяната. Освобождаването на жената ме караше да се чувствам така, сякаш бях прекарала 3 часа на пътеката и то на най-високата скорост.

Накрая реших, че нещата не изглеждат добре. Не знаех къде съм, как да се върна или пък кога мъчителите щяха да решат да появят. Един плъх в ъгъла размърда малките си мустачки и аз ритнах черпака към него. О, да, и дори да успеех да се върна там, където принадлежах, щях да се окажа в разгара на битка, за която не бях особено сигурна, че сме спечелили. Дори и за мен това се водеше доста лош ден.

— Това е безполезно, Каси — каза Томас след няколко минути. — Аз съм слаб колкото човек тук и силата ми бързо се изчерпва. Трябва да помогнем на жената, докато все още можем. Нищо не може да се направи за останалите.

Съгласих се неохотно. Изглежда, че това беше моята нощ за спасяване на другите. Погледнах към призрачната армия, която ме наблюдаваше търпеливо.

— Хм, знае ли някой как да се махнем оттук?

Призраците ме погледнаха, а след това се спогледаха помежду си. Имаше известно разместване, докато един не бе избутан пред тълпата. Той беше духът на млад мъж, може би на осемнайсет години, облечен с дрехи, които изглеждаха като по-бедна версия на тези на Луис-Цезар. Дрехите му бяха вълнени и държеше кафява шапка в ръката си с едно жизнерадостно жълто перо, стърчащо от широката периферия. Предположих, че когато е бил жив, е бил денди, тъй като вратовръзката му беше абсолютно безвкусна, перуката му беше дълга и силно накъдрена, а волските му кожени обувки имаха големи смешни, жълти панделки на върховете си. Доста колоритно за призрак; разчитайки на опита си, предположих, че е мъртъв от около година или по-малко.

Той се поклони и въпреки че поклонът не беше толкова изтънчен като на Луис-Цезар, той използва същата фраза.

— На Вашите услуги, мадмоазел.

Супер, просто страхотно. Погледнах към Томас, който беше коленичил до жената и проверяваше пулса ѝ.

— Предполагам, че не говориш френски?

Той поклати глава.

— Няколко фрази, но нищо, което да може да ни помогне. — Той изглеждаше ожесточен. — Рядко съм допускан в щаба на Сената.

— И откога говорят на френски във Вегас?

Той ме погледна нетърпеливо.

— Европейският Сенат се намира в Париж, Каси.

— Не знаех, че ти принадлежиш към тях.

— Има страшно много неща, които не знаеш.

Нямах време да обмислям за какво говореше. Обърнах се към младия дух с леко раздражение. Въпреки че бях благодарна, че не съм в тялото на Луис-Цезар, така пропусках възможността да се възползвам от неговите знания.

— Ние не говорим френски — казах му.

Младият мъж изглеждаше объркан и сред духовете имаше още малко разместване. Друг мъж, този път по-стар и облечен по-просто — в светлобежови панталони до коленете и тъмносиньо палто, — бе избутан напред. Той не си бе дал труда да покрие плешивата си глава с перука и не изглеждаше смешен.

— Приживе бях търговец на вино, мадмоазел. Често посещавах Енгелтър; може би ще съм Ви от полза.

— Виж, не знам какво правя тук. Или къде е това тук. Или какво искате. Малко информация би ми помогнала.

Той изглеждаше объркан.

— Моите извинения, мадмоазел, но ние също сме нещо като изгубени. Вие сте духове, но не като нас. Да не би да сте ангели, които най-накрая са били изпратени в отговор на нашите молитви?

Аз изсумтях. През живота си бях сравнявана с много неща, но не и с това. А Томас със сигурност не спадаше към тази категория, освен ако не се брояха и падналите ангели.

— Хм, не. Не точно.

По-младият мъж каза нещо и по-старият изглеждаше шокиран.

— Какво каза той?

Мъжът изглеждаше смутен.

— Той се страхува за живота на любимата си, че и тя ще умре, както него, както всички нас, на това място на вечни мъки. Казва, че не се интересува дали сте от *le diable* или самият Сатана, ако сте дошли да дадете надежда за отмъщение. Но не го мисли.

Гледайки гнева на лицето на по-младия мъж, аз се съмнявах в това.

— Ние не сме демони. Ние сме... ами малко е сложно. Просто искам да я махна от тук, преди да са се върнали надзирателите. Можете ли да ми кажете къде съм?

— Вие сте в Каркасон, мадмоазел, портите на Ада.

— А това е къде? Имам предвид, това във Франция ли е?

Мъжът ме погледна, сякаш го бях попитала коя година сме, което всъщност щеше да бъде следващия ми въпрос. Майната му. Нямах време да обяснявам на призрак, че всъщност, не, не бях луда. Или поне не мислех така.

— Няма значение. Просто ми кажете къде да я заведа. Те ще я убият — тя трябва да избяга.

— Никой не е избягал. — Той изглеждаше разочарован. — Не сте ли тук, за да отмъстите за смъртта на Французойката?

Станах леко раздражителна. Принципно не се отличавах с много търпение, а и голяма част от наличното ми такова вече се бе изпарило.

— На първо място предпочитам тя да не умира. Ще ми помогнете или не?

Нещо от това, което казах засегна младия мъж, защото той започна да говори бързо на неговия другар. Жената се съвзе, докато те спореха и аз потупах ръката ѝ, тъй като нямаше нищо, освен китката ѝ, което можех да докосна, без да я нараня. Тя ме гледаше с широки очи, но не каза нищо. Това също беше добре; никой от нас не бе във форма да отговаря на въпроси.

Старият мъж се обърна към мен, гледайки ме неодобрително.

— Дори и да ви помогнем, тя може да умре, точно както другите преди нея. Бихте ли забравили отмъщението си, защото тя ще поживее още няколко дни?

Загубих търпението си. Това беше един дълъг ден и нямаше да стоя там и да бъда поучавана от призрак, който беше като трън в задника. За това си имах Били Джо.

— Аз не съм страшният ангел на смъртта, ясно? Аз не съм тук, за да отмъщявам заради вас. Ако това е, което искате, тогава го направете сами. Това правят духовете. А сега или ми помогнете, или се махнете от пътя ми.

Старият мъж се приближи възмутено.

— Ние не можем сами да отмъстим или досега да сме го направили! Този замък е използван за мъчения от векове и нещо трябва да се направи за това, някой е направил заклинание, което не ни позволява да се намесваме. Наистина ли вярваш, че ние бихме си стояли така, позволявайки да се случват такива зверства, ако имахме избор? Ако не си дух, то тогава трябва да си могъща магьосница. Помогни ни! Помогни ни и ние ще бъдем твои роби.

Той падна на колене и внезапно цялата група коленичи. Това беше абсолютно нечестно.

— Хм, как е името ти?

— Пиер, мадмоазел.

— Добре, Пиер. Аз не съм вещица; аз съм ясновидка. Вероятно познавате магията по-добре, отколкото аз. Не мога да разваля заклинанието заради вас, което и да е заклинание. Всичко, което знам, е, че тази жена ще умре много скоро, ако не я махнем оттук.

Той не изглеждаше удовлетворен, но за младия мъж до него това беше достатъчно. Той се спусна напред и започна да ме дърпа за ръката и да бърбори толкова бързо, че дори и да знаех френски, вероятно нямаше да успея да го разбера.

Пиер ме гледаше неодобрително, но въпреки това се съгласи да превежда след малко подтикване от страна на по-младия мъж.

— Има подземен тунел, мадмоазел, от основата на една от кулите до река Од. Той трябва да е бил път за бягство в трудни времена. Етиен може да ви го покаже.

— Можеш ли да я носиш? — казах аз и го погледнах със съмнение.

Той кимна и се наведе, за да я вдигне. Очите му се разшириха леко и той се спъна, преди да се изправи.

— Какво има?

— Тя тежи повече, отколкото очаквах. — Той се намръщи. — Трябва да побързаме, Каси, или силата ми ще изчезне напълно.

Аз се съгласих и дръпнах дръжката на вратата. Тя най-накрая се отвори след няколко напразни опита — ръката ми минаваше през нея. Можех достатъчно да се материализирам, за да влияя на нещата, но Томас беше прав — ставаше все по-трудно. Бях се задъхала, когато излязохме в коридора, но там нямаше никой, който да ни чуе.

Предполагам, че всички мъчители бяха на кафе пауза. За разлика от Данте знаех, че хората са наоколо, и че ще се появят всеки момент.

Младият призрак ту се появяваше, ту изчезваше, когато започнахме едно различно слизане надолу от това, което бях направила последния път. Това стълбище не беше по-осветено, но жълтото перо на шапката му светеше с добрата стара призрачна луминесценция и ние я следвахме така, сякаш то беше свещ. Не си ударих пръста този път, въпреки че скоро ми се прииска да не се бях отказвала от тренировките си по джогинг. Започвах да усещам слизането надолу по стълбите като маратонско бягане. Започвах да разбирам забягването на Били Джо по проститутки всеки път, когато го накарах да ми донесе нещо.

Междувременно стигнахме до края на стълбището и аз изругах. Тръгнах да се облягам на стената, но спрях, защото почти преминах през нея.

— Колко още?

Младият мъж не отговори, само отчаяно ми посочи напред. Аз се огледах, но хорът от гласове не се чуваше. Не бях разстроена от това. Те бяха много по-заинтересувани от това да наранят някого, отколкото да спасят нечий живот, нещо, което определено не печелеше симпатията ми.

Пристъпихме в толкова тъмен проход, че единствената светлина идваше от подскачащото перо на шапката на нашия водач. Колкото повече навлизахме навътре, толкова по-влажно ставаше, така че в един момент цапахме в локви, които не можехме да видим, което, надявах се, означаваше, че се приближаваме до реката. Проклетият тунел изглеждаше безкраен и паяжини на десетки години се заплитаха в косата на жената, но нямах достатъчно енергия, за да ги изчеткам. Най-накрая излязохме от другата страна, но само тънкият лунен сърп и простиращият се Млечен път, надвиснали над нас, осветяваха сцената. Нощ без модерно електричество е ужасна нощ, но за мен бе направо светло след тунела.

Силата на Томас се предаде малко след това и аз трябваше да му помогна. Поставихме жената между нас и я задърпахме по павираната пътека. Не исках да рискуваме да я нараним, но да стоим на едно място също не бе добра идея. Знаех какво планира онзи луд надзирател. Дори

и да умреше по време на бягството, това щеше да е сто пъти по-добре, отколкото да изгори жива.

Градът, който обкръжаваше замъка, беше доста зловещ в нощта, с редиците си от къщи, които бяха така наклонени от двете страни на пътя, че съседите от противоположните страни на улицата можеха да се здрависват. Трепвахме при всеки крясък на сова или лай на куче, но продължавахме да вървим. Опитвах се да не гледам назад към тромавите очертания на замъка, с коничните си покриви, които изглеждаха като зловещи черни сенки в тъмното небе. Надявах се, че каквато и цел да бе избрал Перото, то тя беше близко. Това ни отне цял живот, цяла вечност, докато стигнахме до момента, в който единственото, върху което можех да се концентрирам, бе да поставям единия си крак пред другия и да се опитвам да не падна. Най-накрая, когато вече или щях да извикам да спрем, или щях да припадна, видях слаба светлина в далечината, толкова неясна, че първоначално си помислих, че си въобразявам. Но тя бавно започна да става все по-ярка и се превърна в свещ, стояща на прозореца на малка къща. Перото не се материализира, може би, защото и той бе толкова изтощен, колкото и аз, но събрах останалата си енергия и почуках на вратата, вместо да започна да блъскам по нея с юмрук. Най-накрая тя се отвори и отвътре се разля светлина, която бе непоносимо ярка след тъмнината. Стиснах очите си и когато ги отворих, видях притесненото лице на Луис-Цезар.

8

Лежах на земята. Отне ми около секунда, за да разбера, че се бях върнала не само в правилното време, но и в своето тяло. Бих се разплакала от облекчение, ако имах сили за това.

Били Джо се носеше над мен и беше бесен.

— Защо не ми каза, че можеш да правиш това? Бях хванат в капан тук! Можех да умра!

Не се опитах да седна, тъй като усещах асфалта под себе си като груба обвивка.

— Не драматизирай! Ти си вече мъртъв.

— Това беше абсолютно незаслужено.

— О, моля те, дай ми почивка.

Били Джо щеше да каже още нещо, но се наложи да се отмести, защото Луис-Цезар се наведе над мен и той не искаше да бъде пленен от друго тяло.

— Мадмоазел Палмър, добре ли сте? Можете ли да ме чуете?

— Не ме докосвай.

Реших, че въпреки всичко искам да седна и то главно защото полата ми се беше вдигнала толкова, че разкриваше розовите ми дантелени бикини, но също така по никакъв начин не го исках близо до мен. Всеки път, когато ме докоснеше, завършвах захвърлена някъде във времето. Сетивата ми се бяха опитали да ме предупредят по-рано, но тогава беше невъзможно да направя разлика между страха от неговата близост и огромния ужас, който изпитвах от това да бъда пленена от Сената. Във всеки случай вече не се нуждаех от преживявания от типа „извън тялото“ за много дълго време.

— Къде е Томас?

Все още не се чувствах добре с него, но мисълта, че можех случайно да съм го убила, не беше приятна.

— Тук е.

Луис-Цезар отстъпи крачка встрани и можех да видя Томас да стои зад него. Той наблюдаваше французина със странно изражение,

нещо подобно на смайване се беше изписало на лицето му, сякаш не го разпознаваше.

— Добре ли си? — попитах го загрижено.

Надявах се, че той си е в тялото, защото нямах никаква идея как да намеря скитащ се дух. След един дълъг момент той кимна, но не проговори. Реших, че това не е добре.

— Колко пръста съм вдигнала?

— О, Боже мой!

Били Джо се промъкна между нас, като внимаваше да не докосне никой и се втренчи в мен.

— Добре е. Съвзе се преди няколко минути, когато ти реши да се присъединиш към нас. — Той се намръщи. — Каква беше тази прищявка да отидеш на ваканция, докато тук имаше криза?

Игнорирах го.

— Подай ми ръка.

Томас си помисли, че говоря на него и се наведе, принуждавайки Били Джо да се дръпне от пътя му. Аз седнах и се огледах. Имаше единайсет мъртви плъхолаци, включително Джими. Стъклените му плъхски очи ме гледаха укорително през разсейващия се вече дим и аз изпсувах.

— По дяволите! Искях да говоря с него!

Нахвърлих се на Приткин, който стоеше с вдигнати театрално ръце, сякаш държеше нещо, но там нямаше нищо друго, освен въздух.

— Ти го уби, преди да мога да го разпитам за баща ми!

Приткин не ми обърна внимание. Очите му бяха фокусирани някъде извън нашия кръг и той не изглеждаше добре. Лицето му бе червено, очите му бяха стъклени, а жилите отстрани на врата му бяха изпъкнали. Когато заговори, гласът му излезе като сподавен шепот.

— Няма да издържа още дълго.

Това нямаше смисъл, докато не забелязах леката синя омара около нас и не осъзнах, че се намираме в центъра на магически щит. Той бе създал защитен мехур около нас, разтегляйки собствената си лична защита, но мехурът изглеждаше тънък и неустойчив, за разлика от старите му щитове. Вероятно го бе разтегнал прекалено много; личните щитове са предназначени само за един човек. И беше прав — това нямаше да издържи още дълго.

— Трябва да махнем Каси оттук — каза Томас и аз забелязах, че и неговото лице бе напрегнато. Не подобно на напрежението на Приткин, но сякаш беше ужасен от нещо. Той не гледаше нито магьосника, нито пък нещо зад него. Гледаше мен.

Луис-Цезар беше единственият, който изглеждаше нормално, без да има видими знаци на напрежение на приятното си лице.

— Мадмоазел, ако сте се възстановила достатъчно, мога ли да ви предложа да се върнете в МАГИЯ? Томас ще ви заведе.

Приткин смутолеви нещо и за кратко се изписа блестящ символ във въздуха, толкова близо, че можех да се протегна и да го докосна, преди да се разтвори в щита. Знаех какво прави, тъй като един от маговете на Тони беше създал граничен страж около трезора му, като беше използвал магически думи. Бях заинтригувана от това, че той можеше да създаде защитно заклинание върху нещо толкова неуловимо като изговорена дума, но ми бе обяснил, че я използва като фокус за собствената си енергия.

Магията идваше от много източници. Феите и в по-малка степен ликантропите взимаха своята магия от природата, извличайки я от мощната енергия на планетата, докато тя се движи с голяма скорост през космоса. Гравитацията, слънчевата светлина, привличането от луната, всички те можеха да бъдат превърнат в енергия стига да знаеш как. Чувала съм разни спекулации относно това, че Земята генерира магическо поле по същия начин като гравитационното и че някой ден някой ще успее да се добере до него. Това е Свещеният граал на съвременната магическа теория, въпреки че никой не бе успял да докаже твърдението. Безброй часове бяха загубени в безполезни опити. Докато се разреши мистерията, човешките магьосници можеха да използват само малко количество от природата; по-голямата част от силата им трябваше да идва от самите тях. С изключение на тъмните магове, които можеха да заимстват огромни количества магическа енергия, като крадяха животите на другите, или от долния свят, но трябваше да плащат висока цена за това.

Някои магове бяха по рождение по-силни от други, но повечето използваха някаква измама, за да повишат своите способности. Повечето имаха талисмани, които събираха природна енергия като батерии за дълъг период, и тя се освобождаваше по тяхна команда, подобно на огърлицата на Били. Някои образуваха съюзи с други

магове, което им позволяваше да си заемат сила при нужда, подобно на Сребърния кръг. Други си осигуряваха за съюзници други магически същества, които можеха да абсорбират природната енергия по-добре от тях. Не знаех какво може да използва Приткин, освен собствената си сила, но изглежда това не сработваше особено добре. Щитовете му заблестяха малко по-ярко, след като символът ги докосна, но почти веднага потъмняха. Нещо източваше силата им с много висока скорост.

Огледах се, но не успях да открия източника на заплахата. Паркингот изглеждаше тих, дори спокоен — горящите останки на няколкото близки коли изглеждаха неясни през разсейващия се син дим. Присвих очи към Луис-Цезар, но се съмнявах, че той ще ми каже много. За щастие не ми бе нужен.

— Били? Какво става?

— На кого говориш? — Луис-Цезар за пръв път изглеждаше леко притеснен. — Може би има сътресение — каза той на Томас. — Бъди внимателен с нея.

Игнорирах го, защото Били се носеше в близост до Приткин и започна да жестикулира усилено към него, след това наоколо и най-накрая към нощта.

— Били! Какво за бога правиш? Няма никой друг, който да може да те чуе — изплюй камъчето!

— Твоят близък не може да ти помогне, пророчице!

Гласът дойде от нощта и аз забелязах, че към петимата вампира, които се разтакаваха по краищата на паркинга, се беше присъединил още някой. Той бе трудно видим на слабата светлина, но усещането, което се излъчваше от него не беше приятно. Това ме накара да се почувствам добре, че не можех да видя лицето му.

— Аз съм защитен от него. Никой не може да ти помогне, но ти и нямаш нужда. Не си в опасност, гадателко. Ела с мен и аз ти гарантирам, че никой няма да те нарани. Ние оценяваме твоите дарби и искаме да ти помогнем да ги развиеш, а не да продължиш да се криеш и страхуваш през целия си живот. Ела при мен и аз ще пусна приятелите ти, ако са приятели, да си отидат с мир.

— Името ми е Каси. Аз съм грешното момиче.

Не бях заинтересована да водя разговор, но Били Джо се опитваше да ми каже нещо и аз трябваше да му осигуря време, за да изиграе картите си.

— Аз използвах подходящата за теб титла, госпожице Палмър, въпреки че името ти също е интересно. Някой някога казал ли ти е неговото значение? — Той се изсмя. — Не ми казвай, че са позволили да израснеш в тотално невежество. Каква загуба за ясновидството. Ние няма да направим същата грешка.

— Касандра е била пророчица в гръцката митология. Любимата на Аполон.

Юджийн се беше подсигурила, че ще изучавам митовете на гърците и римляните като част от обучението ми — очевидно това е било важна част от обучението на младите дами по нейно време — и аз не се оплаквах, защото беше забавно. Бях забравила по-голямата част от тях, но си спомнях моята съименничка. Досега си мислех, че Касандра е добро име за ясновидец.

— Не точно, скъпа моя.

Гласът беше звучен и богат и можеше да бъде привлекателен, ако не беше съпроводен от това смътно, скрито нещо, което ми напомняше на изгнил плод: презрял и петнист.

— Аполон, богът на всички пророчици, обичал прекрасната човешка жена Касандра, но тя не отговаряла на неговите чувства. Преструвала се, че го обича, докато получила дарбата да предвижда бъдещето; след това избягала. Накрая той я намерил — точно като теб и тя не можела да се крие вечно — и, разбира се, очаквал възмездие. Той й казал, че тя може да запази дарбата си, но щяла да вижда само трагични събития и никой нямало да вярва на пророчествата й, докато не станело късно.

Потръпнах — не можех да го предотвратя. Думите му ме прерязаха почти до кост. Той някак си изглежда знаеше, че е направил пробив, и се засмя отново.

— Не се притеснявай, скъпа Касандра. Аз ще те науча, че има и красота в мрака.

— Какво става? — изсъсках на Били, по-скоро, за да блокирам този увличащ, ужасяващ глас, а не толкова, защото очаквах отговор.

Тъмният маг отговори, въпреки че би трябвало да не е способен да чуе шепот от толкова далече.

— Защитите на белия рицар се разпадат, пророчице. Скоро ще застанем лице в лице.

Реших, че този разговор определено не ми харесва. Погледнах Били Джо.

— Спомняш ли си онези три дни, след като напуснах Фили последния път?

Той ме гледаше безизразно за секунда, след което силно разтърси главата си и започна да жестикулира диво. Да, той си спомняше всичко.

Знаех само една магическа дума. Тя не беше оръжие, но беше създадена да дава допълнителна сила в моменти на опасност, извличайки резервите на тялото — всичките запаси. Беше опасна за употреба, тъй като ако силата, която даваше думата се изчерпеше преди опасността да отmine, би бил толкова слаб, колкото едно котенце, когато те хванеха лошите типове, но пък имаше огромен ефект, докато траеше. Бях я използвала, за да стоя будна повече от три дни, точно след като бях избягала за втори път от Тони. Изучих я и я упражнявах с един маг ренегат в имението, тъй като знаех от опит, че на проследителните магии на Тони им бяха необходими седемдесет и два часа, за да се изчерпят. Бях просто късметлийка първия път, когато избягах — заспах в автобуса и моите преследвачи не бяха в състояние да кажат кой от половин дузината автобуси, напуснали претъпканата автогара, беше точно моят.

Междувременно те бяха хванали следата, а аз се събудих, паникьосах се и смених автобуса. Опитвах се да имам предимство пред тях за тези три дни, но имахме няколко близки срещи и не исках да опитвам това повторно. Момчетата на Тони имаха достатъчно практика в това да ме проследяват още от времето на първото ми изчезване, а този път нямаше да имам предимството на изненадата.

Планът ми проработи, но цената бе висока: след като магическата дума най-накрая се изчерпа, спах в продължение на седмица и загубих пет килограма. Вероятно бих загубила много повече — като живота ми например, — ако двамата с Били Джо не бяхме открили, че размяната на енергия действа двупосочно. Той можеше да ми даде енергия точно така, както можеше и да я вземе от мен, а точно сега бе пиан.

Били се спусна по-надолу, размахвайки ръце още по-усилено и мръщейки се. Беше очевидно, че се опитва да ми каже, че не иска да говори високо и че имаше само една алтернатива. Въздъхнах.

— Хайде, влизай.

Заля ме топла вълна и Били се вмъкна вътре, показвайки ми повторение на това как копае гроба на майка си в Ирландия.

— Ума ли си загуби?

— Просто ми кажи дали това ще проработи — можем ли да презаредим щитовете?

— Какво имаш предвид с това „ние“?

Въздъгнах.

— Не бъди злобен; знаеш, че можеш да се пазиш! Можем ли да го направим?

— По дяволите, ако знам! — Били беше изключително вкиснат. — Няма да си играя с думи за сила! Ако това нещо се провали, може да стане лошо — наистина лошо!

— Проработи последния път!

— Ти почти умря последния път!

— Еха, Били, не знаех, че те е грижа! А сега отговори на въпроса.

— Не знам — повтори той упорито. — На теория би трябвало да съм способен да пренасоча силата навън, вместо навътре, но...

— Супер.

Фокусирах се върху трептящите щитове, игнорирайки факта, че Луис-Цезар и Томас можеха да имат нещо против. Беше изминало дълго, време, откакто за последен път бях пробвала това и ако се провалях, може би нямаше да имам втори шанс. Приткин беше почти морав и само бялото на очите му се виждаше.

— Чакай! Трябва да помисля за минута! Задръж... — Били продължаваше да говори, но аз го пренебрегнах. Нямахме време за продължителна дискусия. Можех да разтегля стража си така, както Приткин беше направил; ако неговите щитове изчезнеха, преди да успее да ги подсиля, щяхме да изгорим. Концентрирах се и изговорих единствената силова дума, която знаех.

През мен затече енергия и то толкова силна, че си помислих, че ще започна да левитирам над асфалта. Секунда по-късно Били извая блестяща златна руна във въздуха, която се носеше пред лицето ми за около минута, лъскава, ярка и перфектна. Но няхах много време, за да ѝ се наслаждавам, тъй като секунда по-късно бях повалена на задника си, когато енергията ме напусна в същия разтърсващ до костите

изблик, с който се и появи. Внезапно си припомних ясно защо не правех това често.

Претърколих се на една страна и изстенах, опитвайки се да не бъда захвърлена. Имах ясното усещане, че няма да се справя. Тогава Били започна да ме храни с част от откраднатата си енергия. Не очаквах да почувствам нещо, когато ми беше помагал предния път, аз не знаех нищо за това, докато не се събудих, но сега почувствах. Блестяща, топла и чудесна енергия премина през мен и внезапно седнах. По дяволите! Можех да се приистрастя към това. Смехът на Били ехтеше в главата ми и аз се ухилих. Нищо чудно, че по-рано се движеше като комета наоколо.

— Какво направи? — Приткин също се бе изправил и изглеждаше объркан. Той се фокусира върху мен. — Ти презареди щитовете ми? — Той ме гледеше недоверчиво, докато се наслаждавах на добрата работа, която бяхме свършили аз и Били. Прекрасни сини стени, толкова непрозрачни, че вероятно можеха да се забележат и от нормалните хора и толкова дебели, че можех да карам кола вътре в кръга, проблясващ под халогенните светлини. Приткин вероятно бе създал защитата с вода, защото тя беше накъдрена, сякаш през нея преминаваха нежни вълнички.

— Свършихме добра работа — поздравих моят помагач. — И дори не се почувствах така, сякаш ще повърна.

— Какво направи? — Приткин ме сграбчи за ръката и стражът ми запраця леко. Той ме пусна, мръщейки се и триейки ръцете си. — Не можеш да имаш толкова много сила, никой човек не може!

— Може би съм я заела.

Очите му се стесниха.

— От кого или от какво?

Не се чувствах в настроение да обяснявам.

— Някой ще ми каже ли, ако обичате, какво става?

Преди някой да успее да отговори, щитовете започнаха да пращят и свистят. Нещо, което изглеждаше като черен облак беше започнало да ги гризе, поглъщайки тази прекрасна сила на малки парченца, сякаш рояк скакалци се спускаха над прерията. Окей, може би все още не бяхме във от опасност.

Аз реших да дам няколко отговора на единствения човек тук, който щеше да ми каже истината. Влязох навътре и открих Били.

— Говори!

— Не мога да повярвам, че направи това! Имаш ли идея какво щеше да се случи, ако не бях успял да канализирам толкова много енергия наведнъж? Можеше да рикошира от вътрешността на щита и да ни изпържи всичките!

Аз го прекъснах.

— Ще ми викаш по-късно. Просто ми кажи какво става, бързо.

— Маговете от двата кръга се биха, а ние бяхме хванати по средата. Как ти звучи това накратко?

— Хубаво, а сега версията, която има някакъв смисъл.

Чух нещо странно и осъзнах, че то звучеше като скърцащи зъби. Не знаех, че той може да прави това.

— Обсебих тъмния маг, след като ти си върна тялото, но той разбра това и се защити от мен. Не мисля, че ще мога да го направя отново. Но преди да ме изхвърли, разбрах, че Черният кръг се е съюзил с Распутин, заедно с някои други групи, които не са щастливи от статуквото. Те изглежда вярват, че той има реален шанс да се справи с всички и не искат да пропуснат момента. А, това е още по-забавно, изглежда, че Тони също има вземане-даване с него. Той е продал магове на светлите елфи и знае, че ако някой от МАГИЯ узнае за това, ще е щастливец, ако всичко, което му причинят, е да го прободат с кол.

— Какво? Това няма никакъв смисъл. — Току-що бях открила, че Царството на феите не е мит. Дори не го разбирах достатъчно, камо ли да следя несвързаното бръщолевене на Били.

— Това е дълга история. Всичко, което трябва да знаеш, е, че Тони иска протекция. Тъмните елфи проследили проблема до него и не са никак щастливи. Те не могат да си позволят да се кръстосват със светлите феи, но с плодовити магьосници, които да им помогнат с намаляването на популацията, това ще се случи съвсем скоро. И тогава светлината ще управлява цялото Царство на феите.

— Но това е добре, нали? — Не знаех как толкова много от приказките, разказвани в детската градина, бяха базирани на факти, но ако Тъмните Феи наистина бяха съставени от тролове, банши, гоблини и други подобни, то нямаше ли да е по-добре светлината да спечели?

Били въздъхна.

— Някой път с теб ще трябва да си поговорим надълго и нашироко. Не, няма да бъде добре. Не вярвам на никоя от феите, но

поне тъмните имат правила. Светлите напоследък стават все по-анархични — имам предвид през последните няколко века — и никой не може да каже какво ще се случи, ако няма нещо, което да ги балансира. Ето защо онази побъркана фея беше там. Обикновено не би й пукало за поробените хора, но ако гилдията е решила да облагодетелства светлите, тя иска да спре това. Както и да е. Това, което е от значение за нас, е, че Распутин е обещал да защити Тони, ако той те убие. Не е било трудна сделка.

— Обзалагам се. — Така, значи сега имах и друг враг. Трябваше да започна да си водя списък. — Защо Распутин иска да ме убие?

— Той те възприема като заплаха, но не знам защо. Магът може би знаеше, само че не успях да разбера. Но разбрах, че Распутин е извикал момчетата на Тони преди около половин час и им е казал, че ти идваш. Може би затова Джими беше все още жив. Те са били прекалено заети да разпределят всеки един наличен главорез около казиното, за да те хванат, за да си дават труд да го убиват. Само че никой не очакваше, да влезеш през главния вход. Наблюдавали са страничните и задните изходи, така че малко си ги прецакала!

Е, това най-накрая обясняваше защо се мотаех из безлюдни коридори.

Нещо ми хрумна.

— Но аз дори не знаех, че ще дойда до момента, в който тръгнах. Как Распутин е разбрал това?

— Добър въпрос.

Реших, че за в момента е по-добре да оставя това настрана.

— Но защо Тони би предизвикал Мирча и Кръга с нещо толкова рисковано като робство? — Търговията сред магическите среди не беше нещо непознато, но повечето бяха решили, че големите облаги от това да продаваш могъщи телепати или създатели на стражи не си заслужаваха наказанията, които налагаше Кръгът, ако те хванеше. Бях чувала самият Тони да казва, че това е игра за глупаци. Така че какво се бе случило, че той да си промени мнението? — Мирча ще го убие.

— Не и ако Распутин пръв убие Мирча и останалите от Сената. В този случай Тони получава сенаторско място, далеч от контрола на господаря си и без повече дългове за плащане. Сила и богатство, обичайните заподозрени.

— Тони не е достатъчно силен да оцелее сам, дори и без Мирча. Той е най-много трето ниво, знаеш това.

— Може би си мисли, че Рас ще му помогне. Или може би просто се въздържа. Той е достатъчно стар, за да вземе второ ниво, ако някога направи това. Може би не е казал на никого, защото това би накарало Мирча да го наблюдава много по-отблизо. Вероятно е чакал шанс да скъса с него, но не е посмял да направи хода си без силен съюзник.

— С какъвто сега разполага.

— Погледнато от този ъгъл. Така че, партньоре, к'во ша искаш да направим?

— Срещу какво точно сме изправени?

Били Джо въздъхна театрално. Това беше звук, който издаваше, когато знаеше, че няма да харесам това, което ще ми каже.

— Двама тъмни магове, пет вампира тук и други петнайсет, разпръснати наоколо и най-малкото шест от тях са господари. О, и осем човека въоръжени до зъби.

— Какво?

— Добре, к'во очакваше? Вегас е една от крепостите на Тони. И още ще дойдат — видях още шестима човека и осем или девет вампира в мазето. В момента, в който разберат, че са те хванали на мушката, веднага ще дойдат. Това място скоро ще бъде доста пренаселено.

Стоях там шокирана.

— Ние сме абсолютно прецакани.

— Е, за това съм абсолютно съгласен с теб. Планът е Томас да те сграбчи и да отлети оттук, като Луис-Цезар и магът ще останат и ще се опитат да забавят всеки за достатъчно дълго време, че да можете да избягате.

— Това е самоубийство.

— И най-лошата част е, че дори няма да проработи. Ние сме обкръжени, скъпа. Няма начин Томас да успее да се измъкне от всички.

— По дяволите! — Замислих се за секунда. — А какво ще кажеш за подсилващото заклинание? Бях прекъсната от Луис-Цезар, който крещеше в ухото ми.

— Мадмоазел, можете ли да ме чуете?

Отдръпнах се, преди да успее да ме докосне.

— Какво искаш? Малко съм заета.

Той ме изгледа странно, но понижи гласа си.

— Трябва да тръгнете сега, мадмоазел. Съжалявам, но не можем да ви дадем повече време за възстановяване.

— Никъде няма да ходя. Томас никога няма да премине през тези, които са отвън и ти го знаеш. Двама черни рицаря, шест господаря и поне четиринайсет други вампира? Хайде бе.

Открих как изглежда Луис-Цезар, когато някой го изкара извън равновесие.

— Откъде знаеш пред какво сме изправени?

— Нейният слуга призрак ѝ е казал — обади се Приткин и аз видях, че той отново е на колене, концентриран върху бързо изпаряващите се щитове.

— Можеш да видиш Били? — Бях изненадана. Много малко хора знаеха.

— Не — каза Приткин през стиснатите си зъби. Челюстта му бе толкова силно стисната, че малките мускули отстрани бяха изпъкнали. — Но ми беше казано какво можеш да правиш. Или поне част от него. — Пот се спускаше на вадички по лицето му, мокрейки ризата му, а той ме гледаше отчаяно. — Ако имаш още няколко номера, предполагам, че не е зле да ги използваш. Мога само да забавя процеса; не мога да го спра.

Въздъгнах. Защо ли си мислех, че ще съжалявам за това?

— Дай ми минута.

Отново се вгълбих в себе си, за да откроя дали Били Джо имаше някакви блестящи идеи. Имаше, но не ми харесаха.

— Не мога да обсебя мага, защото той е защитен от мен. Но ти си далеч по-силна в духовната си форма, защото си жива. Ако можем да повторим това, което се случи...

— Не! Няма начин да обсебя някой друг! Какво ако не мога да се върна? Какво ако заседна? Измисли нещо друго.

Не ми хареса да бъда Луис-Цезар и определено не исках да разбера какво е да си тъмен маг.

— Не мисля, че ще заседнеш. Той е магьосник. Веднъж щом влезеш няма да имаш много време преди да те принуди да излезеш. Но ти нямаш нужда от много време. Ако можеш да го разрееш за няколко

минути, се обзалагам, че нашите трима герои ще се справят с вампирите.

— Трима срещу двайсет? Не мислиш ли, че това е малко оптимистично?

— Просто не искаш да го направиш.

— Дяволски си прав.

— Имаш ли по-добра идея?

Преглътнах шумно. Трябваше да има алтернатива. Сенатът бе изпратил трима могъщи агента да ме върнат обратно от Данте, така че те ме искаха много силно. Когато не се върнехме и никой не докладваше, те със сигурност щяха да изпратят подкрепление, но нямаше начин да предвидим колко време щеше да отнеме това.

— Колко още остава до изгрева? Може би можем да забавим момчетата на Тони, докато те изчезнат да се скрият. Луис-Цезар би трябвало да се справи с малко слънце, а аз знам, че и Томас може.

Били Джо се засмя, но смехът му не беше весел.

— Сигурно, а мислиш ли, че нашият маг ще издържи толкова дълго?

Погледнах Приткин и не можах да отрека очевидното. Очите му бяха изскочили и сигурно няколко кръвоносни съда се бяха спукали, защото изглеждаше така, сякаш плаче с кървави сълзи. Но не можех да му помогна. Бях виждала много магия през годините, но вече бях направила единственото, което знаех, а Били Джо нямаше да понесе повторно загубата на толкова много енергия. Но ако скоро не направех нещо, пътуването ми за получаване на разплата с Джими щеше да приключи с убийството на трима души.

— Хубаво. — Поех си малко въздух. — Направи го.

Не можех да видя Били Джо, когато бе вътре в мен, но можех да усетя емоциите му по-добре, отколкото да разчитам лицето му и той беше скептичен.

— Сигурна ли си? Защото не искам да ми се натяква цяла вечност, ако свършиш окончателно като дух. Познавам те. Ще ме преследваш.

— Мисля, че спомена, че това няма да се случи.

— Казах, че вероятно няма. Нов съм в тези неща.

— Както ти ме попита, имаш ли друг план? Защото ако не...

Това беше всичко, което успях да кажа преди Били Джо да ме връхлети така, както защитникът нападаше куотърбек. Той продължи да ме притиска, докато вече не можех да се откажа, не можех да кажа или да направя нещо, за да спра този ужасен натиск, дори не можех да помръдна. Чувствах се така, сякаш бях хваната в капан между парен влак и планина; нямаше къде да отида. Секунда по-късно, когато вече бях решила, че ще умра, ако натиска не спре, бях внезапно освободена. Това беше огромно облекчение, но прекрасното чувство на свобода трая само секунда преди да се натреса в нещо, което усетих като тухлена стена. Заболя ме толкова много, че бих си помислила, че всяка кост в тялото ми е счупена, ако внезапно не ми просветна, че нямах тяло.

Чух ехо на смях около себе си.

— О, не, малък призрак. Вече ти казах. Не можеш да ме измамиш толкова лесно повторно. Отивай вкъщи при господарката си, преди да те изпратят някъде, където определено няма да ти хареса.

Осъзнах каква беше тази стена; тя представляваше щитовете на мага и те бяха много по-мъчнопреодолими, отколкото си мислех. Но не можех да последвам съвета му. Не знаех как да се върна обратно без помощта на Били Джо, така че трябваше да продължа. Да премина през тези щитове буквално беше въпрос на живот и смърт.

Можеш да се предпазиш с всичко, докато то има смисъл за теб: скала, метал, вода, дори въздух. Това е просто начин за визуализиране и манипулиране със силата ти. Юджийн се защитаваше с мъгла, за което си мислех, че е необикновено, но изглежда, че при нея сработваше. Щитове на мага бяха силни, но не и нещо изключително: подобно на мен той си представяше стена, но неговата бе дървена, докато моята винаги бе от огън. Когато се концентрирах, успях да видя крепост от огромни дървета, подобно на Калифорнийската червена гора, която се простираше толкова нависоко, че връхът ѝ се губеше от поглед. В действителност те нямаха върхове; аз знаех, че където и да отида по протежение на щита му, щях да видя същата непробиваема стена.

Погледнах назад към мястото, където се бях приземила и видях, че отпечатък от тялото ми беше прогорен в дънерите, разцепвайки дърветата наоколо. Така трябва да ме е усетил и ми хрумна идея. Никога не бях чувала за някой, който беше правил това преди, но това

важеше и за повечето неща, които ми се случиха днес. Концентрирах се, но не върху неговите защиты, а върху моите.

Обикновено не чувствах стражите си. Техниката е толкова стара, че беше сякаш се изкачвам по стълби: това е трудно, когато си на девет месеца, но когато пораснеш, просто не мислиш, когато го правиш. Само че сега ми отне няколко секунди, за да се концентрирам и познатата завеса от пламъци се появи около мен, комфортна топлина вместо изгаряща жегга. Фокусирах се и бавно тънко езиче от огън, оформено като детска ръка, се протегна от щита ми и докосна най-близкия дънер. То пламна така, както сухо дърво се подпалва от лятната слънчева светлина и скоро цялата част беше обхваната от пламъци. Смътно чух как магът ме проклина, отправяйки заплахи и казвайки ми, че ще ме върже в най-ниския кръг на Ада за векове. Игнорирах го. Отнемаше ми цялата енергия да поддържам огъня пламтящ и да не позволявам нови дървета да се появяват около старите. Нямах сила за остроумни отговори.

Най-накрая, според мен след около седмица, в дърветата се появи малка дупка. Не чаках да се уголеми, а направо се вмъкнах през нея. Беше трудно промъкване и се чувствах така сякаш от двете ми страни бяха остъргани кървави линии, въпреки че знаех, че това е невъзможно. Внезапно димът и огънят се разнесоха и можех да виждам отново. Тъмният паркинг се разпростираше пред мен и покрай лицето ми подушна бриз. Приткин, Томас и Луис-Цезар бяха от другата страна на паркинга, а тялото ми ме гледаше с огромни очи.

Извиках на Били Джо.

— Всичко е наред! Контролирам тялото!

— Тогава спри проклетата атака! Приткин всеки момент ще припадне!

Огледах се наоколо объркано, след това се вгледах навътре в себе си.

— Нищо не правя!

Това беше истина, доколкото можех да кажа. Бях заключила, че превземането на тялото ще наруши концентрацията на мага и ще реши проблема. Но видях, че щитовете на Приткин се бяха стопили до толкова, че едва покриваха тримата мъже и изглежда всеки момент щяха да се сринат.

— Сега какво?

Видях как тялото ми се надигна и зашепна на Приткин. Той погледна към мен и аз магнах. Очите му се уголемиха. Той каза нещо, но не можах да го чуя.

— Какво?

— Гривната! — Гласът ми се разнесе над паркинга, когато Били Джо извика с всички сили. — Той каза да я разрушиш!

Тъмна фигура се спусна към мен от другата страна на паркинга. Тя излъчваше същото дълбоко вредно чувство като това, което излъчваше и магът, така че нямах нужда от представяне. По някакъв начин другият тъмен рицар бе разбрал какво се е случило и определено не му бе харесало.

Погледнах надолу и открих гривната на лявата китка на мага. Тя беше сребърна и изработена от нещо подобно на тънки, свързани помежду си ками. Не можех да намеря закопчалката; изглеждаше като споена за китката му. Погледнах Приткин и видях отчаянието, изписано на лицето му. По дяволите, това трябваше да стане сега. След като дърпането не вършеше работа, я захапах, разкъсвайки я с неговите зъби, концентрирана върху мястото, където двете ками се съединяваха. Най-накрая, след като пръстите му бяха кървава маса, тя се разхлаби.

Не трябваше да питам дали го правя правилно, защото Приткин се свлече на земята, задъхвайки се от облекчение, а вампирите около него се хвърлиха в атака. Луис-Цезар изпрати нож към вампира от моята страна, който би му отрязал главата, ако не се беше сблъскал с високата стоманена яка, която вампирът носеше. Въпреки това обаче не му давах още много време. Томас вдигна ръката си и най-накрая видях какво се бе случило в склада. Вампирът падна на колене и гърлото му заклокочи, а сърцето му буквално изхвърча от гърдите. То заплува към Томас и той го хвана, сякаш беше голяма бейзболна топка.

Другият тъмен маг беше на разстояние по-малко от две коли от мен. Той спря и вдигна ръка, и внезапно вече не можех да мърдам. Но преди да успея да се паникьосам, трите вещици, които бях освободила от казиното, излязоха иззад един паркиран ван и образуваха кръг около него. Щях да им извикам да бягат, когато внезапно магът припадна, пицейки, и налягането върху мен отслабна.

Това беше облекчение, но не се чувствах добре за дълго. Нещо, което почувствах като леден поток вода, обкръжи краката ми. Не можех да видя нищо, но стражът ми започна да пращи около краищата.

Ако се концентрирах, можех да видя как поток извира от земята и ме обгръща. Умен маг — можеше да се защити с повече от един елемент. А огънят ми нямаше да бъде толкова горещ срещу водата. Когато пламъците угаснаха, тънки клонки от дървета, някои от които бяха с листа се омотаха около метафизичните ми крака. Супер. Тъмният магьосник изглежда бе сериозно вбесен, след като се бе възстановил, и при тази скорост щеше да му отнеме около две минути, за да се справи с мен.

— Какво не е наред с теб?

Един вампир беше притичал до мен. Познавах го слабо от свитата на Тони, голям, рошав блондин, за който винаги съм си мислила, че има нужда от загар — изглежда, че сърфирането не му понасяше с тази негова бяла кожа.

— Каза, че можеш да го неутрализираш! Той ще помете пода с нас!

Проследих ръката му, сочеща към мястото на битката, която нямаше да отнеме още доста време. Чудех се кой точно „той“ имаше предвид вампира, защото и тримата ми изглеждаха доста смъртоносни.

Приткин може и да беше вражески настроен кучи син, но беше дяволски добър в битките. Той беше на земята, но неговите страхотни летящи ножове се бяха върнали. Всъщност изглеждаше така, сякаш целият му арсенал се беше включил. Докато наблюдавах, издуха един вампир с пушката си, докато срещу друг бяха хвърлени и петте ножа, като единият почти отсече главата му. Вампирът би трябвало да е господар, защото не падна, но оживелите ножове го последваха, мушкайки го, сякаш бяха ято от специални смъртоносни пчели. Той започна да размахва ръце към тях, опитвайки се да ги отпъди, докато кръвта започна да се стича от дузината дълбоки рани, но те продължиха да се връщат. Той изрева яростно, но предпочете, вместо да бъде нарязан на парченца, да избяга. Двама от другите вампири, които бяха преследвани от гранати, решиха да не последват примера му. Реших, че ако това е, което Приткин може, когато е наполовина мъртъв, то определено предпочитам да не го виждам в пълната му сила.

Томас също се справяше добре, увеличайки двама от вампирите в бой с ножове, който беше толкова бърз и яростен, че не можех да видя нищо от него, освен случайното проблясване на остриетата на

светлините на паркинга. Няколко други лежах около него с познатите издълбани дупки в гърдите. Междувременно Луис-Цезар беше решил да поеме атаката на офанзивата сам. Докато Томас и Приткин държах нападателите заети, той се хвърли срещу вампирите, които ме заобикаляха. Плажният гларус явно не беше чувал за репутацията на французина, защото се нахвърли върху него и всичко продължи около секунда. Рапирата със зъл вид беше отново в действие и пробождането му дори не наруши крачката на Луис-Цезар. Той хвърли нож към втория тъмен маг, който отскочи от него, сякаш той имаше ризница. Но каквото и да правеха трите вещици, то определено имаше по-голям ефект. Магът беше на земята, опитвайки се да се освободи също толкова неефективно, колкото и бръмбар, обърнат по гръб, когато те започнаха да го приближават, пеейки нещо в унисон.

Първоначално бях доволна да видя французина, тъй като му отне само миг да разчисти останалите вампири около мен, но скоро промених мнението си. Премигнах и окървавеното острие на Луис-Цезар се оказа по някакъв начин под брадичката ми. Погледът в очите му много ясно разкри, че той си нямаше и на идея коя бях аз.

— Твоят кръг направи грешка, че ни предизвика — каза ми той спокойно, сякаш си приказвахме на купон. За щастие, монсеньор, аз нямам нужда да сте жив, за да изпратя послание за война. Ще бъде достатъчно да оставя топлото ви тяло някъде, където хората ви ще го открият.

— Луис-Цезар, не!

Не можех да говоря от страх, че той ще притисне рапирата си в гърлото ми, но гласът, който идваше иззад него така или иначе беше моят, както и ръката, която хвана неговата. Изглежда, че Били Джо бе решил да заслужи поста си.

— Мадмоазел, моля ви, върнете се при Томас! Това няма да е приятно!

— Томас е малко зает точно сега — отговори Били Джо. — И все едно, аз не съм Каси. Тя е там. — Той посочи към мен. — А аз не знам какво ще се случи, ако убиете тялото, докато тя е вътре. Може би ще успее да се върне, но може би не.

Гласът на Луис-Цезар леко се смекчи.

— Вие сте объркана, мадмоазел. Може би имате сътресение и няма нужда да се напрягате. Дайте ми един момент и аз лично ще ви

ескортирам оттук.

Аз преглътнах. Знаех, че с неговата сила рапирата щеше да ме прониже, дори и Били Джо да държеше ръката му. Можех също да усетя паниката на мага и неговият страх подхрани битката на волите, която водехме. Приливът на това, което усещах като ледена вода, вече беше до колената ми.

— Били! Как да се махна оттук?

Движението на устата ми притисна острието на рапирата в кожата на мага и почувствах как топъл поток от кръв се стича по врата му. Някой изпищя в главата ми, но аз го игнорирах.

— Не знам!

Били Джо беше сграбчил ръката на Луис-Цезар с двете си ръце и практически висеше на него. Пот се стече по лицето ми, но не изглеждаше така, сякаш това го впечатляваше.

— Аз съм заседнал тук, докато ти не се върнеш твоето тяло знае, че ще умре без дух, така че ме е уловило здраво. Няма начин да ти помогна.

— Не мога да повярвам, че ме въвлече в това!

— Как, по дяволите, мислиш, че се чувствам? Не искам да свърша живота си вътре в жена. — Той направи пауза. — Поне не по този начин.

Луис-Цезар губеше търпение. С внимателно движение, което не причини дори леко помръдване на рапирата, той избута Били Джо.

— Може би ще поискате да затворите очите си, мадмоазел. Не искам да ви причинявам допълнителен стрес.

— Мисля, че е безопасно да кажем, че убиването й ще бъде доста стресиращо. — Били Джо се задави, но Луис-Цезар не му обърна внимание. Той ме бе приел като истерична жена и това си е. Ако някога се измъкнех от тази каша жива, щях да му покажа аз една истерия.

Хрумна ми една идея и стрелях напосоки.

— Не ме убивай! Знаем за Франсоаз!

Това беше всичко, което успях да измисля, единственото нещо, което знаех за Луис-Цезар и което вероятно магът не знаеше, но изглежда това не го впечатли особено.

— Няма да се спасиш с посредствени лъжи, Джонатан. Познавам много добре твоите трикове.

— А какво ще кажеш за Каркасон? А? А за проклетата стая за изтезания? Аз — ти — видяхме как я изгарят! Говорихме за това преди около няколко часа!

— Достатъчно! Ти ще умреш.

Били Джо подскочи нагоре в последната секунда и удари острието така, че то премина през раменете на мага вместо през сърцето му, но болеше адски. Аз извиках и се дръпнах назад, но острието бе толкова дълго, че все още бях нанизана на него като пеперуда на карфица.

Най-накрая получих малко помощ като малко мускалче се появи в ръката ми. Внезапно господин Магъосник беше решил, че имаме обща цел. То изглеждаше като някое от малките контейнерчета на Приткин, втъкнати в колана му, но това се появи от някакъв вътрешен джоб. Студената вода беше стигнала до кръста ми и не знаех какво ще се случи, ако тя ме залее, но в момента бях по-загрижена за Луис-Цезар. Не се опитах да се противопоставя на импулса, преминал през мозъка ми и тикнах шишенцето срещу него.

— Ще те унищожа, преди да успееш да си кажеш заклинанието — обеща той, но видях, че гледаше мускала с малко количество респект.

— Нямам нужда от заклинание в този случай. Убий ме и ти също ще умреш, както и тя.

Думите се появиха в главата ми, но не бяха мои. Казах ги така или иначе. Изглежда, че имаха ефект, защото Луис-Цезар се подвоуми.

Магът трябва да е очаквал тази реакция, защото му се отдаде възможност да поднови вътрешната борба. Внезапно бях в студена вода до шията.

— Били, той печели, какво да направя?

— Мисля... позволи му? — Били Джо не звучеше много сигурен, но той бе правил това много повече, отколкото аз.

— Какво?

Ако той ми бе отговорил, аз не го чух, защото водата покри главата ми. Но вместо да започна да се давя, както очаквах, внезапно полетях отново. Приземих се тежко и дезориентацията, която почувствах, когато Томас и аз се бяхме завърнали, беше нищо в сравнение с тази, която ме удари след секунда. Беше така, сякаш имаше две като мен, всяка отиваща в различна посока, като

същевременно ме разкъсваха. Изкрещях и някой стегна прегръдката около кръста ми. Кръвта ми препускаше във вените, сякаш искаше да изригне от върха на главата ми, а болката беше ужасна. Чувствах се така, сякаш всяка мигрена, която бях преживяла, се бе натрупала върху останалите. Исках да припадна, но нямах такъв късмет. Останах в съзнание, докато светът се тресеше лудо около мен, сякаш виенско колело беше откачило, докато не бях запратена на асфалта.

— Каси, Каси!

Били Джо се появи пред мен, очите му бяха толкова широки, че можех да видя ивици бяло около зеницата. Отне ми секунда да разбера, че това бяха неговите очи и че той беше в обикновения си костюм на комарджия, каубой и свалач вместо в моята кожа. Намачканата му риза беше светло червена, а лешниковите му очи бяха ясни и остри, сякаш не бе мъртъв от век и половина. В този момент наистина повярвах, че мога да се протегна и да го докосна и че той ще бъде плътен. Тогава ми хрумна, че това беше моята енергия, която караше очите му да блестят така и зачервяваше бузите му. Копеле. Бих му казала какво мисля за това, че ме е пресушил почти напълно, когато съм била в беда, но бях прекалено слаба. Чувствах се така, сякаш някой бе хванал стомаха ми и го бе обърнал на обратно. Исках да се хвърля отново, но нямах никаква енергия.

Луис-Цезар ме вдигна, сякаш тежах не повече от парцалена кукла и се огледа объркан. Как можеше да ме вдигне само с една ръка? Не се ли нуждаеше от другата, за да държи рапирата, опряна в мага? Само че там нямаше нито маг, нито тяло. Бяхме само аз, господар вампир и един наистина пиян призрак. Нищо, за което да се притеснявам.

Присъединихме се към Приткин и Томас, като той ме носеше, защото не бях в състояние да ходя. Имах проблем да открия кой път беше нагоре, тъй като той се променяше редовно. Забелязах, че Томас беше зает да се занимава с доста голяма група хора, включително и няколко полицейски служители, които бяха дошли за да проверят какво е това оживление тук. Не знаех, че той може да измами няколко човека наведнъж. Ставайки дума за това, не знаех, че изобщо някой може да го прави. Още едно доказателство, че си нямах работа с обикновени вампири. Не, този тип бе разпръснат навсякъде наоколо,

заедно с мъртвите превръщачи. Сърцата и главите бяха на няколко стъпки от телата, но поне всички бяха там.

Приткин прибираше арсенала си, който се носеше пред него в покорна редица, всяко оръжие чакаше реда си. Той ме погледна с присвити очи, докато бършеше и прибираше кървавите си ножове.

— Ти обсеби член на Черния кръг — каза той така, сякаш това бе новина. — И разполагаше с могъщи вещици на твоите услуги. Кои бяха те?

Погледнах към мястото, където жените бяха стояли, но само вторият тъмен маг беше там, лежейки под странен ъгъл, изпитото му бяло лице бе обърнато към първите лъчи на слънцето. Очите му бяха отворени, но се съмнявах, че виждаха нещо. Осъзнах, че те трябва да са го убили, но за в момента това нямаше значение за мен.

— Не знам.

Гласът ми беше дрезгав, но при злоупотребата с гласните ми връзки напоследък, това не бе изненадващо. Но беше.

— Ти не си човек.

Не беше въпрос и Приткин изглеждаше така, сякаш очакваше да ми изникне втора глава всеки момент.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не съм демон — казах му. Изглежда, че щях да го повторя доста пъти по-късно. Вероятно това не бе добър знак.

— Тогава какво си?

Били Джо се понесе и ми даде пианско и весело ухилване.

— Отивам да проверя някои неща. Ще се видим по-късно.

Въздъхнах. Слънцето беше почти изгряло и едва ли беше най-подходящото време да се забъркаш в проблеми във Вегас. Тогава защо ли бях абсолютно сигурна, че Били Джо ще го направи?

— Аз съм твоят приятелски настроена съседка — ясновидка — казах на Приткин уморено. — Покрий ми ръцете със сребро, господине, и аз ще ти кажа бъдещето. Само че... — Бях прекъсната от голяма прозявка. — На теб вероятно няма да ти хареса.

Сгуших се по-близо до стената от топъл памук зад мен и заспах.

Събудих се заради малките лъчи слънчева светлина, които галеха очите ми. Те проникваха от широк прозорец над царското легло, в което някой ме бе сложил. Прозях се и се намръщих. Устата ми беше мека и имах ужасен вкус, а очите ми бяха слепени, че трябваше да ги отлепя, за да виждам. Когато го направих, премигнах объркано. Стаята не изглеждаше така, сякаш е била обзаведена от вампири, освен ако не беше спалнята на Луис-Цезар. Тя беше цялата в жълто от измазаните стени до възглавниците и завивките. Само няколко избелели постела върху тъкания килим и няколко снимки на индианци се бореха с жълтата тенденция, но изглежда губеха битката.

Седнах и бързо реших, че това не бе добра идея. Стомахът ми се опита да изхвърли съдържанието си, но в него нямаше нищо. Чувствах се толкова слаба, сякаш съм била болна от грип цяла седмица и отчаяно ми се прииска да измия зъбите си. След като стаята спря да се върти, аз станах, олюлявайки се, и тръгнах да разуча обстановката. След като си показах главата през вратата на спалнята, научих две неща: бях обратно в стаите ми в МАГИЯ и имах посетители. Късото антре извън стаята ми завършваше с всекидневната, в която бях доведена, преди да тръгна на странното си пътешествие до Данте. Няколко много познати глави се обърнаха към мен и аз им се намръщих, съзирайки входа на покритото със сини плочки убежище на няколко ярда от мен. Някой, и аз наистина се надявах това да е Рейф, беше свалил смачканите ми дрехи и ме беше облякъл в хавлиена роба. Всичко бе окей, с изключение на това, че тя беше три номера по-голяма и щеше да ме спъне в най-неподходящия момент. Но успях да стигна до банята, без да падна, и затворих вратата в лицето на Томас.

Ей така на шега реших да проверя прозореца. Този път не ме поздрави малко ядосано личице. Вместо Марли заклинанията бяха подсилени до такава степен, че дори не трябваше да се концентрирам, за да видя блестящата сребърна паяжина, която блокираше единствения ми път навън. Това беше малко прекалено, при положение

че отвън имаше въоръжени хора. Бихте си помислили, че в тези помещения се намира нещо наистина ужасно вместо уморена до смърт ясновидка, която ся чувстваше така, сякаш има ужасен махмурлук. Дръпнах завесите и свих рамене. Наистина не очаквах, че ще успея да избягам втори път.

Никой не ме прекъсна, въпреки че си взех дълга вана. Не помогна много. Списъкът ми с рани се бе увеличил и аз бях изтощена въпреки банята и, както предполагах, шестчасов сън. Също така бях получила подарък. Някой беше сложил около китката ми гривната на тъмния маг. Някой я беше поправил, защото перфектният кръг от тънки ками се усещаше под пръстите ми като мъниста на броница. Супер; точно от това се нуждаех: друго натруфено бижу. Опитах се да го сваля, но то не се изхлузваше от ръката ми, а не бях в настроение да го прегризя със зъби. Последният път използвах зъбите на магьосника; този път трябваше да са моите.

Излязох вдървено от банята, чувствайки се, сякаш съм на сто години и се взрях в огледалото. Никога не съм била особено суетна, но беше истински шок да се видя толкова изпита. Косата ми беше сплъстена на малки бучки и се беше измъкнала от златната фиба. Пооправих я, доколкото можах с ръце, но не можех да направя нищо за мъртвешки бялото си лице или за тъмните кръгове, които обкръжаваха очите ми и сякаш принадлежаха на професионален футболист. Предполагам, че дузината опити да бъда убита си казваха своето.

Обърнах гръб на огледалото и потърсих за някаква следа от дрехите ми. Намерих само ботушите, които бяха изчистени и излъскани, и сложени зад вратата. Не мислех, че ще си отиват с халата и затова ги оставих там, където си бяха. Бих дала много, за да имам поне чисто бельо, но не намерих нищо. Най-накрая се намъкнах отново в робата и реших, че е по-добре да бъда гола отдолу, отколкото да облека отново дрипавите, кървави останки на това, което някога беше красив комплект бельо. Бях благодарна за големината на робата, тъй като поне всичко беше покрито. Тя ме правеше да изглеждам на дванадесет, но може би Сенатът нямаше да откаже да ми даде нещо друго, ако помолех. По-рано те бяха в добро настроение. Разбира се, това беше преди да избягам и да рискувам животите на трима, ако броите и мен на четирима души. Поех си дълбоко въздух и отидох да се изправя пред проблемите.

Във външната стая имаше шестима души, ако се броеше и голема в ъгъла. Отне ми секунда да го забележа, защото на прозореца бяха спуснати черни завеси, блокирайки светлината. Бяха включени електрически лампи, които леко премигваха поради защитите, но въпреки тях стаята беше мрачна.

Луис-Цезар, все още в прилепналото си дънково облекло, се беше облегал на полицата над камината и поне веднъж изглеждаше напрегнат. Томас беше седнал в червеното кожено кресло до огъня, той и Рейф бяха облечени в почти идентични черни панталони и копиринени ризи с дълги ръкави, с изключение на това, че дрехите на Томас бяха черни като косата му, докато тези на Рейф бяха в пурпурно. Рейф беше на дивана с Мирча, който изглеждаше по абсолютно същия начин като предната вечер. Гледайки към него, елегантен и отпуснат, можех почти да повярвам, че случайно бях заспала в банята и че нищо не се бе случило в Данте. Тази щастлива мисъл бе разбита при вида на Приткин, изцяло облечен в дрехи с цвят какви подобно на ловец от електронна игра, който стоеше до вратата. Той не вдигна очите си към мен, сякаш предпочиташе да види главата ми, окачена на някоя стена, което би било знак, че всички проблеми са разрешени. О, да, това щеше да е много забавно.

Рейф стана в момента, в който ме видя:

— *Mia stella!* Чувстваш се по-добре, нали? Бяхме толкова притеснени! — Той ме прегърна силно. — С Лорд Мирча отидохме в главната квартира на Антонио в града, но ти не беше там. Ако Луис-Цезар и Томас не те бяха намерили...

— Но ме намериха, Рейф, така че всичко е наред!

Той кимна и се опита да ме заведе до дивана, но аз не исках да бъда заклещена там. Не че имаше начин да избягам, независимо от това къде ще седна, но не исках да съм оградена от тях. Освен това единствените в стаята, на които можех да вярвам, бяха Рейф и евентуално Мирча, и аз исках да остана някъде, където да мога да виждам лицата им. Седнах на големия диван, близо до краката на Томас и се концентрирах върху задачата да не позволя на робата ми да се отвори.

— Съжалявам, но дрехите ти бяха неспасяеми — каза Рейф извинително. — Подготвят ти се други дрехи.

— Хубаво. — Не исках да се напъвам да си бърбим. Щях да науча какво искаше Сенатът и тъй като не бях абсолютно сигурна, че ще ми хареса, не исках да им помагам за разведряване на обстановката.

— *Mia stella!* — Рейф погледна Мирча, който повдигна веждата си неуслужливо. Горкият Рейф, той винаги вършеше гадната работа. — Можеш ли да ни кажеш коя е Франсоаз?

Зяпнах ги. От всички неща, които си мислех, че той може да каже, това беше последното, за което бих се сетила. То дори не беше в списъка.

— Какво?

— Ти ми я спомена — каза Луис-Цезар и се наведе към мен. Аз се отдръпнах, въпреки че той ме бе пренесъл през целия паркинг и нищо не се бе случило. Не исках да поемам рискове. — В казиното.

— Не искате ли да си поговорим за Тони? Той продава роби на феите.

— Знаем — отговори Мирча. — Една от вещиците, на които си помогнала, отишла в Кръга, за да опише пленничеството си. Беше ми позволено да присъствам на разпита, тъй като Антонио е моя отговорност. Маговете бяха... доста заинтересувани, както можеш да си представиш.

А аз бях доста объркана.

— Може би схващам бавно, но защо вещици? Хората не са ли полесна мишена? — Жените, които бях освободила, определено не бяха безпомощни, което твърдение се подкрепяше и от мъртвия маг.

— В продължение на векове, след като кръвната им линия започнала да изчезва, това била тяхната стратегия. Не си ли чувала историите за отвличането на човешки деца от Феите? — попита Мирча. Кимнах — това беше най-често срещаната история за феите. — Такива деца били отвеждани в царството на феите и омъжвани за някой от великите им родове. Това подобрявало тяхната плодовитост, но те скоро забелязали, че магическите способности на децата от подобни бракове били много по-малки от техните собствени. Така че те започнали да отвличат вещици.

— Да, но през 1624 било подписано съглашение между феите и Сребърния кръг, уточняващо, че ще се спрат подобни отвличания. Предполагам, че сега това съглашение е невалидно.

Мирча се усмихна.

— Напротив. Светлите елфи се заклеха, че не знаят нищо по въпроса, и че единствено тъмните елфи са замесени в това.

Аз се намръщих. От това, което ми каза Били Джо, излизаше, че е точно обратното.

— Тъмните елфи, разбира се, твърдят обратното — каза Мирча, забелязвайки изражението ми, — но във всички случаи това не е наша грижа. Ние няма да позволим да бъдем въввлечени в политическите борби на феите само поради алчността на един и точно това изяснихме на техните посланици преди няколко часа. Ще се справим с Антонио, но с това ще приключи нашата намеса.

Не бях изненадана. Въпреки присъствието им в МАГИЯ, вампирите никога не са били заинтересувани от делата на другите видове. Те съдействаха единствено, за да защитят собствените си интереси.

— Само едната вещица ли е дошла? А какво е станало с останалите две?

— Те трябва да са тъмни — каза Приткин, гледайки ме втренчено — и отлъчени от Кръга заради престъпленията си. Иначе не биха избягали толкова бързо. Нашата вещица е разбрала малко за тях, защото през повечето време са си затваряли устите. Но тя каза, че една от тях те е разпознала и настояваше, че те са ти помогнали срещу тъмния маг. А сега казваш, че не ги познаваш.

— Така е. — Не можех да му кажа за французойката, щеше да прозвучи налудничаво, а и аз самата не разбирах какво се бе случило. Магическите същества живееха по-дълго от хората, но вещица или не, ако тя наистина беше жената от онзи френски замък, би трябвало да е мъртва от много отдавна. Да не споменавам, че е доста странно веднага да разпознаеш лице, което си виждал само за няколко минути преди стотици години. Аз я разпознах, защото за мен срещата с нея се бе състояла наскоро. Но как тя ме позна беше отворен въпрос.

— И предполагам, че не познаваш феята, която ти помогна да освободиш слугите ти? Тя е известен агент на тъмните феи.

Приткин ми лазеше по нервите.

— Не, не я познавам. И те не са ми слуги.

— Ти ми каза, че си видяла как една французойка е била изгорена. — Луис-Цезар се оказа доста целенасочен тип.

Реших да подмина коментара му, тъй като така или иначе Приткин не вярваше на нищо от това, което казвах.

— Какво се случи с мага? Уби ли го?

— Виждате ли; тя дори не се опитва да го отрече!

Приткин прекоси стаята. Щях да разбера, че е бесен, дори и да не го виждах, защото новата ми играчка пулсираше на китката и аз я усещах като електрически боцкания. Въздържах се да не изскимтя и напъхах ръката си по-дълбоко в джоба, за да не се показва гривната. Нещо ми казваше, че Приткин няма да е щастлив като я види.

Томас се беше преместил, за да застане между нас. Изнервих се, че не го бях забелязала да се движи, но му бях благодарна, че създаде бариера между мен и мага. Момчетата на Тони винаги бяха смятали, че магьосниците воини са опасни, жадни за кръв и луди. Имайки предвид, че тези, които казваха това, бяха закоравели убийци, които работеха за смъртоносен вампир, смятах да взема мнението им насериозно.

— Защо да отричам? Обсебването му ти спаси живота.

Не очаквах благодарност, но щеше да бъде хубаво да престане да ме гледа кръвнишки.

— Предпочитам да бях умрял, отколкото да бъда спасен от тъмна магия.

— Ще го имаме предвид следващия път — каза Томас.

Аз се изкикотих. Опитвах се да устоя на всеки, но бях замаяна от глад и изтощение. Но в момента наистина беше забавно. Изглежда само Приткин не мислеше така.

Мирча се изправи, когато някой почука на вратата.

— О, закуската. Настроението без съмнение ще се подобри, след като закусим.

Млад мъж забута количка и само от аромата ми потекоха слюнките.

Няколко минути по-късно бях преполовила подноса с палачинки, наденички и узрели и свежи плодове. Тези вкуснотии бяха сервирани в сребърни подноси, пълни с истински китайски порцелан, ленени салфетки и истински кленов сироп, което значително подобри отношението ми към Сената. Току-що си бях наляла още чай, когато Приткин издаде звук на отвращение. Не можех да разбера какъв му е проблемът; за него също имаше чиния.

— Това изобщо не те притеснява, нали — настоя той.

Забелязах, че не е единственият, който не се храни, но той се взираше в мен по начина, по който вероятно аз бях гледала пльхолаците в казиното. Сякаш бях нещо, което той не можеше да проумее, но беше сигурен, че това не му харесва. Устата ми бе пълна, така че вдигнах веждата си в отговор. Той махна ядосано.

— Погледни ги!

Набодох една наденичка и се огледах наоколо. Вампирите се хранеха, но в техните чинии нямаше палачинки. Те можеха да ядат истинска храна, но тя не ги засищаше. Само едно нещо го правеше и те се възползваха от това. Луис-Цезар се бе нахранил или може би беше истина това, което казваха за Сената, че техните членове са толкова могъщи, че имаха нужда да се хранят веднъж седмично. Рейф, Мирча и Томас се бяха присъединили към закуската и те се хранеха, разбира се, от хибридите между сатир и превръщачи от Данте.

Толкова често бях виждала подобни сцени, докато растях, че беше трудно да ги преброя. Всеки един затворник, заловен жив, се използваше за храна. Едно от малкото неща, които се считаха за извратени във вампирските кръгове, бе да се прахосва кръв, дори и тази на превръщачи. Кръвта е скъпоценна; кръвта е живот. Бях израснала с тази мантра; явно, че Приткин не беше.

Единственото нещо, което ме изкара извън равновесие, беше видът на Томас как се храни от врата на млад, красив превръщач, който ми изглеждаше смътно познат. Той имаше шоколадовокафяви очи, които подхождаха на тъмната му козина, която започваше от средата на бедрата му и ограждаше натежалото доказателство за пола му. Бе остриган, а ръцете и краката му бяха оковани в тежки сребърни вериги. Това беше стандартна процедура, тъй като унижението беше част от наказанието, но аз си помислих, че в този случай можеше да бъде малко по-малко ефективно. Не знаех как се чувства с веригите, превръщачите не харесваха среброто, но сатирите всъщност предпочитаха да са голи. Те вярваха, че да носиш дрехи, означава, че имаш нещо за криене, че някоя част от тялото им не е толкова перфектна. Този нямаше от какво да се срамува, а тялото му реагираше на храненето по познатия начин, което беше впечатляващо. Въпреки че това би трябвало да е нежелана реакция; лицето му бе толкова изкривено от страх, че ми отне около минута да го разпозная като сервитьора, който ме посрещна в сатирския бар. Сцената ме

притесняваше и това не беше, защото познавах превръщача, или защото очевидно бе ужасен. По-добре да научи урока си сега и за в бъдеще да избягва да дразни Сената; те не даваха трети шанс. Най-накрая разбрах, че мозъкът ми не може да възприеме кучешките зъби на Томас, които се показваха между устните му, и да го наблюдавам как преглъща сатирската кръв, сякаш това беше любимото му вино. Изглежда все още имах проблеми да поставя „Томас“ и „вампир“ в една и съща графа.

Въпреки смущението ми, не отвърнах поглед. Щеше да се сметне за знак на слабост, ако покажеш емоции, когато наблюдаваш наказание, както и за проява на грубост, ако го игнорираш, тъй като целият смисъл на това то да се извършва публично, бе, за да бъде видно. Така че се съсредоточих върху Мирча. Да го гледам как се наслаждава на храната си ме притесняваше много по-малко, отколкото да наблюдавам Томас, а и той така или иначе беше пред погледа ми.

— Мислех си, че не харесвате върколашка кръв — казах, опитвайки се да поддържам нормален разговор. Мирча присъстваше, когато Тони ексекутира алфа-върколак, но отказа честта да го пресуши. — Ти ми каза веднъж, че горчат.

— Свиква се с вкуса — отговори Мирча, оставяйки черния превръщач да се свлече на колене, — но не мога да съм придирчив. Ще се нуждая от силата си довечера.

Сипах си още чай и погледнах недокоснатата чиния на Приткин жадно.

— Ще ядеш ли това?

Не можех да се сдържа; поради някаква причина умирах от глад, вероятно благодарение на Били Джо. Магът ме игнорира, като гледаше ужасено изпадналия в безсъзнание превръщач. Мирча плъзна чинията на мага по масата и аз започнах да я опразвам благодарно.

— Антонио е имал други проблеми с онази глутница, след като главатарят им е бил убит? — попита той, сякаш знаеше какво си мислех.

Аз сложих сироп върху недокоснатите палачинки на Приткин и намазах малко масло.

— Не мисля така. Или поне не съм чувала. Все пак Тони не ми казваше всичко.

Мирча ме погледна язвително.

— Е, значи вече сме двама, *dulceata. Bogatia strica pe om.*

— Знаеш, че не разбирам румънски, Мирча.

— Благоденствието, както и бедността, унищожават мнозина.

Поклатих глава. Нямах начин Тони да рискува да ядоса Сената и Кръга само заради някаква печалба.

— Мисля, че Тони иска повече власт. Той има пари.

— Ти си мъдра за годините си. Твоят призрак ли те научи на тези неща?

Почти разлях горещия чай върху Томас.

Ха! Не точно.

— Единствените неща, на които някога ме е учил Били, са няколко незаконни трика с карти и няколко мръсни вица.

— Чуваш ли се? — Приткин ме гледаше с погнуса. — Това нещо е убиец, а на теб дори не ти мигна окото! Поробваш ли духовете на мъртвите, подобно на твоя призрак и слугите ти вещици? Заради това ли седиш там и не казваш нищо?

Почти реших, че не си заслужаваше труда. Но се чувствах доста по-добре, откакто ометох палачинките, а Приткин наистина се нуждаеше да бъде смъкнат на земята.

— Първо, превръщачът не е мъртъв; той само е припаднал. Второ аз не „поробвам“ духове. Доколкото знам, това дори не е възможно. И трето превръщачите не оставят духове. Нито пък вампирите. Не знам защо, но е така.

— Защото техните души вече са в Ада? — попита той с очевидно безразличие към погледите, които му пратиха Мирча и Рейф. Другите не реагираха; Томас, защото ядеше, а Луис-Цезар, защото явно страдаше от тежка мигрена. — Когато те видях как се държиш пред Сената, се зачудих дали имаш последно предсмъртно желание. Мисля, че май наистина искаш да умреш.

— Тогава смяташ, че скоро ще ме убият?

Погледнах към Мирча, който изглеждаше така, сякаш планираше десерта си.

— По-скоро, със скоростта, с която се движиш.

— Реших, че е по-добре да обясня преди магът да е получил истеричен припадък.

— Този тип беше част от група, която се опита да ни убие преди няколко часа. Но вампирите няма да го убият или поне не този път.

Дадено е предупреждение за първото нарушение заедно с един малък урок, който да го направи незабравимо. Ако урокът е достатъчно впечатляващ, повечето хора нямат нужда да им се казва повторно.

Приткин изглеждаше отвратен.

— Следователно те не са чудовища и смъртоносни зверове, само неразбрани. Така ли?

Мирча се опита да не се засмее. Не се опитваше много усърдно. Усетих как устните ми потрепват, когато улових погледа му.

— Ти смъртоносен звяр ли си, Мирча?

— Разбира се, *dulceata* — отговори той весело.

Мирча ми намигна, преди да замени усмирената си жертва с друга, която току-що бяха донесли. Този беше човек, един от дневните му главорези, предположих аз. Той явно бе нает заради мускулите си, а не заради мозъка, защото лешниковите му очи горяха от възмущение, което той не се опитваше да скрие. Явно вече се бе развикал на някого, защото освен веригите на китките и глезените му имаше и затъкнат парцал в устатата му. Погледнах Приткин и видях как челюстта му се стяга. Ако той протестираше за това, че на превръщача му бе наложено заслужено наказание за предизвикателството, което беше отправил, какво ли щеше да си помисли за човека?

Може би защото младият мъж изглеждаше толкова непокорен, Мирча подмина врата му, обикновеното място за хранене, с нищо повече от замислен поглед. Физически мъжът бе почти перфектен, с разбъркани медени къдрици, класически черти и добре изваяни мускули. Но под лявото зърно на гърдата му имаше малък белег, който привлече вниманието на Мирча. Дългите, бели кучешки зъби на вампира преминаха леко по белега, сякаш се опитваха да го запамятят, или, познавайки Мирча, той мислеше да добави още един такъв белег, но под другото зърно. Гърдите са друго известно място за хранене и мъжът настръхна така, сякаш знаеше това. Видях капчици пот над горната му устна и той преглътна нервно. Малкото топченце, скрито от червеникавокафявите косъмчета на тялото му, се уголеми съблазнително от докосването на Мирча и нервите му не издържаха. Той се дръпна рязко, очите му бяха диви, но успя да направи само крачка преди кимването от страна на Мирча да накара Рейф да го върне на дивана. Техният пленник се напрегна от усещането за тялото на Рейф, притиснато плътно зад него, едната му ръка беше обгърнала

кръста му порочно. Той се притесняваше повече от него, отколкото от начина, по който Мирча наблюдаваше местата от тялото му, в които се виждаше пулса му, сякаш се опитваше да избере измежду любимите си ястия в менюто. Мъжът погледна нагоре, срещна очите ми и неговите се разшириха изненадано, сякаш за пръв път забелязваше, че в стаята има и други хора. Червенината, която беше оцветила бузите му, се спусна бързо надолу по гърдите му. Това ме накара да се зачудя от колко време е в обкръжението на Тони; повечето момчета не са се изчервявали, дори и когато са били живи. Но той забрави за мен, когато измамно деликатните ръце на Мирча внезапно го принудиха да коленичи. Явно не беше осъзнал, че борбата допълнително доставяше удоволствие на вампирите и мускулите на прасците и бедрата му изпъкнаха, когато се опита да се противопостави на Мирча. Видях посоката на погледа на Мирча и знаех какво ще последва.

Мъжът беше издърпан върху дивана и колената му бяха раздалечени. Той беше повече притеснен от факта, че е така разголен пред група непознати, отколкото от предстоящата заплаха, но когато на красивото лице на Мирча се появи чифт перфектни, блестящи кучешки зъби, забрави, че трябва да е смутен. Опита се да се претърколи от кушетката, но окованите му глезени и ръце му позволяваха съвсем малко свобода. Мирча го бутна отново на колене, за да има по-добър ъгъл, но не му се нахвърли веднага. Той протакаше, оставяйки паниката на мъжа да нарасне, когато откриеше колко точно са силни вампирите. Мъжът се съпротивляваше безполезно на прегръдката на Мирча, иззад парцала излезе леко хленчене. Дори аз можех да видя феморалната артерия, изпъкваща забележимо на пристегнатото му бедро.

Когато най-накрая желанието му за борба намаля или поради умора, или поради факта че нищо не се случваше, Мирча го захвапа, като кучешките му зъби потънаха в копринената кожа на ставата на бедрото. Иззад парцала се чу приглушен писък, когато артерията бе прободена, и очите на жертвата изпъкнаха, когато устните на Мирча се затвориха плътно над ухапаното място и той започна да смуче. Борбата се поднови, но Рейф се премести, за да може господарят му да се нахрани спокойно, без да е необходимо да удържа храната си.

Приткин трепна забележимо, когато Рейф заби зъбите си в изпъкналата югуларна вена, но беше достатъчно умен, за да не се

намеси. Вампирите бяха в правото си, стига да спрат храненето, преди да настъпи смъртта. Гледайки изражението на пленника им, аз се чудех дали някой му беше казал това. Някак си се съмнявах. Но въпреки че сцената не беше красива, на мен не ми хареса отвращението, изписано на лицето на мага. Мъжът беше заловен убиец, който убиваше дяволски лесно. И Приткин нямаше право да говори.

— Колко уби тази вечер, Приткин? Половин дузина? Повече? Не ги преброих.

Магът настръхна.

— Това беше самозащита и трябваше да те предпазя от резултатите на глупостта ти.

Той погледна с нарастващ гняв мъжа, който беше започнал да ридае като бебе. Изчерви се и ръцете му се свиха в юмруци отстрани на тялото му, докато тялото на пленника се извиваше диво от усилието да избяга от изгарящата болка, причинена от всяко засмукване на устните им.

— Това е уродливо.

Смятах, че щеше да бъде много по-гротескно, ако аз бях тази, която бе завършила гърчейки се в агония, за да може този тип да си получи възнаграждението от Тони. Но аз съм практична.

— Те трябва да се хранят. Щеше ли да ти хареса повече, ако преследваха жертвите си свободно, както в лошите стари дни?

— Всеки знае, че те се хранят от всеки, който не може да се защити от тях! Кръгът беше създаден, за да предостави на хората шанс да се борят с подобни неща, а ти, предполагайки се, че си човек, седиш тук и ги защитаваш! Ти ме отвращаваш повече, отколкото те!

Приткин искаше битка. Това се виждаше от начина, по който беше стиснал челюстта си, и от стойката, която беше заел, с широко разтворени крака. Той искаше да удари някого, но не смееше, така че нападението щеше да бъде словесно. Много жалко, че не се чувствах дипломатично настроена.

— Аз съм човек колкото и ти, и те наблюдавах тази вечер, Приткин. Докато не се намеси Черният кръг, ти се забавляваше, знаеш, че е така. Не ми пробутвай тези глупости за самозащитата. Ти си хищник. Израснах измежду достатъчно такива, за да го знам.

Спрях тирадата си, защото мъжът на кушетката реши да се включи в шоуто. Вампирите трябва да бяха предусетили какво ще

последва, защото седяха и гледаха как пленника им бе обхванат от силна тръпка, която се разпростря по дължината на тялото му подобно на земен трус. Няколко секунди по-късно той изви гърба си под невъзможен ъгъл, така че на кушетката останаха само завързаните му ръце и задната част на бедрата му. След това мощно стигна до кулминационната точка, като гърчове обхващаха безпомощното му тяло отново и отново. Главата му бе отметната назад и той се опитваше да затвори очи, но Рейф беше уловил погледа му и го задържа, отказвайки на затворника и най-малкия шанс да се дистанцира от това, което се случваше. Мъжът се взираше в него с широко отворени очи и трепереше, докато кръвта му се стичаше по собствената му загоряла кожа и по полираното дърво на пода. Изглежда това щеше да продължи цяла вечност, ако тялото му не се успокоеше само, пристъпите щяха да продължават, докато сърцето му не се предадеше. Но най-накрая всичко свърши и той се свлече безпомощно напред, така че косата му покри зачервеното му лице. Вампирите го побутнаха леко и тялото му падна тежко на пода между кушетката и масичката за кафе. Осъзнах, че те бяха очаквали страничният сексуален ефект от храненето да го обхване, преди да спрат, разчитайки, че тройната доза унижение, болка и страх ще са достатъчни за обезпечение и че той никога повече нямаше да се забърква с тях. Съдейки по разстроено то изражение, което се беше изписало на лицето му, докато той лежеше там треперейки, можех да се обзаложа, че бяха успели.

Магът решително отказваше да погледне към покъртителната купчина на пода. Почувствах се леко виновна, че не бях по-разстроена от състоянието на мъжа. Не бях сигурна, че трябва да бъда, но гледайки разстроено то лице на Приткин, започвах да се чудя. Това също така ме направи отбранителна, въпреки че това, което му бях казала, беше истина.

— Вампирите не убиват хора, въпреки че те ги нападат първи. Сенатът не харесва подобни неща — има прекалено голяма вероятност някой да види и тогава ще тръгнат опасни слухове, или пък някой новоизлюпен вампир няма да се отърве от тялото и това ще предизвика разследване. Неограниченият лов е забранен от 1583, когато Европейският Сенат е сключил сделка с твоя Кръг. Дори момчетата на Тони не си го позволяват.

— Облекчен съм да го чуя — изкоментира Мирча, изваждайки кърпичка с монограм, с която да изтрие устата си. Освен по устните му, по него нямаше и петънце. Предполагам, че това идваше с практиката. Тъй като не си бе дал труда да погълне излишната кръв, предположих, че определено е заситен. Явно този тип бе издържал по-дълго, отколкото той бе очаквал.

— Знам какво казват техните закони. — Приткин огледа стаята презрително: започвах да се чудя, дали въобще можеше да придаде друго изражение на лицето си. — Но има хиляди вампири, разпръснати по целия свят. Повечето от тях се хранят ако не всеки ден, то през ден. Това е доста голям брой врагове. Или ще ми кажеш, че пият кръв от животни? Знам, че това е лъжа!

— Не поставяй думи в устата ми.

Забелязах, че никой от вампирите не се опитваше да се защити. Може би бяха изморени от това или пък не мислеха, че Приткин си заслужава труда. Или може би се съмняваха, че той ще им повярва, независимо от това, което кажеха. Вероятно бяха прави, но аз не исках да му оставя последната дума.

— Вампирите никога не прахосват кръвта, така че всеки жив враг се третира по този начин. Но те им дават втори шанс, което, доколкото съм чувала, е повече, отколкото твоят Кръг дава на провинилите се магически същества. Но само вампирите получават автоматична присъда за неподчинение.

Приткин наблюдаваше безпомощно, докато мъжът се опитваше да се изправи на завързаните си крайници, очите му все още бяха разширени от шока, но се спъна поради изтощението и стегнатите въжета. Загубата на кръв го бе направила тромав и той се подхлъзна два пъти на лепкавия под. Най-накрая достигна вратата, използвайки вълнообразни движения, но това не подобри особено положението му, тъй като не можеше да повдигне резето. Опита се да използва устата си, но не успя и трябваше да се обърне отново с лице към стаята, за да могат завързаните му ръце да получат достъп до вратата. Най-последно изпитах пристъп на съжаление към него въпреки факта, че вероятно по-рано щеше да ме застреля, без да се замисли. Но ми беше трудно да го възприема като хладнокръвен убиец с провисналия му член между лепкавите му бедра, и процеждащите се струйки кръв по врата и слабините му, които той не можеше да изтрие. Наистина бях доволна,

че този път не срещна ничии очи. Лицето на Приткин беше ядосано, когато се обърна към мен.

— Ти ми казваш, че те наказват своите хора по-строго, отколкото външните? Лъжеш. Чудовищата нямат милост!

Повдигнах рамене.

— Вярвай на каквото си поискаш, но това е истината. Ти не видя никакви вампири тук, нали? Ако всеки си взимаше затворник, досега щяха да бъдат прободени с кол.

Считах, че това отговаря на въпроса му. Ако ли не, това вероятно бе денят на Джак за битки.

— Не става въпрос за милост, магьосник Приткин, уверявам ви — вметна Рейф, чиито очи бяха спрени на мъжа, който сега се опитваше да отвори вратата със завързаните си ръце. — Ние просто не смятаме, че твоите хора са голяма заплаха.

Приткин издаде звук на отвращение и се запъти да отвори вратата. Мъжът падна назад в коридора и няколко слуги го изгледаха изненадано, преди да го замъкнат настрана за конското му. Съмнявах се да се нуждаеше от него.

— И така, как се хранят те обикновено? Искаш да ме накараш да повярвам, че няма да довършат по-късно това, което започнаха, когато няма да има свидетели?

Очевидно Приткин нямаше намерение да остави нещата така. Не можех да повярвам, че той не знае. Никога не бях виждала маг да показва изненада при Тони по време на хранене. Може би те бяха обучени да не разкриват чувствата си, но изражението ми показваше, че това не е голяма тайна. Сега Приткин изглеждаше истински объркан. На какво, по дяволите, ги учеха тези магове-воини?

Погледнах Мирча.

— Искаш ли да му покажеш?

Мирча се засмя развеселено.

— С удоволствие, *dulceata*, но си нямам достатъчно доверие. Изкушението да се отървем от дразнещото му присъствие би било прекалено голямо, а Консултът каза недвусмислено, че не трябва да го нараняваме, освен ако не ни даде повод. — Той плъзна очите си по посока на Приткин. — Но уви, досега той се сдържа.

— Имах предвид себе си.

— Не! — изригна Томас, което ме накара да подскоча леко от изненада. Той беше толкова тих до този момент, че почти бях забравила, че е тук. — Тя няма да бъде наранявана.

— Мисля, Томас, че това го решава нашата скъпа Касандра — отговори Мирча. — Ако това се направи правилно, то няма да я нарани. — Той ме погледна. — Сигурно си била използвана често за донор при Тони, нали? Разбираш ли процедурата?

Кимнах.

Да, без да споменавам, че от време на време храня и един призрак.

Тъй като бях правила и двете, аз знаех, че това, което вампирите правеха, беше малко по-различно от храненето на Били Джо, с изключение на това, че той можеше директно да абсорбира жизнена енергия, докато те си я набавяха чрез кръвта. Били можеше да пропусне тази стъпка, това беше нещо хубаво, тъй като неговото тяло беше някъде на дъното на Мисисипи. Той имаше проблеми да преработи дори и течната храна.

Мирча се плъзна леко с характерната му грация. Всички немъртви я притежаваха, но той караше дори повечето вампири да изглеждат тромави. Беше обучен в това, знаех, че няма да ме нарани, а и беше прекалено сит, за да погълне много. Бих предпочела Били Джо да е надвесен над гърлото ми, ако копелето не се бе запиляло някъде. Обикновено храненето на Били не ме притесняваше, тъй като можех да попълня енергията, която той беше източил, само чрез храна и почивка. Но той знаеше правилата относно това колко бях склонна да даря наведнъж, а тази вечер ги беше нарушил всичките.

— Какво смяташ да правиш? — Приткин се спусна напред, но Томас не го пусна да мине. Нито пък изглеждаше щастлив.

— Осигури му добра позиция за гледане, Томас — каза Мирча, поглеждайки ме замислено. — Ще направя това само веднъж. Касандра вече е уморена, а имаме много неща за обсъждане. Не искам да я приспя. — Той се усмихна и обхвана брадичката ми с ръката си. Беше топъл, но и винаги е бил такъв. Старите вампири нямаха колебания в температурата в зависимост от това дали са се хранили скоро или не. — Няма да те нараня — обеща ми.

Сега си спомних защо винаги бях харесвала Мирча. Дълбоките кафяви очи и великолепната физика определено играеха роля,

юношеските хормони си казваха своето, но външността му бе по-малко важна за мен в сравнение с неговата честност. Никога не го бях хващала в лъжа. Бях сигурна, че е доста способен лъжец, когато поискаше да бъде — беше почти невъзможно да действаш по друг начин в двора, — но винаги е бил честен с мен. Това звучеше като нещо дребно, но при система, която беше изградена върху лъжи и измами, честността бе ценност. Усмихнах му се, само отчасти заради Приткин.

— Знам.

Приткин не можеше да стигне до мен, но все още можеше да крещи.

— Това е лудост! Ще му позволиш да се храни от теб? Доброволно? Ще свършиш като една от тях!

Мирча отговори вместо мен, очите му бяха приковани в моите. Не бяха точно кафяви, осъзнах аз, а комбинация от много цветове: капучино, канела, злато и няколко петънца тъмно зелено. Те бяха прекрасни.

— Ако ние се хранехме от хората толкова често, колкото си мислиш ти, маг Приткин, как щяхме да избегнем създаването на хиляди, дори милиони нови вампири? Това се случва само чрез три ухапвания в последователни дни от господар седмо ниво или по-високо. Можеш ли да повярваш, че без ограничения това нямаше да се случва постоянно? Инцидентно или преднамерено? Скоро не бихме били само мит и отново биха ни преследвали.

Той спря, но нямаше нужда да продължава. Не можех да повярвам, че дори Приткин не беше наясно какво се бе случило с Дракула, а и самият Мирча е бил залавян и убиван многократно в ранните години. Раду, по-малкия му брат, не е бил такъв късметлия. Той бил заловен от тълпа в Париж и изпратен в Инквизицията. Те са го измъчвали почти век и когато най-накрая Мирча го открил и освободил, вече бил опасно луд. Оттогава Раду е заключен.

— Тогава война беше непрекъсната. — Продължи Мирча, сякаш знаейки какво си мислех. — Между нас и хората, между фамилиите вампири, между нас и маговете и така нататък. Докато сенатите не се надигнаха, докато не казаха: „Достатъчно или накрая ще се самоунищожим“. Никой не иска да се връща към това, особено пък към конфликта с хората. Дори и да спечелехме срещу билионите, които

се изправеха срещу нас, накрая пак щяхме да загубим, защото кой щеше да ни храни, ако те изчезнеха? — Той погледна Приткин. — Голяма част от нас не искат да полудеят без надзор и надежда за потайност, повече, отколкото ти. Ние ухапваме някого и го пресушаваме, когато трябва да се извърши екзекуция, или за да го изплашим, подобно на пленниците ни днес. Но когато се храним нормално — каза той, съсредоточавайки вниманието си отново върху мен, — предпочитаме по-нежен метод.

Усмихна се и това беше, сякаш слънцето се показва иззад облаците след множество дъждовни дни. Беше поразително.

— Какво й правиш? — Приткин погледна иззад рамото на Томас. — Ти не правиш нищо. — Звучеше почти разочарован.

Томас се протегна и махна ръката на Мирча от лицето ми.

— Остави я.

Мирча се обърна към него смаяно.

— Тя предложи това, Томас, ти я чу. Какъв е проблемът? Обещах, че ще бъда нежен.

Очите на Томас проблеснаха и челюстта му се стегна. Не изглеждаше успокоен. Очите на Мирча се разшириха леко, след това заблестяха злостно.

— Прости ми; не разбрах. Но не можеш да ми откажеш едно малко вкусване? — Погали лицето ми, но очите му бяха върху Томас. — Толкова ли е сладка, колкото изглежда?

Томас му изръмжа и този път блъсна ръката му.

Исках Мирча да приключи с това. Имах въпроси към Приткин, които не можех да задам, докато бях под неговото вампирско влияние.

— Не можем ли просто да го направим?

— Аз ще го направя, ако трябва да бъде направено — каза Томас и наклони главата си към мен.

Веднага се отдръпнах.

— Тцъ. Никога няма да се съглася с това.

Дължах на Томас няколко неща, но храненето не беше едно от тях.

Мирча се засмя отново, богат, сладък звук.

— Томас! Не си й казал?

— Да ми каже какво? — Предчувствието ми не беше добро.

Проблясъкът в очите на Мирча беше чиста доза неприятност.

— Само това, че той се е хранил от теб с месеци, *dulceata*, и както често се случва в подобни случаи, е станал... собственически.

Погледнах Томас шокирано.

— Кажи ми, че той се шегува.

Отговорът се изписа на лицето му, преди да проговори и светът се завъртя. Във вампирските среди храненето имаше строги правила. Едно от тях беше, че не можеш редовно да се храниш от един и същи човек, защото това създаваше чувство на собственост у вампира, което доста усложняваше нещата и можеше да доведе до хиляди проблеми поради ревност. Но да вземеш без разрешение кръв от някого, свързан с нашия свят, се считаше за оскверняване. Това не беше само поради сексуалния страничен ефект от храненето, но и защото всеки, който беше част от свръхестествената общност имаше специални права. Томас беше нарушил цяла група закони, без да споменавам факта, че ме бе предал отново. Така всичко относно него беше един или друг вампирски трик, от начина, по който изглеждаше до начина, по който се чувствах. Може би щях да му простя измамата, но не и това. Не можех да повярвам, че го е направил, но гледайки го, знаех, че това е истината.

Томас облиза устните си.

— Не се случваше често, Каси. Трябваше да знам през цялото време къде си, а редовното хранене създава връзка. Това ми помогна да те опазя.

— Много щедро от твоя страна. — Едва можех да изричам думите; чувствах се така, сякаш някой ме бе ударил. Започнах да се изправям и Мирча сложи ръката си на рамото ми. Изражението му внезапно стана сериозно, сякаш осъзна колко ми бяха повлияли тези новини.

— Имаш право да си ядосана на Томас, *dulceata*, но сега не е моментът. Вината е моя; не трябваше да го дразня. Ще повторя, ако обичаш остави това засега. В противен случай ще загубим цял ден в спорове.

— Не искам да споря. — Отвърнах аз и това беше истина. Исках да хвърля нещо по главата на Томас, за предпочитане нещо тежко. Но това нямаше да ми даде отговорите, а точно сега се нуждаех от информация повече, отколкото от отмъщение. — Добре. Просто го махни от мен.

— Дадено. Томас, ако обичаш.

Томас изглеждаше така, сякаш щеше да почне да спори, но след забележима пауза отстъпи две крачки. След това спря, като че ли на инат. Щях да го притисна, но щеше да каже, че трябва да е наблизо, за да наблюдава Приткин. И тъй като трябваше да се съглася с него, останах безмълвна.

Мирча въздъхна и отново обхвана лицето ми. Този път той не удължи момента. Пръстите му нежно притиснаха брадичката ми надолу и можех да усетя как силата му ме призовава. Милувката му беше нежна, леко докосване, но аз потръпнах, когато през тялото ми затанцува гореща вълна, която изтри част от шока, който чувствах поради действията на Томас. Кожата ми настръхна и мъгла от блестяща, прекрасна енергия се изля между нас. Внезапно разбрах чии бяха защитите, които Били беше разрушил по-рано и чия беше силата, която бяхме използвали, за да отблъснем атаката в Данте. Това беше същото шеметно, кипящо, подобно на шампанско с лед, чувство, което бях усетила в казиното, опияняваща смес от желание и смях, и топлина, към която почти мигновено се пристрастявах. Знаех, че трябва да съм раздразнена от факта, че той бе поставил защити около силата ми, но никой не можеше да се къпе в подобно усещане и да бъде сърдит. Това беше просто невъзможно. То ме заливаше, сякаш слънчевата светлина беше придобила форма и аз се засмях, изумена.

Мирча започна, когато нашите енергии се сляха и тогава всичко стана много тихо. Едва забелязах това. Това беше щастливо потапяне във великолепен, златен поток. Чувствах се така, сякаш той докосваше нещо много по-интимно, а не шията ми и за секунда наистина си помислих, че халатът ми бе изчезнал и че топлата ръка галеше цялото ми тяло. Опитах се да преглътна, но устата ми беше пресъхнала и усещах ударите на пулса си на някои чувствителни места. Припомних си една вечер преди много време, когато с Мирча се бяхме свили на дивана в работния кабинет на Тони и той галеше косата ми, докато ми разказваше истории. По време на това посещение аз бях прекарала много повече време с него, отколкото Тони, половината от което бях сгушена в скута му, но никога не бях реагирала по този начин. Разбира се, тогава бях на единайсет. Седенето в скута му сега беше придобило абсолютно ново значение.

Върху лицето на Мирча се бе изписало странно изражение, почти объркано, сякаш не ме бе виждал никога преди. Той потърси лицето ми за момент, след което взе ръката ми и се наведе над нея. Усетих кратко докосване на устни, след което той ме пусна и отстъпи назад. Цялото това нещо може би бе отнело не повече от 10 секунди, но то ме остави бездиханна, зачервена и за кратко с разбито сърце, сякаш ми бе отнето най-ценното нещо в живота ми. Почти протегнах ръката си след него, но успях да спра, преди да се унижа. Седях там, опитвайки се да успокоя пулса си и се взирах в него.

Бях забравила колко лично бе храненето на вампирите в сравнение с това, което правеше Били. Не бях мислила по този начин за Мирча, факт, който сега ме изненадваше. Той притежаваше обаянието, с което беше известно семейството му, силата му беше достатъчно голяма, за да спечели и задържи място в Сената, а мъжката му красота не можеше да се отрече. Разбира се, аз никога не бях срещала Дракула, който беше умрял много преди да се родя, или нещастния Раду, но гледайки Мирча, можех да разбера защо това семейство беше станало легендарно. Ако срещнеш някого от тях, никога няма да искаш да го забравиш, независимо от всички трикове, които биха приложили, за да замъглят паметта ти.

Вдигнах погледа си нагоре и видях как Томас се мръщеше, като местеше погледа си между мен и Мирча. Какъв му беше проблема? Всичко беше приключило. Тогава погледнах отражението си и видях, че очите ми бяха разфокусирани, бях порозовяла, а устните ми леко отворени. Изглеждах така, сякаш бях правила наистина добър секс, което не беше далеч от истината. Бързо промених изражението си, за да изглеждам по-малко превъзбудена. Приткин изглеждаше разочарован, сякаш бе искал да стане свидетел на нещо, което причинява болка, а не удоволствие.

— Не вярвам, че си се хранил. Ти не пи кръв; дори не нарани кожата.

— Напротив. — Мирча оправи яката си с почти нервен жест. — Това беше хранене, но умерено. — Той погледна Томас, сякаш щеше да каже нещо, но после се отказа. Внезапно се обърна към Приткин с вълча усмивка. — Рафаел ще ти го демонстрира, ако искаш.

Рейф прекоси стаята и сви пръсти около китката на Приткин, преди да съм успяла да мигна. От мага изригна сила в признак на

паника и аз усетих как гривната потръпва на китката ми.

— Няма да те нараня — каза Рейф презрително. — Няма да направя нищо друго, освен това, което бе сторено на Каси. По-малко смел ли си от нея?

Приткин не го чу. Изражението му сякаш търсеше защита, но Рейф не отстъпи. Той не можеше да постъпи другояче, защото бе получил директна заповед от господаря на господаря си.

— Пусни ме, вампире, или за Бога ще съжаляваш!

Внезапно елементите на Приткин бяха навсякъде около мен. Той се защитаваше със земя и вода и те изтекоха от него по едно и също време и аз се почувствах така, сякаш бях едновременно заровена и удавена. Гривната ми затуптя така, сякаш бях уловила диво животно, което отчаяно искаше да се освободи. Заборих се да си поема въздух, но не успях. Разхлабих робата около врата си, но това не помогна; не материята се опитваше да ме задуши. Задъхах се, но се чувствах така, сякаш дробовете ми бяха твърди, тежки бучки в гърдите ми, които бяха забравили как да дишат. Бавно се плъзнах надолу в креслото, зрението ми се замъгли. Единствената ми мисъл беше това, че в стая, пълна с вампири, щях да бъда убита от единствения друг човек, което беше точно моят тип късмет.

Една топла ръка се плъзна под яката ми, за да легне върху кожата на ключицата ми и по рамото ми премина моментна тръпка. Внезапно чувството за задушаване намаля малко. Въздухът беше тежък и се поемаше трудно, но поне успях да дишам.

— Освободи го, Рафаел — подвикна Мирча и аз вдигнах погледа си, за да видя, че докосването му беше преминало през магията на мага.

Рейф веднага се подчини, изтривайки ръка в бедрото си, сякаш не му беше харесало докосването до Приткин. Магът потрепери от усилието да удържа силата си. Тя продължи да се излива, но беше по-малко яростна, подобно на вълни, които се плисват по периферията на езерото, вместо да се разбиват в брега му.

Мирча кимна на Рейф, който отиде до вратата и даде заповед на един от слугите. Няколко секунди по-късно бе доведен друг сатир — превръщач. Той беше млад, рус екземпляр, който, подобно на останалите, се бе върнал към своята незаплашителна форма. Козината му беше жълтеникавокафяво злато, което допълваше косата му и избелелия цвят на очите му. Той беше висок около метър и осемдесет и добре сложен, като повечето млади сатири. Ако не бяха родени така, то здраво работеха, за да го постигнат — според тях нямаше нищо лошо от това да ги сметнат за непривлекателни, с изключение на импотентност. Не че той имаше проблеми с което и да е от двете. Освобождаването му от белезниците го накара да се отпусне, но при вида ми се ободри веднага. Простих му, те буквално не можеха да превъзмогнат себе си.

— Гледай и се учи, магъоснико.

Рафаел извади нож и без предупреждение направи малък разрез по гърдите на сатира. Съществуването не издаде звук и аз не бях изненадана. Обикновено те не бяха смели, но и никога не показваха страх пред полуоблечена жена доброволно.

Рейф постави ръката си на около трийсетина сантиметра от тялото на сатира и бавно, сякаш издърпвани от невидими конци, във въздуха между тях започнаха се понесоха капки кръв, които опръскаха дланта му. В момента, в който я докоснаха, те бяха погълнати от кожата му.

— Ние можем да правим това и без разрез, всъщност без никаква рана — каза Мирча меко. — По всяко време, на всеки, навсякъде. Ожулване в подлеза, трепване на ръката... — Погледа му се плъзна по мен. — ... или доста по-приятни неща; всичко е достатъчно.

Задържах погледа си върху тъмните очи на Мирча и за секунда отново не можех да дишам, въпреки че този път трябваше да се боря със собственото си тяло, а не с нечия сила. Ничии очи не би трябвало да изглеждат по този начин, сякаш съдържащи тайните на всяка мечта, която имаш, поразителното сбъждане на всяко желание... Ръката, която лежеше върху голата ми плът, внезапно бе стимулираща, а не успокояваща. Изражението му се промени, дори не можех да го назова, но тялото ми го интерпретира като еротично. В действителност трябваше да се вкопча в дръжките на креслото, за да се удържа да не се хвърля в прегръдките му. По дяволите, това бе неочаквано.

Мирча се отдръпна след момент и част от потоците жегга, които бушуваха в мен, се разсеяха, но копнежът остана. Проблемът, който не се състоеше във факта, че той би могъл да ме убие по заповед на Консула, всъщност беше, че не можех да бъда сигурна колко от това, което чувствах, беше истинско и колко — това, което Мирча искаше да почувствам. Помислих си за първата нощ с Томас и неговият опит за съблазняване. Беше ми трудно да повярвам, че е бил толкова завладян от похот при вида ми в голямата ми, избродирана кърпа, че не е успял да се спре. Дали Томас бе действал по заповед на Сената? Дали Мирча сега правеше същото?

Знаех, че Томас няма нужда да ме докосва, за да се храни. Мирча не беше казал на Приткин, но господарите не се нуждаеха от осезаем контакт. Всеки от тях можеше да ме пресуши от другия край на стаята, изтегляйки невидимо живота от мен, микроскопични частици, които нямаше да бъдат видени или забелязани от никого. И ако те бяха толкова добри, колкото Мирча, нямаше да има никаква рана или каквато и да е друга издайническа следа, които да покажат, че кръвта е открадната. Не мислех, че Приткин би реагирал много добре на тази

пикантна информация, особено с това изражение на преследване и паника, което все още беше изписано на лицето му. Той приличаше на човек, който сега се събуждаше от сън и се намираще обкръжен от чудовища.

Можех да го успокоя, ако би повярвал на нещо, което бих казала. Повечето вампири не биха могли да се хранят лесно от него, ако въобще можеха. Неговите защити бяха изключително силни — той трябваше да ги удържа, докато Рейф завършеше демонстрацията — а тренинга му би го предупредил, че някой го заплашва. Но нормалните хора нямаше да забележат нищо, освен леко чувство на летаргия. Вампирите оставяха ухапани тела след себе си само по филмите или ако отправяха предупреждение. Със сигурност Тони скоро щеше да получи няколко.

Луис-Цезар реши, че Мирча се е забавлявал достатъчно.

— Ако сте толкова заинтересован от навиците ни, маг Приткин, аз ще ви препоръчам няколко отлични трактата, за да ги изучите. Сега не е време за това. — Той огледа колегите си. — Денят отминава, а нощта ще е богата. Може ли да продължим?

Мирча наклони глава и се изтегна елегантно на кушетката спирайки, за да свали сакото си и да го хвърли върху масичката за кафе. Той разхлаби яката на ризата си, сякаш стаята внезапно бе станала прекалено гореща. Ризата беше изработена от плътна нежна коприна по китайски образец, която се закопчаваше с малки пръчици вместо с копчета. Материалът излъчваше сияние, което те караше да пожелаеш да прокараш ръце по него, за да провериш дали е толкова нежен, колкото изглеждаше. Костюмът му бе абсолютно, еднообразно черен, но на него представянето в по-незначителен вид проработваше. Той беше като проста рамка около красива картина: всичко, което виждаш, бе абсолютното въздействие, което бе зашеметяващо. Разхлабих малко халата си. Той беше прав — стаята бе прекалено гореща.

Кожата на Приткин бе придобила цвят на стара гъба. Помислих си, че най-накрая част от нещата започваха да му се изясняват. Той се обърна към Мирча.

— Можете ли да създавате нови вампири по този начин? Можете ли да призовавате жертвите си?

Прехапах устни. Приткин определено е бил на обяд, когато Вампир 101 е заседавал. Невежеството му изглеждаше странно, при положение че Кръгът го бе изпратил в Сената като свой представител. От нещата, които маговете бяха разказвали при Тони, бях останала с впечатлението, че маговете воини бяха различни видове, всеки от които се специализираше в различна категория — вампири, превръщачи, демони, феи и магически същества като дракони. Това ме накара да се чудя каква беше неговата специалност.

Луис-Цезар се намръщи, може би и той мислеше за същото, а Мирча ме повика с театрален жест.

— Ела при мен, Касандра — каза гръмко. — Заповядвам ти!

Обикновено лекият му акцент се бе увеличил и той звучеше подобно на Бела Лугоши^[1]. Аз се усмигнах, въпреки себе си. Чувството за хумор на Мирча бе изключително ужасно, но помогна за намаляване на напрежението.

Сгуших се в мекотата на претрупаното кресло.

— Благодаря ти за предложението, но тук съм си добре.

В действителност кушетката изглеждаше доста по-привлекателна в момента, което направи оставането на мястото ми много добра идея. Знаех прекрасно, че част от проблема ми е следствие на храненето, но Мирча щеше да го изтълкува по свой начин. Нямах нужда от повече усложнения, особено с член на Сената. Той можеше искрено да ме харесва, но накрая щеше да направи това, което му нареди Консула. Всички щяха.

Мирча се присмиваше на Приткин.

— Виждаш ли, приятелю? Нищо. Тя ме пренебрегна. Явно привлекателността ми не е толкова голяма, колкото си мислех.

— Само ухапването може да ни позволи да призовем някой от вас — каза му Томас кратко. Той ме погледна и очите му бяха черни от емоции, които не можех да разчета.

Замълчах, тъй като не исках да започвам дебат. Но истината бе такава, че дори и Мирча да ме бе ухапал, това вероятно нямаше да има значение. Вампирите можеха да контролират повечето нормални чрез ухапванията си: обикновено едно беше достатъчно, две винаги действаха, а след три жертвата се превръщаше във вампир, свързана със своя създател, макар че това бе спорно. Тони ме бе ухапал два пъти, за да си осигури лоялност, веднъж, когато бях дете и след това

при завръщането ми при него като тийнейджър. Ако се бе опитал да ме призове, можех да се обзаложа, че това нямаше да проработи.

Теорията ми беше, че постоянната ми връзка с духове прекъсваше сигнала. Били Джо почти винаги бе с мен и аз постоянно носех неговата огърлица, което ни свързваше дори когато бяхме разделени. А вампирите не разбираха духовете. Една от точките, които Били си бе извоювал при сключването на нашата сделка, за щастие, бе това да се намесва по някакъв начин. Може би това работеше или може би бях една от малкото, които по природа са резистентни на призоваването. Съмнявах се да е така, тъй като това се случваше само с изключително могъщи магически същества, но се бяха случвали и по-странни неща. За Бога, непрекъснато ми се случваха по-странни неща.

Мирча се вираше в мен с подчертано преувеличен копнеж и аз се усмигнах.

— Винаги можеш да се присъединиш към мен.

В минутата, в която казах това, ми се прииска да върна думите си обратно. Около него беше невъзможно да си с ясна глава, а аз исках, независимо какви способности притежавах, те да бъдат изострени. Но нямаше нужда да се притеснявам. За момент Мирча изглеждаше така, сякаш го обмисляше, след което се усмигна и поклати глава.

— Мило предложение, *dulceata*, но на мен ми е доста удобно тук. — Той погледна Томас. — Може би по-късно.

Луис-Цезар застана пред мен, докато Томас придружи Приткин обратно до мястото му до вратата. Французинът изглеждаше леко напрегнат. От всичко, което бях разбрала за него, това вероятно бе равносилно на ярост при други.

— Мадмоазел, имам нужда от вниманието ви за момент, ако обичате. Знам, че сте изморена и че това преживяване бе трудно, но моля ви, опитайте се да се концентрирате.

Почувствах се така, сякаш ми бе изтъкнато, че въпреки че не бях единствената виновна за това отклонение от темата, бях главната причина за него.

— Спомняте ли си името Франсоаз?

Погледнах го предпазливо. Връщяхме се на това отново.

— Да.

— Моля ви, кажете ми защо си помислихте, че това име ще ме накара да ви освободя?

Погледнах Томас. Той кимна отсечено.

Казах му, каквото знам, но не разбирам повечето от това, което направихме. Знам само, че...

— Замълчи! — заповяда му Луис-Цезар остро. — Не можем да си позволим нещо, което кажеш, да й повлияе. Той се обърна отново към мен и очите му бяха тъмни и синьо-сиви, подобно на събиращи се буреносни облаци над океана. — Моля, отговорете ми!

— Добре, но после аз искам да задам няколко въпроса, ясно?

Той кимна, така че аз разказах всичко — как ме е докоснал и се бях озовала в замъка на същото място, както и предния път и какво правихме там първия път.

— Те я изгориха, но нямаше нищо, което аз — ние — да можем да направим. Трябваше да седим там и просто да наблюдаваме какво се случва. Тогава се върнах и ти каза нещо от рода, че би било по-добре, ако не бях виждала това и я нарече Франсоаз. Не си ли спомняш?

Луис-Цезар леко позеленя.

— Не, мадмоазел, не си спомням нашето кратко време заедно в тази стая по този начин. Нито пък Мирча или Рафаел. Ти припадна, докато се грижих за бузата ти и когато се събуди, беше разстроена и дезориентирана за времето. Отдадохме го на скорошните ти преживявания. Никога не си казвала нищо за жена французайка. Веднъж обиколих тъмниците на Каркасон, това е вярно, но доколкото си спомням, никой не умря през онази нощ. — Той затвори очите си за момент. — Беше достатъчно ужасно и без това.

Не съм сънувала! — С всяка минута ставах все по-объркана. — Казвате, че не познавате никого с това име?

— Познавах. — Гласът на Луис-Цезар беше тих, но очите му можеха да подпалят клечка кибрит. — Една млада циганка, дъщеря на един от пазачите на замъка. Тя работеше като слугиня, най-вероятно за да спести пари за сватбата си с млад мъж.

— Какво се случи с нея?

Той беше раздразнен.

— Никога не разбрах. Считах, че баща й си мислеше, че сме станали прекалено... близки и я отпрати. Имах такава репутация в онези дни, а Франсоаз бе една от слугините, които редовно ме

обслужваха. Но никога не съм я докоснал. Не искам жена в леглото си, ако тя не е там доброволно. А един слуга би имал съвсем малък избор, ако бях поискал... Не бих я поставил в подобна ситуация.

— Тогава защо някой ще иска да я убие?

Той седна на ръба на кушетката, сякаш го бях ударила.

— Защото бях загрижен за нея. Дадох ѝ огърлица — нещо малко — защото тя нямаше никакви бижута, а такава красота трябваше да бъде възнаградена. И още веднъж ѝ дадох пари — отново малка сума — тъй като моите приходи не бяха големи в онези дни. Искан единствено да ѝ помогна с разходите по сватбата и да я възнаградя за доброто отношение. Трябваше да е казала на някого или пък някой я е видял да носи огърлицата и са се досетили... — Той каза последното така, сякаш говореше на себе си.

Това не помогна.

— Защо някой би я убил само, защото ти я харесваш? Кой те е мразел толкова много?

Той облегна лакти на коленете си и косата му покри лицето му.

— Брат ми. — Гласът му беше сподавен и горчив. — Той правеше възможно най-лошото, за да ме изплаши и подчини през всички тези години.

— Можеш ли да ни кажеш нещо друго за това видение, Каси? — Лицето на Мирча беше много сериозно. — Всеки детайл може да е от значение.

— Не мисля така.

Мислех за случката, тогава не бях в най-доброто състояние на ума, за да правя наблюдения, но бях разказала почти всичко.

— Освен че тъмничарят ме наричаше със странно име. Монсеньор ле Тур или нещо подобно.

Луис-Цезар вдигна рязко глава, сякаш го бях ударила.

— Това важно ли е? — попита Мирча.

Той поклати глава.

— Не. Просто... не бях чувал това име от много години. Така се казвах някога, въпреки че не се отнасяше само за мен. Това име означава „мъжът в кулата“, а аз често бивах арестуван. То имаше и други значения по това време — добави той меко.

Погледнах Мирча, който беше мрачен, но не изкоментира.

— Кажи ни за второто видение, dulceata.

Кимнах, опитвайки се да игнорирам факта, че картите ми таро бяха доста по сведущи по въпроса в сравнение с друг път. Реших да не споменавам това. Луис-Цезар бе казал, че името не е важно и не исках да ги разконцентрирам.

— Добре, но аз също не го разбирам. Обикновено Виждам това, което се е случило или ще се случи, но то е като да гледаш телевизия. Наблюдавам отстрани и това е всичко.

— Но не и последният път.

Помръднах неловко. Все още не бях анализирала това, което ми се бе случило, така че как да го обясня на някой друг?

— Беше... различно през последния ден. Не знам защо. Може би, защото бях в тялото на друг, когато се прехвърлих втория път. Това никога не се е случвало.

— Никога не си обсебвала някого досега? — Това беше гласът на Приткин и той беше изпълнен със скептицизъм. Исках да го игнорирам, но и аз исках да разбера какво става.

— Не. Не знам как го направих, но когато Били Джо се блъсна в мен...

— Били Джо е името, с което си позната ли?

— Нямам прякор — сопнах се аз. — И веднъж завинаги, не съм вещица, ясно? Не съм демон; не съм и ужасяващият Торбалан. Аз съм ясновидка. Знаеш ли какво е това?

Може би бях загубила избухливостта си, или може би гривната го бе запомнила и изля злобата си. Но без предупреждение два еднакви ножа, които изглеждаха газообразни и нематериални, подобно на Били след някоя дива нощ, се появиха пред мен и полетяха към него. Те не изглеждаха истински — беше повече сякаш светлината беше изваяна във форми — но вършеха достатъчно работа. Не съм искала да го нараня, но гривната явно имаше друго намерение, тъй като камите се забиха дълбоко в гърдите му. Той изпищя и аз инстинктивно отстъпих назад. Камите се придвижиха с мен, прелитайки през стаята, за да изчезнат в гривната.

— Съжалявам! — Наблюдавах ужасена, когато две светлочервени рани разцъфтяха на гърдите му. — Не знаех, че това нещо може да прави така! — Погледнах нещото на китката си шокирано. Не би трябвало да е способна да нарани маг, но се беше плъзнала между щитовете му така, сякаш изобщо не бяха там.

— Откъде я взе? — Мирча гледаше гривната ми с интерес.

— Ами, ъх, май я намерих преди известно време.

— Тя напусна тъмния маг заради нея! — Гласът на Приткин беше загрубял от болката и той ме гледаше с омраза. Наистина не можех да го виня този път. — Тъмните оръжия са капризни. Те винаги отиват при най-големия източник на сила, за да увеличат своята собствена. — Той изгримасничи и падна на коленете си. — Тя е опасна, зло!

От гърдите на Приткин, изпоцапани така, сякаш бяха ударени от истинско оръжие, бликаше кръв. Гледах го ужасена, без да мога да повярвам какво бях сторила. Не го харесвах, но да го убивам със сигурност не беше част от плана ми. Той разтвори ризата си и напълни дробовете си с въздух, който изпусна бавно, мърморейки си нещо. След няколко секунди раните на гърдите му започнаха да се затварят. Толкова за приликата му с хората — излекува се толкова бързо, колкото вампир.

Устната му се изви.

— И така, пророчице, ти казваш, че си човек. Сега притежаваш тъмно оръжие, което краде сила от враговете си и я обръща срещу тях. Тъмните вещици се сражават на твоя страна, а тази нощ те видях да правиш нещо, което дори и тъмен маг не може да направи. Самият Черен кръг няма силата да превземе чуждо тяло, още по-малко на маг, който е защитен срещу това! — Той сграбчи дръжката на вратата и се изправи.

— Не съм откраднала...

Той ме прекъсна с яростен жест.

— Но аз съм виждал нещо подобно преди, същество, което вземаше чужди животи и ги използваше за собствени цели. — Той се опита да премине покрай Томас, но не успя. Това явно го вбеси и той закрепя към мен над рамото на Томас. — Това е най-тъмната магия, достъпна за най-подлите демони! Кръгът беше прав да ме прати за теб. Знаеха, че аз ще разбера каква си в действителност. Колко живота си откраднала, гадателко? Колко убийци си взела, за да поддържат жалкото ти съществуване?

Изправих се, а Луис-Цезар не се опита да ме спре.

— Името ми е Каси Палмър! Имам свидетелство за раждане, с което да го докажа. Не се разхождам наоколо, за да крада тела. Не съм

някакъв откачил демон! — Погледнах към Мирча, който наблюдаваше цялата сцена така, както повечето хора гледат развлекателно шоу. — Защо трябва да продължавам да го повтарям?

— Аз го казвам в продължение на много години, *dulceata*, и никой не ми вярва — каза Мирча, повдигайки рамене.

Приткин се възползва от предимството, което му осигури разсейването, за да нанесе своя удар. От нищото се появи ятото магически ножове, които се устремиха към мен. Не бях очаквала атаката и стоях там като идиот с отворена уста. Томас се придвижи като светкавица, но успя да хване само два от тях. Други два избегнаха вършеещата му ръка и се прицелиха в мен. Нямах време да мисля, още по-малко пък да направя нещо, за да се защитя. Усетих как стражът ми лумна, но не знаех дали той може да ме предпази от омагьосани оръжия. Секунда по-късно все още не бях наясно, защото ножовете стърчаха от тялото на голема, вибриращи от удара. Погледнах го неразбиращо, докато не ми светна, че Приткин трябва да беше забравил да оттегли заповедта си за защита. Той му изрева да се мръдне от пътя, но междувременно Томас го сграбчи.

Не знаех дали Томас се е разправял и преди с магове-воини, но беше подценил този. Едно от малките шишенца на Приткин полетя към главата на Томас, заливайки го с червена субстанция, която изглеждаше като кръв, но изгаряше като киселина. Томас не го освободи, но нещото беше влязло в очите му и той моментално ослепа. Приткин направи странен жест, сякаш се катереше по невидимо въже и ножовете, които стърчаха от тялото на голема полетяха обратно към него. Единият удари Томас в крака, а другият почти отрязва китката му. Той падна на един крак и Приткин успя да избяга. Той избегна ножа, измъкнат от нараненото бедро на Томас и хвърлен от Луис-Цезар, и насочи и двете оръжия към мен.

Аз не мислих; просто реагирах и най-вероятно именно това ме спаси. Ръката ми се вдигна рязко и двата газообразни ножа полетяха към Приткин, избивайки пистолетите от ръцете му в момента, в който стреляше с тях. Той беше изстрелял няколко куршума, които обаче изчезнаха в глината на голема, без да го наранят. Изгледах създанието изненадано. То изглеждаше толкова тромаво; беше трудно да повярвам колко бързо се движеше. След една дума от разярения му господар, внезапно изчезна и секунда по-късно се появи в другия край на стаята,

биейки се с Луис-Цезар. Французинът забиваше рапирата си в него отново и отново, но големът нямаше жизнени органи, които да бъдат засегнати. Луис-Цезар избегна ударите му, въпреки че те бяха толкова бързи, че едва ги виждах, но той бавно го избутваше към далечната стена и го отдалечаваше от битката.

Приткин изкрещя нещо и се хвърли към мен с граната в ръката си. Томас, който се спусна към него така, сякаш беше изстрелян от оръдие, замръзна във въздуха и се строполи на земята, където остана да лежи, без да помръдва. След частица от секундата разбрах защо, когато нещо, което усетих като гигантска, невидима ръка, ме сграбчи, задържайки мен и гривната ми неподвижни. Това беше подобно на трика, който използва тъмният маг, само че този път нямаше кой да му се противопостави. Приткин прескочи Томас и избегна Рейф, който също бе хванат в капана на заклинанието. Цялата стая беше застинала неподвижно и по лицето на мага се появи безжалостна усмивка. Очите му срещнаха моите и аз разбрах, че този луд мъж щеше да ме убие, дори и да му се наложеше да умре заради това. Но и двамата с Приткин бяхме забравили за Мирча. Той се появи от нищото, тъмно петно пред погледа ми, сграбчи мага, счупи китката му и изхвърли гранатата през прозореца. Докато все още премигнах изненадано, Мирча сграбчи Приткин за гърлото и го свали на земята. Секунда по-късно Луис-Цезар прескочи кушетката, големът лежеше на парчета зад него, но аз видях по разбирането, което премина по лицето му, че може би бе закъснял.

Все още не можех да помръдна, но Рейф бе успял да отхвърли заклинанието и се биеше срещу две малки шишенца, които се бяха насочили към него, използвайки захвърленото сако на Мирча, така че те да не могат да го докоснат. Тогава експлозията от гранатата разтърси стаята, като мазилката на тавана започна да пада и късчета стъкла прелетяха покрай тежката завеса, за да се пръснат из стаята. Невидимата ръка най-накрая ме освободи и аз се закашлях, падайки назад в креслото и давейки се в прашния въздух, почти оглушала от високото звънтене в ушите ми.

Хвърлих див поглед към Приткин, но той беше добре и наистина обездвижен. Арсеналът му беше нещо друго, но Луис-Цезар започна да си мърмори нещо под носа, което направи летящите парчета по-мудни. Рейф сграбчи двете шишета, които се носеха пред него и ги бутна в

кофата до камината, след като извади изсъхналите цветя от нея. Той затвори плетения капак, после събра останалите части от летящия арсенал и ги прибави към колекцията си. Можех да видя как капакът леко потрепва, докато „пленниците“ се опитваха да се освободят. Едно от шишенцата, които бе пропуснал, се опита да се промъкне към мен, движейки се бавно по пода, незабелязано от никой. Взрях се в него, чудейки се каква защита не би разтрошила стъклото и в крайна сметка да не бъде ударена от съдържанието в него, но гривната ми знаеше по-добре как да се бие. Тя издърпа ръката ми нагоре и изпрати един нож да разтроши стъкленицата. Малкият контейнер се изпари в момента на удара, оставяйки след себе си само странен мирис на мухъл.

Гласът на Мирча беше спокоен, но страшно убедителен.

— Успокой се, магьоснико, или с радост ще ти демонстрирам стария начин на хранене.

Вярвах му, но Приткин беше или изключително упорит, или просто глупав. Пистолетът се появи от земята и се насочи към мен.

— Давай, но аз ще взема твоята демонска курва с мен!

Луис-Цезар се хвърли към пистолета и той изгърмя, когато бе избит. Куршумът направи дупка в камината зад мен. Няколко сантиметра по-наляво и щях да бъда на повече парчета, отколкото беше голема. Градушка от тухли и хоросан се присъедини към облака прах и няколко летящи парчета порязаха врата ми. Извиках и в следващата секунда сякаш в стаята се развихри ураган. През бурята от прах и парчета, които се завихриха около нас, можех да видя, че добродушната маска на Мирча изчезна и на лицето му се изписа нещо диво. Бях виждала и други вампири без лъскавия им човешки облик, но те не изглеждаха така. Той беше ужасяващ и в същото време красив, с блестяща алабастрова кожа, с извадени около три сантиметра кучешки зъби и очи от яркочервена, стопена лава.

Вятърът захвърли Приткин върху стената, а силата, която го блъскаше, накара лицето му да се изкриви диво. Въпреки че зрението му не бе замъглено, изражението в очите му даде ясно да се разбере, че той не бе предполагал какво лежи под перфектната фасада. Какво си беше мислил, че членовете на Сената бяха заслужили местата си поради своето милосърдие? Бях изненадана, че мъжът издържа толкова дълго.

— Касандра е моя — каза му Мирча с глас, който беше като разтопено стъкло. — Докосни я отново и Кръг или не, ще ти причиня такива неща, че уверявам те, че ще прекараш остатъка от вечността, умолявайки ме да те убия.

— Мирча! — Луис-Цезар не направи опит да го докосне, но гласът му проряза бурята подобно на вряла вода през снежна преспа. — Моля те, знаеш каква е ситуацията... има други начини да се разправим с него.

Вятърът бавно стихна и аз открих, че треперя поради притока на адреналин. Изправих треперещите си крака и се придвижих до мястото, където Приткин все още беше притиснат до стената от силата на Мирча, въпреки че изглежда вече нямаше опасност да бъде хвърлен през нея. Няколко ручейчета кръв се стичаха по лицето ми към яката на робата, но аз не им обърнах внимание. В сравнение с Томас се бях отървала учудващо леко. Доста очуканата версия на предишния ми съквартирант претърсваше Приткин за оръжия. Китката на Томас бе започнала да заздравява, сухожилията и връзките се формираха пред очите ми, но лицето му бе купчина попарена плът и изглежда само едното му око функционираше. Побиха ме тръпки от изражението му, което ясно показваше, че единствената причина, поради която мага все още не беше мъртъв, бе тази, че Томас все още не бе измислил от кой метод на екзекуция би го заболяло най-много.

Погледнах към Мирча, чието лице вече не бе благо. Мъжът, когото познавах, винаги е бил уравновесен, почти нежен, разказваше заплетени истории и ужасни вицове, обичаше да се изтупва и нямаше нищо против да играе безкрайно на шах с единайсетгодишно момиче. Аз не бях толкова наивна, колкото Приткин — винаги съм знаела, че истината е по-сложна. Мирча бе израснал в двор, където убийствата и жестокостта бяха ежедневие, където собственият му баща бе изтъргувал двама от собствените си синове за договор, който не е имал намерение да спази, и където той самият е бил измъчван, в резултат на което би умрял в ужасни мъки, ако циганката не била стигнала до него първа. Подобни неща не могат да породят в такава личност особено състрадание. И въпреки всичко, в него имаше и по-нежна страна, нали? Честно казано, не знаех повече.

Никога като дете не съм чувствала какъвто и да е вид заплаха от него. Той беше спокойният, мил Мирча със смеещи се кафяви очи,

които леко се набръчкаха в ъглите. Беше трудно да открия онзи мъж в този, който виждах пред себе си. Дали този ужасяващ аспект винаги е бил там, къкрещ под повърхността, и аз съм била прекалено сляпа, за да го забележа? Виждах го сега и това беше проблем. Колкото и да не харесвах Приткин, не го исках мъртъв. Той може би беше — това може би бе по-вероятно — луд, но се нуждаех от него, за да ми обясни какво се случва с мен или да ме свърже с някой, който би могъл да го направи. Не познавах друг, когото можех да попитам.

— Не го убивай, Мирча.

— Нямаме намерение да го убиваме, мадмоазел — отговори Луис-Цезар, въпреки че не изпусна от поглед Мирча.

Томас беше приключил със събирането на оръжията на Приткин или поне това можех да видя. Имах чувството, че много от тях все още бяха достъпни за мага и новата ми гривна изглежда беше съгласна. Тя се затопли на китката ми, като я почувствах по-тежка, отколкото преди няколко минути. С удоволствие бих я свалила, започвах да ме побиват тръпки от нея, но сега не му беше времето.

— От тази нощ ние сме във война с Тъмния кръг; нямаме желание да се бием и със Сребърния.

— Внимавай — каза Рейф зад мен. — Убеди се, че е напълно обезоръжен.

— Той е маг-воин — каза Мирча решително. — Никога не е обезоръжен.

— Докато не е мъртъв — добави Томас и аз забелязах, че все още стискаше борец се нож в здравата си ръка. Той се движеше като светкавица, предполагам, че му допаднаше иронията да убие Приткин със собственото му оръжие, но Луис-Цезар бе с една стотна по-бърз. Ръката му хвана китката на Томас на косъм от гърдите на Приткин.

— Томас! Няма да ти позволя да започнеш война!

— Ако подслоните това нещо — заплю ме Приткин въпреки всичко, — вие ще сте във война с нас независимо дали го искате или не. Бях изпратен тук, за да разбера какво представлява тя и да се справя с нея, ако представлява заплаха. Очаквах да намеря само една Касандра, паднала пророчица, но това е много по-лошо, отколкото очаквах. А това, което знам аз, го знае и Кръгът. Ако аз не успея да я убия, очаквайте няколко, стотици други да ме заместят. — Той ме погледна и ако погледът можеше да убива, той би спестил

неприятностите на Кръга си. — Бил съм се веднъж с подобно нещо. Знам какво могат да правят и няма да я оставя жива.

Той се опита да ме нападне отново, но всичко, което постигна, беше, че почти се задуши, тъй като невидимата хватка на Мирча наподобяваше стоманена ръкавица. Това беше странно, защото изражението на Мирча отново бе станало спокойно. Погледът в очите му вече не бе нищо друго, освен живо заинтересован, бузите му бяха с нормалния си цвят и една лека усмивка бе изкривила устните му. Буйният му гняв вече не можеше да се види никъде. Потръпнах. Подобни умения ме притесняваха. Отново обърнах вниманието си към мага и внезапно ми проблесна, че единственият човек, за когото бях сигурна, че не ме е мамил, беше този, който току-що се бе опитал да ме убие. Супер.

— Аз не съм то — казах му, като стоях извън обсега му. — Не знам какво си мислиш, че се случва тук, но не съм заплаха за теб.

Той се засмя, по-скоро сподавен звук, предвид обстоятелствата.

— Разбира се, че не. Прекалено съм стар, за да интересувам една ламя. Проследих онази, която убих, по телата на двайсет деца, които тя бе използвала, за да поддържат мерзкото си съществуване. Няма да позволя това да се случи отново.

Потиснах гнева си и се обърнах към прозореца, отдръпвайки тъмната завеса, за да видя равен, червеникав пейзаж и бледо синьо небе. Беше се събрала група около дупката, оставена от гранатата, но никой не ни безпокоеше. Обърнах се обратно към това изпълнено с омраза лице.

— А какво ако грешиш и аз не съм някое зло нещо? Не би ли искал да знаеш със сигурност, преди да ме убиеш?

— Вече знам. Никой човек не може да направи това. Невъзможно е.

— Преди няколко дни щях да се съглася с теб. Но сега е различно.

Беше ми трудно да срещна очите му. Никой никога не ме бе гледал с толкова много омраза. Тони искаше да ме убие, но можех да се обзаложа, че ако някога ме хванеше, очите му нямаше да изглеждат по този начин. Той ме считаше за голямото си огорчение и път за подпечатване на сделка, а не като въплъщение на злото. Въпреки че знаех, че Приткин греши, се чувствах виновна и това ме подлуди по

начин, по който неговата физическа атака не бе успял. Не бях смъртоносна лунатичка.

— Каза, че си преследвал подобни неща и преди. Няма ли някакъв тест, който да използваш и който да те убеди, че си прав? Или убиваш всеки, който подозираш от пръв поглед?

— Има тестове — каза Приткин през стиснати зъби, сякаш дори разговорът с мен бе мъчителен. — Но твоите вампирски съюзници няма да ги харесат. Те включват светена вода и кръстове.

Погледнах Мирча с удивление и той завъртя очи. Какво по дяволите бе чел Приткин? Шибаният Брам Стокър? Демоните може и да се страхуваха от свещени предмети, но не и вампирите. Фамилният герб на Мирча беше дракон, символът на смелост, прегърнал кръст, знак за католическата вяра на семейството. Той украсяваше стената зад неговия стол в Сената, но предположих, че Приткин е бил прекалено зает да ме зяпа и не го е забелязал. Помислих си, че някой му е обяснил, че вампиризмът е подобен на ликантропията и следователно — метафизична болест. Но се съмнявах, че той би повярвал, че легендите, които твърдяха, че във всеки един нов вампир се е въплътил демон, са се зародили поради истерията на Средновековието. Изглежда Приткин виждаше демони навсякъде, независимо дали имаше такъв или не. Всъщност, единственото оръжие от арсенала на Холивуд, което наистина действаше върху вампирите, бе слънчевата светлина — за помладите вампири — пробождането с кол и чесънът, а последното действаше, само ако беше включен в създаването на защитен страж. Ако просто го окачите пред вратата си, той няма да има ефект — по дяволите, Тони го обожаваше върху брусчетата си с малко зехтин. Мирча не ми беше от помощ; той само ми се хилеше.

— Само да отбележа, че винаги съм си мислел, че най-малко любимите ми неща са лошото вино и безвкусната мода. — Той се усмихна търпеливо на изражението ми. — Много добре, *dulceata*. Мисля, че можем да намерим няколко кръста наоколо. И ако не греша, Рейф има няколко шишенца светена вода.

Рейф се приближи със своята кутия. От нея се чуваше такъв шум, сякаш вътре имаше семена от мексиканското растение *Sebastiania pavoniana*^[2], които се опитваха да излязат и всички ние я погледнахме колебливо.

— Не съм съгласен с това — каза Томас. — Аз бях натоварен от Консула да защитавам Каси. Какво ако той лъже и тези неща съдържат киселина или експлозив? Знаете, че не можем да му вярваме.

— Никога не вярвай на маг — съгласи се Рейф, сякаш гласувахме за нещо.

— Аз ще ги проверя — каза Луис-Цезар и издърпа едно шишенце толкова бързо, че нямах време да го спра. Той не го изсипа върху плътта си, както почти се страхувах, че ще направи, а набута затворената стъкленица под носа на Приткин. — Смятам да го изсипя на ръката ти. Ако не е безопасно, ще бъде добре да ми кажеш сега.

Приткин го пренебрегна, а погледът му беше още върху мен, сякаш се притесняваше повече от това, което можех да направя аз, отколкото от пълната с вампири стая. Очевидно беше, че той не е прекарал достатъчно дълго време с тях, за да може да усети разликите. Луис-Цезар беше казал само, че няма да го убият — това обаче все още оставяше много други възможности. Бих се притеснила, но Приткин беше толкова зает да ми хвърля кръвнишки погледи, че той едва забеляза, когато няколко капки от безцветната течност бяха поръсени по кожата му. Всички наблюдавахме, сякаш очаквахме, че ръката му ще почне да се топи, но нищо не се случи. Луис-Цезар се протегна към мен, но Томас сграбчи китката му.

Очите на французина проблеснаха остро.

— Внимавай, Томас — каза той меко. — Този път не си обсебен.

Томас игнорира предупреждението.

— Това може да е отрова — може да е взел антидота или просто да е съгласен да умре с нея. Няма да позволя да бъде наранена.

— Аз ще поема отговорността пред Консула, ако нещо се случи.

— Не ми пука за Консула.

— Тогава по-добре да се притесняваш от мен.

Два потока блещукаща енергия започнаха да се сформират, достатъчни, за да пратят тръпки по ръката ми и гривната затанцува по кожата ми.

— Достатъчно!

Мирча махна с ръка и енергията в стаята намаля значително. Той издърпа шишенцето от ръката на французина и внимателно го помириса.

— Вода, Томас — това е просто вода и нищо друго.

Той ми го подаде и аз го взех преди Томас да почне да спори отново. Вярвах на Мирча и освен това нито стражът, нито гривната реагираха на него.

— Всичко е наред.

— Не! — Томас се протегна за шишето, но Луис-Цезар отблъсна ръката му.

Погледнах Приткин, който ме гледаше алчно.

— До дъно.

Изпих цялото нещо. Както и Мирча беше казал, това беше просто вода, макар и леко застояла. Приткин се беше втренчил в мен, сякаш очаквайки от ушите ми да започнат да излизат струйки дим или нещо подобно.

— Доволен? Или искаш да окачиш няколко кръста около врата ми?

— Какво си ти? — прошепна той.

Върнах се отново до креслото си, но то беше покрито с прах от тухлите, така че вместо това се отправих към кушетката. Прозорецът беше разбит, тъй като Мирча беше хвърлил гранатата през него, така че първо трябваше да махна останките стъкло от нея. По-добре Приткин да можеше да ми даде някои отговори, защото наистина ми лазеше по нервите.

— Уморена, схваната и отегчена до смърт от теб — казах му аз честно.

Мирча се засмя.

— Не си се променила, *dulceata*.

Приткин ме зяпаше и част от ужасната ярост по лицето му избледня.

— Не разбирам. Ти не можеш да пиеш светена вода и да не реагираш, ако си някакъв вид демон. Но не може да си човек и да правиш това, което видях.

Мирча седна на дивана, след като внимателно го почисти с кърпичката си. Той вдигна един от голите ми крака и го загали лениво. Внезапно се почувствах много по-добре.

— Трябваше да се науча, маг Приткин, никога да не казвам никога на вселената.

Той ме погледна и изражението му беше огорчено.

— Ще се радваме, ако ни осветлиш малко по въпроса.

Луис-Цезар ме гледаше нетърпеливо и аз кимнах.

— Да, знам. Ако всички спрат да се опитват да ме убият за минута, ще ви разкажа за Франсоаз или поне, доколкото мога.

Бързо обясних за второто си пътешествие, възможно най-подробно, доколкото можех да си спомня, без да споменавам, че най-вероятно вещица от 17-ти век се разхождаше във Вегас. Не исках затвора ми, ако се озовях някога в такъв, да бъде изолаторът.

— Това е приблизително същото, което Томас каза — изкоментира Луис-Цезар, когато приключих с разказа си. — Но аз не си го спомням по този начин.

— Което ни дава три възможности. — Мирча ги показва на пръстите си. — Че Томас и Касандра ни лъжат без видима причина, че са халюцинирали по едно и също време за едно и също нещо или че ни казват истината. Не подушвам лъжа в думите на никой от двамата. — Той погледна Луис-Цезар, който кимна. — И трябва ли да отбележа абсурдността за двойна халюцинация с такива детайли за ситуация, която няма откъде да познават, освен ако не са били там?

— Което ни показва, че те ни казват истината. — Луис-Цезар въздъхна с облекчение. — А това означава... Мирча довърши вместо него.

— Че те са променили Историята.

[1] Бела Лугоши — актьор, изиграл за пръв път ролята на Дракула в екранизацията от 1931 година. — Б.пр. ↑

[2] *Sebastiania pavoniana* — вид растение от рода на Вълчето мляко; използвано е от индианците в Мексико като отрова за намазване на върховете на стрелите. — Б.пр. ↑

11

— Това не е възможно. — Аз усещах твърда почва под краката си. — Аз виждам миналото. Не го променям.

— Пития притежава такива сили — мърмореше си Приткин, сякаш изобщо не ме чуваше. — Но не. Това не е възможно. — Внезапно той изглеждаше като объркано малко момче. — Пития не може да обсеби никого. Тя не би могла да ти даде тази способност. Тя не я притежава.

— Остави това — каза Луис-Цезар стремително. Той гледеше Приткин нетърпеливо. — Силите на Пития биха ли позволила на Касандра да пътува метафизично на друго място, в друго време?

Приткин изглеждаше още по-несигурен.

— Трябва да се консултирам с Кръга си — каза той, с леко несигурен глас. — Не съм подготвен за това. Те казаха, че тя е заподозряна в измама. Пития има наследник. Нейните сили не би трябвало да се прехвърлят на... тази личност.

— Какви сили? — аз реших да използвам предимството, че отново бях човек, дори и временно. Беше по-добре да открия какво знае, преди да реши, че съм някакъв друг вид демон.

— Не! — Приткин поклати глава непреклонно. — Не мога да говоря за Кръга.

— Ти се опитваше да говориш за тях цяла вечер — каза Томас, сграбчвайки рамото на мага достатъчно здраво, че щеше да се спъне, ако силата на Мирча все още не го държеше. — Но сега, когато можеш да ни помогнеш, ти отказваш? — Китката на Томас се бе излекувала, с изключение на грозен червен белег, но лицето му не беше по-добре. Настроението му изглежда също не се бе подобрило.

— Аз... това са опасни неща. Не мога да говоря за тях, без да са ме упълномощили.

— Ти каза, че те знаят това, което и ти — изръмжа Томас. — Свържи се с тях! Вземи разрешение!

Приткин изглеждаше някак си неспокоен, сякаш търсеше помощ. Не намери такава.

— Ще опитам, но знам, че те ще искат да се срещнем и да обсъдим това. И ще искат да им я заведа. Няма да се вземе бързо решение.

— Колко време? — Луис-Цезар се присъедини към Томас и двамата представляваха доста страховита картинка.

По дяволите, те бяха достатъчно плашещи и поотделно.

Приткин направи грешката да прикрие своята нервност с грубост. Той определено не беше подготвен да се справя с вампири сенатори.

— Не знам. Може би дни.

Сините очи на Луис-Цезар внезапно станаха блестящо сиви, като живак, а зениците му почти напълно изчезнаха. Задържах дъха си и не бях само аз. Единственият звук в стаята беше шумното дишане на Приткин и то отекваше силно, сякаш някой бе сложил микрофон пред него. Мирча внезапно го освободи и той щеше да се строполи на пода, ако Луис-Цезар не бе сграбчил ризата му и не го бе блъснал отново в стената.

Това, че бях видяла Луис-Цезар в действие в казиното, не ме бе убедило, че той е хищник на хищниците. Той се биеше добре, но аз бях виждала много добри бойци през годините, а и не мислех, че рапирата, независимо колко е остра и дълга, може да бъде заместител на огнестрелното оръжие. Бях прекарала прекалено много време при Тони, по-добре познат като Този-с-пистолетите. Аз разбирах защо ме плашеше — той беше моят портал към земята на полуделите призраци и мръсните затвори, но другите хора нямаха такъв проблем, така че не разбирах защо се страхуват толкова от него. През по-голямата част от времето той изглеждаше почти сладък, с неговите големи сини очи и трапчинки. Но най-накрая схванах. Той все още бе красив, но такава бе и величието на торнадото, преди да опустоши града. В тази секунда аз повярвах, че той можеше да накара този луд план в Данте да проработи, че наистина е убил 20 вампира, докато Томас ме пазеше.

— Ние нямаме дни — изсъска той и кръвта се отдръпна от лицето на Приткин.

Мирча заговори и неговият глас беше като струя вода, течаща през стаята — успокояваща страстите и охлаждаща страните. Усетих

как пулсът ми се забавя и най-накрая успях да си поема дълбоко въздух.

— Може би маг Приткин ще иска да се свърже с Кръга си някъде другаде? Аз мисля, че той ни каза това, което трябваше, косвено, ако не друго. — Той се усмихна на Приткин. — Ти, може би, искаш да ги попиташ защо са изпратили теб, най-известният ловец на демони, след Каси. Ти имаш репутацията на... как да се изразя... изключително праволинеен? Ако аз бях подозрителен, бих си помислил, че те са искали да сбъркаш за това какво е тя и да премахнеш евентуален съперник от съревнованието.

Приткин го погледа и постепенно лицето му се обагри в червено от ярост. Надявах се сърцето му да е по-тренирано, отколкото характера му. Имах чувството, че ако не получи инфаркт, някой в Кръга щеше да трябва да дава обяснение.

— Никъде няма да ходи!

Луис-Цезар и аз заговорихме в един глас. Той отстъпи с грациозен жест и аз го погледнах нервно, докато се придвижвах, за да застана лице в лице с Приткин. Очите на вампира все още бяха сребърни и аз не исках да разбирам какво става, когато наистина загуби самообладание.

— Няма да ходиш никъде, докато не получи няколко отговора. Коя е Пития, защо ме наричаш пророчица и за какви сили говориш?

Приткин се подчини, без да спори. Борбеността му изглежда за момента беше изчезнала и гласът му беше леко пресипнал.

— Пития е името на древната пророчица от Делфи, най-големият храм на Аполон. В продължение на 2000 години жените, които са били избирани на тази длъжност, са се считали за оракулите на света, като крале и императори са водили своята политика с помощта на техните съвети. Длъжността изчезнала с упадъка на Гърция, но терминът все още се използва с голямо уважение. Това е титлата на главния ясновидец на света, силен съюзник на Кръга. Тя е едно от главните предимства, тъй като нечовеците не могат да придобият дарбата.

— Какво общо има това с мен?

— Всеки път е избирана нова Пития, пророчица — нашето име за истински ясновидец — за неин наследник. Тя е внимателно обучавана още от детството и, за да разбере този товар и как да го носи. Пития е стара и вече не може да контролира силите си. Те

трябваше да бъдат предадени на наследницата и, но тя бе отвлечена от Распутин и Тъмния кръг преди повече от 6 месеца. — Очите му бяха завладени от духовете. — Силата на Пития се предава по ненарушима традиция в продължение на хиляди години. Но сега се страхувам за приемствеността. Наследникът би трябвало да е мъртъв. Защо иначе силите биха се прехвърлили на теб, макар и една част от тях? Измамник без тренировка, без да разбира какво изисква длъжността?

Две думи от речта отекнаха в главата ми. Аз го погледнах ужасено.

— Частично? Какво, по дяволите, значи това? — Гласът ми беше станал писклив и аз спрях, за да се успокоя малко. — Няма начин. Кажи на твоя Кръг, че не искам работата.

— Това не е професия, това е призвание. И наследникът няма избор.

— Как ли пък не! Ще трябва да намерите тази гадателка и да си я върнете.

Погледнах Томас и това беше почти болезнено.

— И какво използва върху лицето му? То не се излекува.

Рейф отговори.

— Това е драконова кръв, *mia stella*. Не се притеснявай, ще се излекува с времето.

Томас ми изпрати изненадан поглед, сякаш не очакваше да ми пука за това, което му се случваше, и аз отместих погледа си. Забелязах, че Мирча ме наблюдаваше замислено и се опитах да направя изражението на лицето си възможно най-неутрално. Остави ги да мислят, каквото си искат. Би трябвало да съм загрижена за всеки, който е бил наранен, докато се е опитвал да ме спаси.

Приткин заговори с уморен глас.

— Ние я търсехме. За последните 6 месеца почти не сме правили друго. Пития е много стара и притежава тези сили много по-дълго, отколкото трябва. Здравето ѝ е разклатено, а заедно с това и контролът ѝ. Ние разбираме необходимостта от бързана по-добре от теб, но търсенето ни беше напразно.

Не виждах проблема тук.

— Тогава назначете някой друг заместник.

— Казах ти, това не е такава длъжност. Силата отива там, където поиска, при този, който е най-ценен — така казват старите текстове. Не

би трябвало да има оспорване. Ти си млада и нетренирана, докато нашата пророчица е обучавана с години за тази позиция. Тя беше избрана късно, но бе добре обучена. Не сме си мислели, че ти ще и бъдеш съперник...

Той спря, прекалено късно и аз се нахвърлих върху него.

— Вие сте знаели за мен? Как?

Арогантността започна да се завръща на лицето му.

— Цялата твоя линия е заразена. Майка ти беше същата. Ти дори изглеждаш като нея.

— Чакай малко. Ти познаваш майка ми? Как?

Той изглеждаше на 35, а може би и по-млад. Така че не остаряваше с нормална скорост, освен ако Кръгът не приемаше своите членове на 15 години.

— Тя беше наследницата — каза Приткин, а устните му бяха стиснати ядно. — Тя трябваше да бъде чиста, недокосната и знаеше това много добре. Но се забърка с баща ти, който беше вампирски слуга! И по-лошото беше, че го криеше от Кръга, докато не беше вече бременна с теб и след това избяга с баща ти. Кой знае какво щеше да се случи с тези сили, ако бяхме допуснали те да се използват от нечестив приемник.

— Нечестив? — Окей, сега вече бях вбесена. — Тя е била моя майка!

— Тя не беше подходяща за наследник! Мога да бъда само благодарен, че я разкрихме навреме.

— Значи, ако не си девствена, не можеш да бъдеш наследник?

— Точно. — Той ми се усмихна безсрамно. — Това е още една причина, за да бъдеш дисквалифицирана.

Изобщо не се помъчих да го поправа. Бях готов да се обзаложа, че сексуалният ми опит ще им поднесе на тепсия тяхната чиста-като-преспа-сняг пророчица, макар и по различни причини. Юджийн ме пазеше като ястреб и когато не бях с нея, аз бягах, за да спася живота си. Никога не бях вярвала на някого достатъчно, за да го допусна толкова близо до себе си. Помогна също и фактът, че повечето вампири при Тони се съревноваваха с Алфонс за длъжността му и бяха предупредени да не ме закачат. Най-голямото изкушение, което бях преживяла, бе с Томас, шпионинът на Сената, който се бе хранил от

мен без разрешение, и Мирча, който вероятно си правеше някакви свои нечестиви планове. Нямах вкус за мъже.

— Нека да изясним това. Първо реши, че съм демон, защото притежавам сили, за които изобщо не съм молила и дори не разбирам. И когато това се издъни, ме окачествяваш като пропаднала гадателка и уличица. Пропускам ли нещо или ти просто не ме харесваш?

Мирча се засмя и дори устните на Луис-Цезар потръпнаха. Томас или не схвана шегата, или не беше във весело настроение. Приткин, разбира се, беше раздразнен.

— Всичко, което казваш, само потвърждава първоначалното ми впечатление. Ти ще бъдеш истинско бедствие като Пития.

— Явно на силата не й пука особено.

— Ето защо съществува Кръгът, за да се намеси в подобни случаи! — Той ме погледна, толкова свирепо, че аз отстъпих назад, преди да успея да се въздържа. — Никога ли не си си задавала въпроса защо майка ти те е нарекла Касандра? Това е нашият израз за пропадналите гадатели, за тези, които използват силата си за злини, вместо за добро, за тези, които са се съюзили с Тъмния кръг. Някой, който е способен да призовава духове и тъмни вещици, които да се бият на негова страна, да обсебва хора подобно на демон и толкова лесно да контролира тъмните оръжия. Силата не би позволила да премине в някой като теб!

— А ако се случи?

— Няма.

Това беше толкова недвусмислено, че наум прибавих друга група в дългия списък с хора, които ме искаха мъртва.

— Сенатът ще те защити — увери ме Луис-Цезар.

Аз обърнах измъчения си поглед към него.

— Със сигурност. Докато правя това, което иска.

Мирча се ухили при вида на изражението на Луис-Цезар.

— Тя израсна при един от нашите. Наистина ли си мислеше, че няма да схване ситуацията? Сега махни мага оттук — заповяда той на Рафаел. — Ние ще говорим за бизнес с нашата Касандра насаме.

Приткин беше избутан от стаята и аз бях доволна да видя, че излиза. Ако никога през целия си живот не срещнех друг маг-воин, щях да се считам за късметлийка. Изчаках да разбере какво ще ми струва продължителната подкрепа на Сената.

— Няма да ви предадем на Сената, мадмоазел. — Очите на Луис-Цезар, които отново станаха сини, проблеснаха искрено.

Аз го погледнах. Наистина ли беше толкова наивен или това беше част от рутинното му честно-малко-момче държание?

— Но ние може би няма да успеем да те предпазим, ако техните съюзници тази нощ спечелят дуела — добави Мирча. — Тогава всичко ще се решава от Распутин и никак не ми се иска да те видя под властта му. Сребърният кръг може и да те убие, ако попаднеш в ръцете им, но не искам и да си помислям какво би ти сторил Тъмният. В твой интерес е да спечелим, Касандра.

Ние се спогледахме и това бе момент на абсолютно разбиране. Оу, осветляването ми за собствените ми интереси: разменната монета в стария ми свят. Беше хубаво отново да стъпя на позната почва. Без разговори за честност, просто бизнес.

— Ти ли си обучил Тони или какво?

Мирча се засмя сухо. Луис-Цезар му хвърли недоволен поглед, преди да се обърне към мен.

— Мадмоазел, до тази вечер аз не вярвах, че някой може да направи това, което направи ти. Но сега, когато знам, отново имам надежда. Пития е финалният арбитър на всички недоразумения в магическата общност, нашият Главен Съдия, ако така ти харесва повече. Без силна Пития, със сила, която да наложи правилата и проблемите между Светлите феи и Сребърния кръг могат да ескалират до война, както стана между нас и Тъмния кръг. Структурата на нашия свят се разпада.

Той погледна към вратата и Мирча поклати глава леко.

— Заклинанието е активно. Дори и с подсилен слух, Приткин не би могъл да ни подслуша. Кажй й.

Луис-Цезар ме погледна и отново имах чувството, че сила протичаше по кожата ми. Контролът му се изплъзваше. Аз вярвах на гривната в джоба си, а тя не беше откачила все още. Не исках да открива какво щеше да се случи, ако тя го атакува.

— Ние вярваме, че претендентът за консулското място, лорд Распутин, използва липсващата пророчица за собствена изгода. В продължение на месеци членовете на Сената бяха нападани от собствените си хора. В някои случаи онези, които им бяха служили с векове, които се считаха за абсолютно лоялни, се обръщаха срещу

собствените си господари без предупреждение. Пазачите в залата на Сената, които те атакуваха, бяха едни от тези. Въпреки че бяха обвързани със силата на Консула, те все пак се обърнаха срещу нас. Сега може би разбираме защо.

Може би пропусках нещо. Не бях в най-добрата си форма.

— Окей, защо?

Рейф се приближи и коленичи в краката ми. Погалих разбърканите му къдрици и се почувствах малко по-добре. Той не можеше да направи нищо за мен, но беше хубаво, че е тук.

— Не разбираш ли, *mia stella*? Пророчицата може да пътува през времето, като теб, и по някакъв начин е разрушила връзката между слугите и господарите. Дълго време се е смятало, че Пития може да преживява всички времена наведнъж, а не да пътува в една определена посока. Може би липсващата гадателка събира сили така, както теб. Само че тя използва силите си, за да вреди.

— Чакай малко. — Главата ме болеше. — Има толкова много проблеми с това твърдение, че не знам от къде да започна. Как ще се намесиш в толкова близка връзка? И какво ще кажете за това, че не съм наследник? Приткин го изясни прекрасно.

— Не — каза Луис-Цезар, — той изясни, че не иска силите да се прехвърлят в теб. Но очевидно се страхува, че това е станало, или поне отчасти, иначе нямаше да се опита да те убие. Извинявам се за това. Ако наистина бяхме предположили, че е толкова враждебно настроен, не бихме му позволили да остане. Но ние се надявахме, че той ще потвърди нашите подозрения.

— Кое то той и направи, след като изнесе шоуто — изкоментира Мирча. — Той може и да не каза много, но реакцията му ясно показва, че част от силите на Пития, са се прехвърлили в Каси и следователно по всяка вероятност и към другата наследничка.

Поклатих глава.

— Но Приткин каза, че Пития не може да обсебва хора, така че и нейната наследничка не би трябвало да може, нали? И ако това е истина, то тогава нейните възможности са ограничени. Запасите от енергия се изразходват изключително бързо в друго време, наистина бързо. Особено ако правиш нещо повече, отколкото само да стоиш и да наблюдаваш. Когато бях, хм, в Луис-Цезар, няхах проблем, но ако тя

не се прикрепил към някой човешки енергиен източник, то не би могла да направи кой знае какво.

— Може би не се нуждае от много време — каза Мирча замислено. — Актът на създаване на нов вампир е деликатен процес. Всяко отклонение може да има много нещастен резултат.

Аз бях чувала няколко ужасяващи истории. В най-добрия сценарий новият вампир просто не се вдигаше никога. Ако той или тя останеха мъртви за три дни, то тогава се знаеше, че има проблем. В най-лошия случай те се събуждаха без висша мозъчна функция, ужасяваща бъркотия, наречена привидение. Те бяха като животни, които съществуваха само, за да ловуват. И тъй като не можеха да разсъждават, не признаваха властта на този, който ги е създал. Единственото нещо, което можеше да се направи, бе да бъдат изловени, преди да нападнат хора.

— Какво би могъл да направи някой, чиито сили не са по-големи от тези на някой призрак за около, колко, час? — Погледнах Томас. — Нали? Колко време бяхме там?

— Не би трябвало да е много повече, но ние се напрегнахме до краен предел. Ако не беше така, може би, щяхме да удължим престоя си.

— Да, но аз не знам как да се намеся в процеса на създаване на нов вампир, а и дори като дух, не бих искала да опитвам. Как би могла да прави това?

— Пророчицата има Распутин, който и казва какво да направи — напомни ми Луис-Цезар. — Тя би трябвало да получава подробни инструкции и може би, има и други, които и помагат.

— Не би трябвало да е толкова трудно — добави Мирча. — Въпросният индивид трябва да бъде чист, без ухапвания от друг вампир през последните няколко години. Те трябва да правят това доброволно, да са били спокойни, когато са създавани, и здрави или поне да не са много болни. Ако някой се намеси, в което и да е условие, векове по-късно, един могъщ господар, какъвто е Распутин би трябвало без проблем да превземе отслабената връзка. — Той обмисли това за около минута. — Намесата в първото условие ми се струва малко възможна. Това ще се отрази на въздигането на индивида, което няма да е от помощ в случая на Распутин: господарят просто ще избере

други слуги. Също така е вероятно господарят да засече другото ухапване и да убие слугите.

— Какво тогава би трябвало да направи тя?

Той сви рамене.

— Има много възможности. Да ги отрови с бавнодействащ токсин например. Те ще умрат, преди да стане ясно, че са сериозно отслабени, а отровата няма да ги нарани, когато станат отново. Това значително би намалило привързаността към господаря им. Или би могла да им се даде стимулант, който е достатъчно силен, за да ги поддържа будни и да предизвиква страх от трансформацията, вместо да са спокойни и еуфорични.

— Но ти не можеш да вземеш такива неща, когато си в призрачната си форма — изтъкнах аз. — Откъде ще вземе отровата?

— Може би, използва медиум, който да си припомня местата, на които нейните съюзници са оставили съответните неща. Черният кръг съществува от по-дълго време в сравнение със Сребърния — те датират от средата на третото хилядолетие, а отровата винаги е била едно от любимите им оръжия. Те лесно биха могли да осигурят това, което е необходимо.

— Но защо старият Черен кръг ще вярва на Распутин?

Ако беше толкова силен, че да причини всичко това, то аз се съмнявах, че този тип е бил роден руски селянин в края на 19-ти век. Вероятно бе присвоил името, вероятно след като бе убил собственика му или бе измислил тази история и използваше ментални трикове, с които да накара хората да повярват в това. Но беше малко вероятно той да е живял толкова дълго, че да е бил в Каркасон по времето, по което и аз бях там. Сенатът не би подценил толкова много такъв стар вампир.

— Той се съюзил с техните съвременни двойници, които биха могли да му кажат какво да говори — обясни Мирча. — Пророчицата би могла да отнесе съобщение на тъмните магове, молейки за помощ. Сребърният кръг се е съюзил с нас и това е стар съюз. Разрушаването му би било голям успех за тъмните магове.

Главата ми се носеше. Беше ми трудно да повярвам, че Черният кръг, независимо от коя епоха беше, щеше да си даде толкова труд да промени бъдеще, което никой нямаше да доживее да види. Но това не беше мой проблем.

— Какво очаквате да направя? Да се върна обратно и да се преборя с нея? Не трябва ли да се притеснявате повече за дуела?

— Притесняваме се. — Луис-Цезар беше неумолим. — След по-малко от 12 часа, аз съм определен да се срещна с Распутин и да се бия с него до смърт. Ще го победея, ако все още съм тук.

— Планираш да ходиш някъде ли?

Казах го на шега, но изглежда той не се забавляваше.

— Вероятно. Распутин се съгласи на дуела, защото си мислеше, че ще се бие с Мей Линг. Беше замислено така, че когато бъда обявен за шампион, той да се оттегли. Но не го направи, въпреки че знае, че не може да ме победи.

Реших да не изтъквам колко суетно звучеше това.

— Но той не може да ти попречи. Ти си господар първо ниво. Той не е достатъчно силен, за да ти повлияе. Дори и да отслаби връзката ти с предишния ти господар, при твоето ниво това няма да има значение. Тактиката, която използва при другите вампири, няма да проработи при теб.

— Не, но той може да попречи на създаването ми.

Аз се двоумях дали да изтъкна очевидното. Реших да рискувам.

— Без да те обиждам, сигурна съм, че ти напълно си заслужил репутацията си, но трябва да има и други шампиони, които Консултът да може да избере. Тя съществува от 2000 години, би трябвало да познава хората.

— Това е истина. — За мое облекчение Луис-Цезар не изглеждаше обиден. — Тя имаше предвид и други имена, ако аз откажа.

— Тогава какъв е проблемът, като изключим, че това засяга теб лично?

— Проблемът, *dulceata* — каза Мирча, — е, че Распутин също никога не е губил дуел. Има и други имена в списъка на Консула, но не сме уверени, че някой от тях ще може да извоюва победа, независимо от това какви хитрини използва срещу него. Луис-Цезар се е сражавал в много повече дуели, отколкото всички останали взети заедно. Той трябва да бъде нашият шампион и нашият шампион трябва да спечели.

— И това какво общо има с мен? — Имах много лошо предчувствие.

— Ние имаме нужда да се убедим, че той няма отново да промени времето, *dulceata*. Искаме да се върнеш и да не позволиш той да се намеси в раждането на нашия шампион.

— И как тя ще направи това? — попита Томас преди аз да успея да се намеся. — Как тя ще го предпази от проклятието?

Луис-Цезар гледаше Томас, сякаш той си бе изгубил ума.

— Какво проклятие?

— Не си ли създаден по този начин?

— Ти знаеш прекрасно, че не съм!

Били Джо влетя през прозореца като гълъбовосив облак.

— Пропуснах ли нещо?

— Вие напълно сте си загубили ума — казах им аз. Жалко за техните планове, но аз не исках да умирам заради Консула или пък за когото и да било друг, ако можех да го избегна. — Не схванахте ли? Вторият път аз бях с Томас. Окей, това беше поради една грешка, но ако те правят това от толкова дълго време, колкото твърдите, със сигурност ще открият как да се справят с това също. — Някой беше прехвърлил циганката в нашето време и това не бях аз. — Може би ще трябва да се изправя пред самия Распутин, а аз не съм фехтовач.

— Нещо пропуснах, нали? — Били Джо се носеше наоколо, но аз не му обърнах внимание.

— Ти взе Томас със себе си, когато беше обладала тялото му. Гадателката не може да направи това. Приткин ни каза това, *dulceata*.

— Приткин е идиот — напомних на Мирча. — Ние не знаем защо Томас успя да предприеме това пътуване. Може би всичко, което трябва да направя, е да докосна някого. Може би тя също може да прави това.

Били се появи пред погледа ми и накара стаята да изглежда така, сякаш я гледах през блестящ сив шал.

— Трябва да поговорим, Кас. Няма да повярваш какво открих в Данте!

Повдигнах вежда в отговор, но не посмях да кажа нищо. Не исках да предупреждавам никой, че той е тук. Имах чувството, че скоро щях да имам нужда от него.

Томас ме гледаше.

— Аз съм вторият избор на Консула. Мога да се справя с Распутин.

Аз се оживих. Всичко, което можеше да ме предпази от срещата ми с това чудовище в тази къща на ужасите, беше обещаващо.

За съжаление Мирча не изглеждаше убеден.

— Прости ми, приятелю. Не се съмнявам в твоята храброст, но съм виждал как се бие Распутин. Няма да спечелиш. А когато е заложен животът ми, предпочитам да разчитам на сигурно.

Били се отдалечи на няколко стъпки и сложи ръце на хълбоците си.

— Добре. Аз ще говоря — ти слушай. Хвърлих един поглед в главата на вещицата, която освободи преди тя да избяга с феята. Съкратената версия на историята гласи, че Тони и Черният кръг продават вещици на феите и познай откъде ги вземат? Имам предвид, че белите рицари би трябвало да забележат, ако група магически същества просто изчезне, нали? — Аз се втренчих в него. Имах чувството, че съм приквещена на стола на зъболекар, от приказлив хигиенист. Не можех да отговоря.

— Мога да го победя. — Томас звучеше сигурен, но Луис-Цезар издаде странен звук, сякаш котка кихаше. Предполагам, че това беше нещо френско.

— Ти не можа да ме победиш още преди век. Сега не си много по-силен.

— Ти беше късметлия! Това няма да се случи, ако отново се дуелираме!

Луис-Цезар изглеждаше раздразнен.

— Няма нужда да се дуелирам с теб. Аз те притежавам.

Аз премигнах объркано. Пропуснах ли нещо, докато се опитвах да следя два разговора едновременно? Господарите и слугите обикновено имаха доста по-силна връзка, отколкото тези двамата показваха. По дяволите, дори и Тони да се опиташе да убие Мирча, не би му говорил по този начин.

— Мислех си, че някой, който се казва Алехандро, е твой господар? — попитах Томас.

— Беше. Един от неговите слуги ме създаде, но скоро след това Алехандро го уби и ме взе за себе си. Той се опитваше да създаде империя вътре в испанските колонии в Новия свят и се нуждаеше от воин, който да му помогне. Ние успяхме и вероятно щеше да организира нов Сенат, но тактиката му никога не се промени. И до

момента той действа така, сякаш всеки въпрос е предизвикателство, всяка молба за снизходителност — заплаха. Аз го предизвиках веднага, когато станах достатъчно силен и щях да успея да сложа край на терора му, ако не се бяха намесили отвън.

Погледнах Луис-Цезар изненадано.

— Ти си се бил с него?

Французинът кимна объркано.

— Томас отпрати предизвикателство за водачеството на Латиноамериканския Сенат. Неговият Консул ме помоли да се изправа като негов шампион и аз се съгласих. Томас загуби. — Той каза последното с леко свиване на раменете, сякаш можеше и да не го казва. Според мен Луис-Цезар трябваше да изгуби поне веднъж. Да изтъкваш постоянно егото си, би трябвало да е уморително. Но пък от друга страна, ако загубеше, вероятно това щеше да е краят му, а в този случай и нашият. Всичко сочеше, че малко арогантност не беше излишна. Е, поне липсата на връзка беше изяснена. Слугите се печелеха чрез сила и трябваше да бъдат задържани по този начин. Тази връзка никога не беше толкова здрава, колкото скрепената с кръв.

Нещо ми хрумна.

— Ти си отправил предизвикателство? Но за да направиш това, трябва да си господар първо ниво. — Знаех, че Томас е могъщ, но това беше шок. Фактът, че Луис-Цезар можеше да обвърже вампир първо ниво, бе изключително показателен за силата му. Дори не знаех, че е възможно.

— Томас е много повече от 500-годишен вампир, мадроазел. Неговата майка беше високопочитана благородничка сред Инките преди инвазията на европейците — каза Луис-Цезар небрежно. — Тя била изнасилена от един от хората на Пизаро и резултатът е Томас. Той е израснал във време, когато дребната шарка отнела живота на много от старейшините на инките, оставяйки вакум от сила. Той организира някои от пръсналите се племена, за да се противопоставят на испанците и така били забелязани от Алехандро. Въпреки че е копеле, той... — Томас изръмжа и Луис-Цезар го погледна. — Използвам термина само технически, Томас. Да ти напомня, че и аз също съм копеле.

— Това няма да го забравя.

Блещукащите потоци сила отново се завърнаха, по-силни от преди и този път бях хваната по средата. Почувствах се така, сякаш два снопа гореща вода ме обляха и аз изкрещях.

— Спрете!

— Моите извинения, мадамозел. — Луис-Цезар сведе главата си в поклон. — Вие сте абсолютно права. Аз ще накажа слугата си по-късно.

Томас го изглежда величествено.

— Ще опиташ.

— Томас! — Мирча и аз казахме това по едно и също време, с един и същи вбесен тон.

Луис-Цезар му хвърли предупредителен поглед.

— Внимавай как ми говориш, Томас. Не искаш да направя наказанието ти по... истинско.

— Ти си дете в сравнение с мен! Аз бях вече господар вампир, когато ти още не си бил създаден!

Луис-Цезар се усмихна леко и очите му проблеснаха стоманено.

— Но не достатъчно добър.

Били размаха бледа ръка пред лицето ми.

— Слушаш ли ме? Това са най-горещите новини.

Аз измънках „по-късно“, но той не се махна.

— Това е важно, Кас! Черният кръг е запазил търговията в тайна, като е отвличал вещици, които са били обречени да умрат млади в инцидент или от Инквизицията, или от каквото и да е. Те са успели да ги хванат в последната минута и да ги продадат на феите, без да се притесняват, че някой може да забележи и да докладва. Никой не очаква да види отново някой, който е взет от Инквизицията — те не освобождават никога, нали знаеш? Това е изкусен номер да заобиколиш договора.

— Но как са узнали?

Как някой би могъл да знае, че в бъдещето някой е обречен? Освен ако... Мирча ме погледна странно и аз му се усмихнах невинно в отговор. Това беше грешка. Тези умни тъмни очи обходиха стаята, но дори и господар вампир не можеше да види Били.

— Вещицата, която спаси, е била отвлечена от група тъмни магове същата нощ — допълни Били. — Циганките винаги са стояли

настрана и от двата кръга, така че предполагам, че те са решили, че могат да ги отвлекат, без да предупредят по този начин белите рицари.

Аз се намръщих. Това все още не обясняваше как тя се бе озовала в нашия век, ако хората от нейната ера я бяха отвлекли, но нямаше начин да попитам.

Мирча се намеси преди нещата между вампирите да се нажежат още повече.

— Може ли да ви напомня, че докато вие се самоизтъквате, времето минава, а с него намаляват и нашите шансове? Вашата разправия може да почака — нашата работа не може.

— Но госпожицата не иска да помогне — каза Луис-Цезар, прокарвайки ръка през косата си. Забелязах, че неговите къдрици бяха по-тъмни, отколкото във видението ми или каквото беше там. Чудех се дали това беше трик на светлината или липсата на слънце в продължение на стотици години потъмняваше кестенявата коса. — Страхувах се от това. И ние не можем да я принудим.

Мирча и аз го погледнахме, а след това се спогледахме един друг.

— Той истински ли е? — Не можах да се сдържа да не попитам.

Мирча въздъхна.

— Той винаги е бил такъв. Това е единственият му недостатък. — Той ми се усмихна и това беше усмивката на Тони — неговата усмивка от типа хайде—зарежем-тези-глупости-и-да-се-заловим-с-бизнеса. Това негово изражение ми напомни за работата, която Мирча вършеше за Сената. Той беше главният посредник на Консула и въпреки слуховете, не беше получил длъжността поради уважението, което вампирите отдаваха на семейството му навсякъде по света. Те биха били щастливи да се срещнат с него заради престижа, това беше нещо подобно на чувството, което хората изпитваха, когато седяха до известна филмова звезда, но това не му даваше никакво предимство на масата за преговори. Не, Мирча беше спечелил мястото си честно, като беше сключил най-добрите сделки, които някога бяха правени. И те бяха с хора, които той познаваше толкова, колкото и те него.

— Какво ще поискаш, *dulceata*? Сигурност, пари... главата на Антонио на сребърен поднос?

— Това последното звучи примамливо. Но не е достатъчно.

Мирча и аз прескочихме това нещо с отказа и започнахме директно да се пазарим. Изобщо не се спомена, че Мирча може да ме

убие, ако кажа не. Той би го направил, защото няма избор — ако не го направи, Консултът би пратил някой друг да свърши работата — и защото ще бъде бърз. По-бърз от Джак. Не ми харесваше поръчката, която ми бяха дали, но да прекарам една вечер със светлоокото момче на Консула, ето това би било истински пикник. Но само защото нямах други възможности, не значеше, че няма да се опитам да измъкна всичко, което можех, в замяна на помощта ми. В края на краищата това беше пазарна икономика. Кой друг можеха да използват?

Мирча изглеждаше така, сякаш се чудеше дали скандалната сделка, която беше предложил, щеше да проработи. Завъртях очите си.

— Не се притеснявай. Да ми дадеш главата на Тони не е голяма работа и ти го знаеш. Той те предаде — ти ще трябва да го убиеш.

Той се усмихна леко.

— Истина. Но това ще реши и твоят проблем, нали?

— Но това няма да ти струва нищо. Твоят живот не струва ли малко повече?

— Какво друго тогава искаш, моя красива Касандра? — Той пристъпи напред с блясък в очите си и аз поставих креслото между нас.

— Не си го и помисляй.

Той ми се ухили, без да се разкайва.

— Назови цената си.

— Искаш помощта ми? Каж ми какво се е случило с баща ми.

Рейф издаде разтревожен звук и погледна Мирча с разширени очи, който въздъхна и поклати глава отвратно. Аз му съчувствах. Рейф никога не е можел да се въздържа — започнах да го бия на карти още, когато станах на осем и той определено не беше станал по-добър в това. Той се сви под неодобрението на Мирча, но вредата вече беше нанесена. Разбира се, Мирча го пренебрегна, в противен случай би ми паднал в очите.

— Баща ти, dulceata? Той умря от бомба, поставена в колата, нали? Това не е ли една от причините, поради които си ядосана на нашия Антонио?

— Тогава какво имаше предвид Джими? Той ми каза да не го убивам, защото знае истината за това, което се бе случило.

Мирча вдигна рамене.

— Тъй като той беше „ударният човек“ — това беше фразата, нали? — сигурен съм, че той е знаел детайлите, *dulceata*? Защо не го попита?

— Защото Приткин направи дупка в него, преди да успее. Но ти знаеш, нали?

Мирча се усмихна и аз още веднъж разбрах откъде Тони бе заел своята усмивка.

— Това знание ли е цената ти?

Погледнах Рейф и той отвърна на погледа ми. Тъкмо си мислех, че ще каже нещо, когато Мирча постави ръка на рамото му.

— Не, не, Рафаел. Няма да бъде честно да дадем на нашата Касандра информация, за която все още не си е платила. — Той се усмихна и в тази усмивка имаше повече пресметливост, отколкото привързаност.

Аз погледнах Били, който се носеше близо до тавана, с нетърпелив израз на лицето. Той не каза нищо и аз реших, че новините, които носи, нямат нищо общо с избора, който трябваше да направя. Аз му изпратих раздражен поглед и той изчезна, ядосан, че прехвърлях всичко върху него. Типично. Предпочитах да разбера нещо повече, преди да се съглася с условията на Мирча, но няха много възможности. Не можеше прекалено да качиш цената, когато стоката беше сигурна и купувачът знаеше това. Буквално аз няха друг избор, освен да им помогна, така че от техническа гледна точка Мирча беше щедър, че изобщо предлагаше нещо. Разбира се, той искаше да дам най-доброто от себе си, така че доброто ми настроение беше по-важно от някои дребни отстъпки. Или може би държеше на мен. Не, този начин на мислене беше опасен.

— Окей. Имаме сделка. Кажете ми.

— Един момент, *dulceata*. Първо мисля, че трябва да уведомим Консула. Томас, ще бъдеш ли така добър? Тя може да има някакви последни инструкции. — Той забеляза инатливото изражение на Томас. — Имаш думата ми, че ще изчакаме с опита, докато се върнеш. Ти ще я придружиш, нали?

— Да.

Томас ме погледна предизвикателно, но аз не забелязах това. Ако Распутин се покажеше, щеше да е хубаво да има някого с мен, особено някой, който беше показал, че може да се грижи за себе си при

необходимост. Дори и само за това да имам компания, когато всичко отиваше по дяволите. Томас започна да казва нещо друго, но спря, когато Мирча пристъпи до мен и сложи ръка на рамото ми.

— Сега, Томас! — Луис-Цезар изглеждаше нетърпелив. Томас се втренчи в него, но напусна стаята, блъсвайки вратата след себе си.

— И се нуждаем от Сълзите, нали, за да бъдем защитени?

Луис-Цезар кимна и излезе след Томас.

— Сълзите? Искам ли да знам?

— Нищо, за което да се притесняваш, уверявам те. — Мирча се усмихна успокоително. — Сълзите на Аполон са древна отвара. Те са били използвани в помощ на медитиращите трансове в продължение на векове. Те са безопасни.

— Но защо се нуждаем от тях? Никога преди не съм ги вземала.

— И преди бързо си губела енергията си. Те ще ти помогнат, Касандра. Запомни, аз съм заинтересуван това да свърши добре. Няма да те лъжа.

Този отговор беше повече, отколкото да бях получила прочувствена декларация за загрижеността за моето благополучие и затова кимнах. Щях да използвам проклетите Сълзи, каквото и да представляваха. Всичко, което можеше да премахне неравенството.

Мирча погледна Рафаел.

— Ще бъдеш ли така добър да провериш дали облеклото на Каси е готово? Тя трябва да се е уморила да носи тази огромна роба. — Той се усмихна леко. — Не бързай.

Рейф изглеждаше несигурен — можех да кажа, че той не искаше да оставя Мирча насаме с мен поради някаква причина, но излезе. Мирча заключи вратата след него и се облегна на нея, наблюдавайки ме с внезапно сериозни очи.

— А сега истинските преговори, моя Касандра.

12

Гледах Мирча предпазливо.

— Аз не съм твоята Касандра.

Той започна да разкопчава ризата си.

— Дай ми малко време, *dulceata*, и ще видим.

Съблече ризата си и я хвърли върху кушетката. Отдолу не носеше нищо.

— Какво правиш?

Аз седнах, а пулсът ми препускаше, въпреки че все още не бе направил нищо тревожно. Но той беше застанал между мен и вратата и това изкусително лице внезапно беше станало прекалено чувствено.

Мирча започна да сваля лъскавите си обувки.

— Предпочитам да имаме повече време, *dulceata*. Много дълго очаквам да подновим нашето познанство, но не предполагах, че ще се случи точно по този начин. Както и да е. — Той направи пауза, за да постави обувките и чорапите си до кушетката. — С теб започнах да научавам, че е най-добре да приема неочакваното.

Можех да кажа същото за него.

— Остави това, Мирча. Просто ми кажи какво става.

Той ме наблюдаваше, без да отклонява погледа си, докато бавно махна колана от панталоните си.

— Предполагам, че не искаш да бъдеш предадена на Кръга, нали?

— Какво общо има това с твоето събличане? Какво е това?

Мирча прекоси стаята дебнейки, просто нямаше друга подходяща дума за начина, по който се движеше, и коленичи до краката ми. Той ме погледна, а по лицето му бушуваха чувства.

— Мисли за това като за спасяване, *dulceata*! Аз съм твойт рицар, който е дошъл да те спаси от всички, които искат да те наранят.

Потиснах смеха си.

— Това е най-изтърканият отговор, който съм чувала.

Мирча ме изгледа с преувеличена обида, което предизвика неохотна усмивка на лицето ми.

— Нараняваш ме! Уверявам те, че *Имало едно време...* както се казва, е точно това, което съм.

Помислих върху това и технически той беше прав. Разбира се, истинските рицари в блестящи доспехи не се приближаваха много до тези в легендите. Повечето от тях прекарваха голяма част от времето си, тормозейки селяните с данъци, вместо да спасяват честта на дамите.

— Окей. И какво си сега?

Той не отговори, но забелязах, че очите му станах блестящи канелени кехлибари. Единственият път, когато бях виждала това преди, беше, когато заплашваше живота на Приткин, но сега не изглеждаше ядосан. Той се протегна и махна платинената шнола от дългата си, черна коса.

— Кръгът настоява за твоето връщане, *dulceata*, и според договора ни с тях нямаме право да откажем. Ако беше обикновен човек, претенциите на всеки един господар щяха да бъдат достатъчни, за да те задържим, но не и в случай че си могъща ясновидка. Кортежът на Пития контролира всички хора с подобни възможности.

Косата му се разпиля по раменете и гърба му подобно на черно наметало. Контрастът между черната му коса и бледата съвършеност на кожата му беше хипнотизиращ.

Той забеляза, че му се възхищавам и гласът му се снижи до шепот.

— Някога харесваше косата ми, *dulceata*, спомняш ли си? Обичаше да я сплиташ като малка. Аз се разхождах из къщата на Антонио с толкова много украшения, че приличах на кукла. — Той повдигна ръцете ми и ги сложи на раменете си, под тежестта на косата му. Тя беше като коприна и не бях сигурна кое беше по-подлудяващо усещането за нея или твърдите мускули на раменете му. — Нямам нищо против да си поиграеш с мен, *dulceata*. — Той наклони главата си и целуна ръцете ми. — Нямам нищо против сега.

Леко отворих щитовете си, за да разбера дали имитираше Томас и дали се опитваше да ми въздейства, но нямаше никакъв знак, че се упражнява някаква сила. Ободряващият прилив, който бях почувствала по-рано, липсваше. Но той не се нуждаеше от него. Потърка бавно

бузата си в ръката ми и аз знаех, че вероятно можеше да чуе ударите на сърцето ми. Преглътнах.

— Каква е целта ти, Мирча?

Ръцете му се бяха придвижили, докато бях разсеяна, и беше шокиращо да ги почувствам как се плъзгат под робата и обгръщат кръста ми. Не бях го усетила, да развързва колана ми, но той липсваше. Робата не се бе разтворила много, но достатъчно, за да оголи линия от кожата ми от шията до пъпа. Опитах се да се загърна, но Мирча хвана ръцете ми и притисна дланите към устните си. Усетих лекото докосване на езика му, когато той го прокара по кожата ми, сякаш ме вкусваше. Мълния от желание се разпространи от целувката му надолу към всичките ми нервни окончания и аз се задъхах.

— Мирча...

— Знаеш ли какъв вкус имаш, моя Касандра? — попита ме нежно той. — Никога не съм усещал нещо подобно. Ти ме опияняваш подобно на отлежало бренди. — Той пое дълбоко аромата на кожата над пулса ми. — Не можеш да си представиш колко опияняващ е ароматът ти за мен. — Палецът му се движеше леко по кръста ми, нагоре и надолу по ребрата ми. Докосването не беше толкова сексуално, но задържах дъха си. — Или колко си чувствена.

— Мирча, моля те.

— Каквото поискаш — прошепна великият преговарящ, накланяйки се така, че говореше над устата ми, а дъхът му затопляше устните ми. Устните му докосваха леко моите, толкова нежни, сякаш бяха прозрачни и аз потръпнах. Той беше казал, че ще преговаряме, но дори не се опитваше да склучи сделка, което само по себе си беше плашещо. — Всичко, което е във възможностите ми, е твое. — Ръката му отново се премести отпред на робата ми, проследявайки с пръст линията оголена кожа от шията до пъпа. Фойерверки експлодираха по дължината на тази пътека и аз задържах дъха си.

Опитах се да се ядосам, да намеря каквато и да е емоция, която можеше да премахне тези пламъци на удоволствие, които бяха обхванали гръбнака ми.

— По дяволите, Мирча! Знаеш, че мразя игрички!

— Без игри — обеща той, притискайки се между краката ми и разтваряйки ги с тялото си. Робата оголи бедрата ми, но не можех да я затворя, докато той беше коленичил там. Опитах се да го отблъсна и да

се раздалечим малко, за да мога да помисля, но беше все едно да буташ гранитна статуя. — Искаш да те умолявам ли? — прошепна той, гледайки ме с тези искрящи очи.

— Не, аз...

Потърсих Били, но той беше излязъл да се цупи. По дяволите!

— Ще се моля — промърмори той, преди да довърша изречението си. Беше толкова близо, че можех да кажа, че миришеше толкова добре, колкото и изглеждаше и не на скъп парфюм, както очаквах, а на свежо и чисто подобно на въздуха след дъжд. — Ще те умолявам. — Ръцете му се плъзнаха под робата ми, за да погали прасците ми. — Доброволно. — Придвижиха се до коленете ми, галейки чувствителната кожа там. — С удоволствие. — Те прокараха пътека нагоре по бедрата ми. — Пламенно. — Ръцете му спряха на хълбоците ми, а палците му нежно масажираха плътта ми. — Ако това ще те удовлетвори.

Той зарови лицето си в корема ми и ръцете ми сами погалиха тъмната му коса. Разпръснах я върху раменете му, докато той целуваше пътя, който беше прокарал с пръстите си по тялото ми. Опитах се да прочистя главата си, но тогава устните му покриха моите в изгаряща целувка, която се разпростря до връхчетата на пръстите ми. След това той наклони главата си и започна да целува обратно пътя, по който беше дошъл, бавно, почти с благоговение. Студеният въздух, който погали гърдите ми, когато напълно разтвори робата, разсея леко мъглата, която ме бе обвила, но въпреки това ми беше трудно да събера мислите си, докато насладата се разливаше по тялото ми.

— Красива си, *dulceata* — измърмори той, докато ръцете му обхождаха тялото ми почтително. — Толкова нежна, толкова перфектна.

Допирът му беше толкова горещ, че очаквах да останат отпечатъци след него. Дъхът му, който галеше чувствителната кожа на зърното ми, беше наелектризиращ. Чувството, което езикът му предизвика секунда по-късно, беше изумително, а когато засмука зърното ми, поемайки го дълбоко в устата си, вътре в мен желанието експлодира толкова силно, че беше почти болезнено.

— Мирча, моля те... кажи ми какво става!

В отговор внезапно ме повдигна и ме занесе в спалнята. Махна с ръка и завесата на прозореца затъмни стаята. Той ме постави нежно на

легло и започна да разкопчава панталоните си.

— Сребърният Кръг те иска ужасно силно, Каси. Антонио им е казал, че ти си загинала в инцидента заедно с родителите ти и те са научили за теб преди няколко години, когато твоят страж се активирал за пръв път. Това бил личният страж на Кръга и майка ти го е прехвърлила от себе си на теб, като той не може да бъде объркан. Оттогава те те преследват. И докато си само прегрешила гадателка, те имат права над теб, както и над всички човешки магически същества. Няма начин да не признаем правото им, ако не искаме да предизвикаме война. Или... — Той свали панталоните си... — почти никакъв.

Мирча носеше само черни копринени боксерки отдолу, което беше достатъчно, за да завърти главата ми, без ясно да си давам сметка, че повечето могъщи магически общности на земята, които явно ме мразеха, имаха право да решават бъдещето ми.

— Не разбирам.

Мирча се плъзна върху леглото и аз отстъпих назад, докато не ударих таблата на спалнята. Той се усмихна и дръпна закачливо края на халата ми, който бях загърнала около себе за защита.

— Ти си прекрасна във всичко, *dulceata*, но предпочитам да те освободя от тази дреха. Ако ми беше хрумнало, че нещата ще се развият по този начин, щях да организирам нещо по-подходящо. — Той плъзна ръцете си по прасците ми, масажирайки ги нежно, докато се придвижваше нагоре. — Уверявам те, че ще поправам този пропуск при първа възможност.

— Мирча! Искам отговор! — Аз се отдръпнах от него и го погледнах. След кратка пауза, той седна на петите си, гледайки мрачно.

— Защо ли си знаех, че няма да е лесно с теб? — Той въздъхна. — *Dulceata*, трябва да бъде някой от нас. Изглеждаше така, сякаш ти си най-привлечена от мен и аз съм поласкан да бъда твоят избор, но ако предпочиташ някой от другите... Няма да ми хареса, но поради обстоятелствата, ще се съглася.

— За какво говориш? — Аз се ядосах, че той продължаваше да ме игнорира.

— Томас не беше изпратен само да те пази, Каси. Да те опази беше главната му задача, но му беше казано, че той трябва да се увери, че искането на Кръга ще може да бъде успешно отхвърлено. — Мирча повдигна веждата си. — Започвам да разбирам защо се е провалил.

— Аз... Какво правиш?

Мирча прокара ръката си през водопада от коса и сега плъзгаше тези прекрасно оформени ръце по гърдите си, за да погали зърната си. По тялото му нямаше нито едно косъмче и то беше перфектно изваяно, с добре очертани мускули и тънка талия. Той проследи линията на плоския си корем до границата на единственото му останало облекло. Пръстите му се спряха там, плъзгайки се закачливо по тази несъществуваща бариера, привличайки погледа ми към линията тъмно окосмяване, което започваше под пъпа му и изчезваше под черната коприна. Тя контрастираше поразително с бледата съвършеност на кожата му и, с изключение на бледорозовите му зърна, единствено тя придаваше цвят на горната част на тялото му.

— Правя, *dulceata*? — попита той невинно. — Правя всичко възможно, за да те прельстя.

Внезапно се протегна и пое ръцете ми в неговите, галейки дланите ми с палци.

— Ще ти направя оферта. Ще отговарям на всеки един твой въпрос за всяко удоволствие, което си позволиш: съгласна ли си?

— Какво? — Аз го зяпнах. — Не мога да повярвам, че каза това!

Мирча се ухили и внезапно старата му, закачлива версия се завърна.

— Даваш ми ограничен избор, Каси. Ти ще гледаш, и то с огромен копнеж, но няма да пипнеш. А аз искам да ме докосваш, искам го изключително силно.

Той премести ръцете ми върху корема си, точно под копринената граница. Когато аз просто останах неподвижна, с пресъхнала уста и слисана, той въздъхна.

— Изглежда, че чарът ми не е достатъчен, затова ти предлагам сделка. И като израз на добра воля, ще започна пръв. Кръгът може да те управлява като прегрешила гадателка, но не и ако станеш Пития. Тогава ти ще бъдеш извън възможностите им, Каси. В действителност ти ще заемаш много по-висока позиция, така да се каже. А Приткин не беше напълно честен. Избраната пророчица, наследничката на силата на Пития, трябва да остане целомъдрена по време на своята младост, предполагам, че за да избегне нечие влияние. Но тя не може да стане Пития в това състояние. Всички стари източници са единодушни: в Делфи се е избирала най-зрялата и опитна жена, защото се установило,

че силите се отдръпвали от младите момичета. — Той отново ми се ухили и премести ръката ми по-ниско, така че можех да усетя как пенисът му се втвърди при докосването ми. — Никой не е наясно защо, но силите никога не се предават напълно на девственица, Каси.

Аз го погледнах.

— Сигурно се шегуваш.

Разбира се, това можеше да обясни защо всеки, с изключение на Рейф беше облечен така, сякаш отиваше на фотосесия за списанието Playgirl.

Мирча не отговори, просто плъзна тези надарени ръце между коленете ми, галейки леко кожата. Някак си той вече се бе досетил как ми въздействаше това.

— Ние се опитахме да го направим лесно за теб. Изпратихме Томас, който обикновено не среща трудности... как да го кажа... в това да убеди жените да се поддадат на чара му? Но ти го отхвърли, въпреки че той направи всичко, за да спечели вниманието ти. — Мирча се засмя леко. — Мисля, че си наранила гордостта му, *dulceata*. Не мисля, че някога е бил отхвърлян.

Аз преглътнах.

— Можеше да ме насили.

Мирча загуби веселото си изражение.

— Да — съгласи се той. — И аз щях да му изтръгна сърцето, което му изясних прекрасно, преди да тръгне. — Ръцете върху колената ми се плъзнаха върху бедрата ми и Мирча ме сграбчи силно. — Ти си моя, Каси. Самият аз щях да дойда при теб, ако знаех колко силно ще е привличането между нас. Но трябваше да допусна, до днес, че няма да отговоря на потребностите ти като млада жена. Без да споменавам, че считах, че ще се чувстваш неудобно, ако твоят „чичо Мирча“ проявеше такъв интерес.

— Никога не съм те наричала така.

Никога и не бях мислила за него по този начин. Единнайсет е малка възраст, но не прекалено малка за увлечение, и аз го преживях тежко. Изглежда, че нещата не се бяха променили или поне не и за мен. И за секунда не повярвах, че Мирча изпитва нещо. Беше негов ред да претендира, че ме иска, така че да продължа да бъда използвана. Заболя ме да узная със сигурност, че опитите на Томас за съблазняване са били по заповед на Консула и вероятно и тези на Мирча бяха, но не

се изненадах. Що се отнасяше до живота ми, отдавна бях научила, че всеки искаше да ме използва за нещо.

— За какво друго излъга Приткин?

Мирча се усмихна порочно.

— Това въпрос ли е, *dulceata*?

Преглътнах нервно, когато ръцете му започнаха да масажират бедрата ми. Той забеляза объркания ми поглед с лека въздишка.

— Няма да те нараня, Каси. Кълна се, че единственото, което ще изпиташ от допира ми, ще бъде наслада.

— Ще отговориш ли на въпроса — изцяло?

— Нима винаги не съм спазвал обещанията си?

Кимнах, това беше истина. Или поне досега. Той се усмихна широко и седна на пети.

— Много добре, за какво излъга Приткин?

Той помисли за момент.

— За по-голямата част, *dulceata*, той не излъга, просто отбягна истината. Беше честен, когато каза, че ако пророчицата премине на тъмната страна или бъде убита, то силата ще се прехвърли в някой друг. Но той не беше напълно искрен, когато отрече — доста неубедително — че силата ще те избере, когато станеш... подходяща.

— Защо Кръгът мрази мисълта, че аз ще се сдобия със силата?

Богатият смях на Мирча изпълни стаята.

— Те те мразят, защото се страхуват от теб. Никой не може да управлява Пития. Кръгът е длъжен да я защитава, дори да ѝ се подчинява за определени неща, а ти си първата от векове, която може да притежава силата и която не са обучили от раждането ѝ. Ти няма да бъдеш тяхна марионетка, както много от приемничките. Ти ще използваш силата, както сметнеш за добре, а това може да означава, че тя в даден момент може да се противопостави на техните желания.

Той замлъкна за секунда, за да съблече боксерките си, хвърляйки ги настрана, без да се смути ни най-малко. Проследих ги как падат на килима със сърце в гърлото и отказах да го погледна.

— Беше ми казано какво ти е казал тъмният маг, Каси. Той ти е казал истината, но отново само част от нея. Митичната Касандра била единствената ясновидка, която постоянно отказвала някой да я контролира. Тя избягала дори от Аполон, за да избегне заповедите как

да използва дарбата си. Кръгът се страхува, че ти ще си достойна за името си.

— Да не искаш да ми кажеш, че след мен има цяла армия от такива като Приткин?

Аз бях ужасена. Бях заобиколена от четирима господари вампири, един от тях господстващ шампион по дуели и Приткин почти ме уби.

— Не е задължително. Ако си достатъчно отстъпчива, за да те използват, тогава те ще се опитат. Приткин беше искрен, когато каза, че сегашната Пития умира и че не е в състояние да контролира повече дарбата си. Те загубиха своята пророчица и спешно се нуждаят да я намерят или да набележат друга. Но те са изправени пред дилема: не искат силите да преминат в теб, но кой може да каже къде ще отидат те, ако те елиминират? Вероятно в някой от другите им кандидати, но също толкова вероятно и в друг единак, чието съществуване те са пропуснали. Ако открият своята гадателка или ако ти се окажеш трудна за манипулиране, може да рискуват и да те убия — ако ли пък не, без съмнение ще се опитат да те управляват. И в двата случая, *dulceata*, ти ще се чувстваш по-добре с нас.

Помислих си, че това е спорно, но ако и останалите от Кръга бяха като Приткин, определено не исках да ги срещам.

— И така какво ми казваш? Че ние ще правим любов и, бам, аз съм Пития? За това ли е всичко?

Мирча се засмя — радостен, леко лукав смях.

— Това е друг въпрос, а сега ти трябва да платиш за предишния? Вдигнах погледа си към лицето му и решително го задържах там.

— Какво искаш?

Той се усмихна и този път усмивката беше нежна.

— Много неща, Касандра, но в момента ще се задоволя да ме погледнеш.

— Гледам те.

Единственият му отговор бе тишина. Нормално не бях особено срамежлива. Рафаел често имаше за модели голи мъже, а и бях виждала как голотата се използва като част от наказание толкова много пъти, че не можех да ги преброя. Но това не беше някой непознат. Това беше Мирча, който внезапно от недостижима фантазия се превърна във всичко на разположение реалност. Не бях толкова срамежлива, че

да го погледна, както си мислеше. Просто се опитвах много силно да не му се нахвърля или поне докато не получех малко отговори, а съзерцанието на това великолепно тяло, когато не можех да го докосна, беше дяволски близо до изтезание.

Облизах устните си и приех неизбежното. Очите ми обходиха прекрасните скули на лицето му и перфектната извивка на устните му, надолу към твърдата повърхност на раменете и гърдите му, към корема и към лекото окосмяване, което по-рано бях намерила за толкова интригуващо. Тялото му бе превъзходно, подобно на оживяла мраморна статуя, някой от онези деликатни шедьоври на древен гръцки гений. Пенисът му идеално подходеше на останалата част от тялото, блед и необрязан, обагрен в тъмнорозово. Той бе почти наполовина еректирал, но когато погледът ми се спря на него, се удължи, натежа и се разшири почти автоматично. Това бяха най-красивите крака, които съм виждала у мъж и стъпалата му бяха също така прекрасно оформени, както и елегантните му ръце. Той бе прелестен.

Чух го как поема накъсано въздух.

— Как може да ме караш да се чувствам така само с един поглед? Докосни ме, *dulceata*, или ми позволи да те докосна или ще полудея.

Окей, може би бях сгрешила. Мирча можеше и да прави това по заповед на Консула, но идеята не му бе изцяло противна. Това ме накара да се чувствам малко по-добре.

— Отговори на въпроса — казах аз и гласът ми беше стабилен, въпреки че излезе малко по-силен от шепот.

Той изстена и се претърколи по корем, откривайки пред мен гледката на стегнатия му задник и изпънатите му рамена.

— Ще трябва да повториш въпроса. Концентрацията ми беше нарушена.

— Ако направим това, ще стана ли Пития?

— Това не знам, нито пък някой друг. Силата скоро ще трябва да се прехвърли и почти сигурно или в теб или в изгубената гадателка. Всичко, което се опитваме, е да те запазим в играта, така да се каже. Ако Пития умре и ти все още си девствена, това може да повлияе силите да преминат в твоя съперник.

— Това не ми звучи толкова лошо. Ако това, което преживях, е само част от силата ѝ, не мисля, че искам останалата част.

— Дори и ако така можеш да помогнеш на баща ти?

Аз премигнах. Не можех да повярвам, че бях забравила това. Това говореше за обърканото състояние на главата ми.

— Ти ми обеща да ми разкажеш за него и това не е част от тази сделка!

Мирча ме погледна иззад завеса от тъмна коприна.

— Нямах милост, *dulceata*. Нито пък си ми платила за последния си въпрос.

— Разкажи ми за баща ми и може би ще ти платя!

Мирча се изтърколи от леглото и започна да крачи, което никак не успокои пулса ми. Той пристъпваше наперено подобно на някоя голяма котка от джунглата, отколкото да ходеше.

— Много добре. — Той се обърна внезапно към мен, очите му проблеснаха в златно. — Ако настояваш, тогава ще обсъдим това. Не исках да ти казвам, но ти ме принуди. Роджър е мъртъв, както ти беше казано. Мъртъв, но не си е отишъл.

— Имаш предвид, че е дух. — Поклатих глава. — Невъзможно. Щях да знам. Той щеше да дойде при мен. Аз бях при Тони в продължение на години. Не съм била трудно откриваема.

Мирча спря близо до леглото, малко прекалено близко, за да се чувствам комфортно, и продължи, сякаш не бях го прекъсвала.

— Роджър беше служител на Антонио, един от любимците му всъщност. Което направи неговото предателство още по-горчиво. Ето по този начин Антонио възприемаше отказа му да те даде, когато му бе заповядано. Той не можеше да остави Роджър жив и да запази репутацията си, но не искаше и неговата смърт да те лиши от дарбата му. Ти получи своята връзка със света на духовете от него, той също, според слуховете, можеше да накара духовете да му служат.

— Аз не мога да правя това.

Той махна с ръка.

— Наричай го, както искаш. Достатъчно е да кажем, че Антонио го намираще за полезно от време на време. Беше умно, че се скри от него, *dulceata*. Аз го попитах дали притежаваш тази дарба, както и ясновидството и той каза не.

— Юджийн ми каза да не казвам на никого.

Едва сега разбирах защо. Разбира се, духовете можеха да бъдат полезни, особено при сделките с други фамилии. Тъй като вампирите

не можеха да ги засичат, те бяха перфектните шпиони. По дяволите, той дори можеше да ги изпрати да узнаят какво прави Сената. Това беше голямо предимство.

— Какво се случи?

— Твоите родители избягаха, когато разбраха, че си наследила дарбите им, защото знаеха, че Тони ще те отнеме от тях. Той изпрати най-добрите си агенти, за да ги проследят и плати на няколко тъмни магове да устроят капан на баща ти, докато чакаше. Той беше устроен така, че да улови духа му, когато напуска тялото след смъртта, и проработи перфектно. Когато чух какво са сторили на Роджър, му заповядах да го освободи, но той се възпротиви. Предпочете да го задържи в затвора му като доживотно наказание и предупреждение към останалите, въпреки че откри, че Роджър не може да командва духовете, когато вече беше един от тях.

— Но го е освободил, след като си му заповядал, нали? — Не ми харесваше накъде отиваха нещата.

— Той се закле, че това е невъзможно и ми предложи да избира маг, който да изследва капана. Така и направих. — Той ме погледна със съжаление. — Наех най-добрия, Каси, защото харесвах баща ти. Но магьосникът, член на Кръга, който ми дължеше услуга, ми каза, че никога не е виждал нещо подобно и че всичките му сили няма да бъдат достатъчни, за да го разруши. В резултат на това духът на твоя баща е още при Тони.

Устата ми пресъхна. Не исках да му вярвам, но това беше нещо, което Тони би направил.

— Трябва да има начин да разрушим заклинанието.

— Сребърният кръг би трябвало да притежава силата за това. Моите подчинени се опитаха да ги сплашат навремето. Дори и Черният кръг да бе изработил капана, Сребърният е по-силен. Но не искаха да се занимават с това. Те презираха баща ти, както и всеки друг човек, който работи за нас, и го обвиняваха, че е прелъстил майка ти и я е отвел далече от тях. Те не биха помогнали, дори и самият Консул да бе помолил, но ако новата Пития ги помоли...

— Те не могат да откажат?

Мирча седна на леглото до мен. Аз решително задържах погледа си върху очите му.

— Вероятно биха могли, но се съмнявам, че ще го направят. Ако силата се прехвърли в теб, Касандра, те ще преглътнат гордостта си и ще се опитат да те спечелят. Ако те мислят, че биха могли да те купят с подобно нещо, охотно ще превъзмогнат себе си и ще го направят.

Внезапно се оказах по гръб, а Мирча се надвеси над мен, на лакти и колене.

— А сега, *dulceata*, мисля, че ми дължиш нещо.

Имах много други въпроси, но те временно изчезнаха, заедно със способността ми да оформя смислено изречение. Мирча ме повдигна, съблече робата ми и я метна към стената, сякаш го дразнеше. Ръцете му се плъзнаха бавно по моите, от рамената до китките. Той ме постави нежно да легна и остави очите си да ме обхождат, както аз бях направила с него. Изненада ме с това, че не бързаше, и тежестта на погледа му беше достатъчна, за да накара зърната ми да щръкнат, а цялото ми тяло да се напрегне.

Ръцете му скоро проследиха пътя, който очите му бяха проправили. Той започна от глезените ми, след което ги прокара бавно по тялото ми нагоре, галейки и възбуждайки плътта ми. Когато стигна до бедрата, тялото ми вече се извиваше и аз изстенах, когато спря да масажира долната част на корема ми, а след като обхвана отново гърдите ми, останах напълно без дъх. Той продължи да докосва с пръстите си шията и лицето ми, спирайки се за кратко върху устните ми, а след това зарови ръцете си в косата ми. В момента, в който спря, имах чувството, че тялото ми е обхванато от пламъци и съдейки по червенината, която пълзеше по бледото му лице, той също не беше безразличен. Преглътна няколко пъти, преди да открие отново гласа си.

— Ако имаш някакъв въпрос, Каси, ти предлагам да го зададеш бързо.

Не бях сигурна, че мога да измисля такъв, но наистина имах нужда от нещо, което да го разсее или съвсем скоро щях да бъда подходящ кандидат за длъжността на Пития.

— Как ме намери?

Той разтвори краката ми и се плъзна между тях. Почувствах се ужасно незащитна и изобщо не бях готова за това.

— Мирча!

— Кълна се, че ще отговоря на въпроса ти, Каси — каза той, а в кехлибарените му очи играеха пламъци. — След това.

— Не! Сделката не беше такава.

Той издаде сподавен стон и падна върху краката ми, а косата му се разпиля върху слабините ми. Той остана така за около минута, дишането му беше силно и накъсано, преди да повдигне глава. Лицето му беше порозовяло, а очите му проблясваха мрачно, но част от трескавостта му беше утихнала. Гласът му беше по-нисък от обикновено, а акцентът му по-забележим, когато започна да говори, бързо и без предисловия.

— Консултът заподозря какво прави Распутин, преди който и да е от нас, дори и Марлоу. Атаките започнаха скоро, след като Кръгът поиска помощ от МАГИЯ, да намерят изгубената гадателка и Консултът направи един от своите известни, интуитивни пробиви. Но ние можехме да направим много малко и само се надявахме, че ще я открият бързо. Истинските пророчици се срещат много рядко и си мислехме, че няма друг, който да може да прави това, което Распутин можеше. Въпреки това обаче се подсигурихме и започнахме да наблюдаваме всички с доказани такива способности, в случай че гадателката умреше и силите ѝ преминеха в някой друг. В Атланта имах бизнес интереси, Каси. От известно време знаех къде си и разбира се, поставих името ти в списъка на тези, които трябва да бъдат наблюдавани.

Очите му се спряха на пространството между краката ми и аз усетих как се изчервявам. Опитах се да се измъкна от докосването му, но това само го принуди да се наведе и да целуне вътрешността на бедрата ми на мястото, където се усещаше пулсът. Устните му бяха нежни и аз не почувствах кучешките му зъби, но лекото докосване на устата му породи в мен струя гореща течност и внезапно обилно се подмокрих.

— Мирча, моля те...

Дори не бях сигурна за какво го моля, но той само се усмихна мръснишки.

— Не, ще ти отговоря на въпроса изцяло. — Той вдиша дълбоко. — И след това ще те задоволя напълно. — Аз потръпнах под ръцете му и той затвори очите си. — Каси, моля те не мърдай. Вибрациите са... смущаващи и концентрацията ми се сгромолясва.

— Не съм се съгласявала на секс, ако отговориш на въпроса ми! Не е честно!

Мирча спря и повдигна веждата си.

— Прости ми, *dulceata*, но какво точно си мислиш, че правим сега?

— Знаеш какво имам предвид. — Поех си дълбоко въздух и се опитах да игнорирам умоляващото ми тяло. — Без полово сношение.

Мирча прокара езика си по трапчинката на коляното ми и след това нагоре по крака ми, като спря съвсем малко преди мястото, където исках отчаяно да бъде. Той повдигна леко главата си, за да срещне погледа ми, но дъхът му все още галеше най-интимното ми място. Тялото ми потрепери и пръстите му се вкопчиха още по-силно в бедрата ми.

— Искаш ме толкова силно, колкото и аз, *dulceata*. Защо отричаш?

— Ти знаеш защо. Не става въпрос само за удоволствие — това означава да се принудя да направя нещо, което не съм сигурна, че мога.

В момента, в който казах това, осъзнах, че съм казала истината. Единствената причина, поради която не бях нападнала Мирча, бяха връзките, които той имаше. Да правя секс с него, означаваше да захвърля независимостта си, вероятно завинаги. Или, както виждах аз нещата, да загубя. Сенатът можеше и да е по-добрата, по-дружелюбната алтернатива на Кръга и Мирча биеше Приткин по всички параграфи като тъмничар, но все пак щеше да бъде затвор. Но ако не бях Пития, щеше да има много по-малък интерес за това къде бях и какво правех.

— А ако не приемеш призиванието си, как планираш да принудиш Кръга да ти помогне с баща ти?

Въздъгнах. Както Шекспир би казал, това ще е трудното. Не исках да бъда Пития. Тази длъжност бе спомогнала за това майка ми да бъде убита и ми обещаваше живот в позлатена клетка — ако допуснем, че Кръгът нямаше да ме убие. Освен това Приткин беше прав: аз не бях обучена. Не знаех дали можех да управлявам Зрението си повече, отколкото сега. Определено не харесвах новите сили, с които се сдобих, и се съмнявах, че другите щяха да ми харесат повече, каквито и да бяха. Но ако откажех позицията, не бях сигурна, че ще мога да направя нещо за баща си. Познавах Тони достатъчно добре, за да знам колко отмъстителен можеше да бъде. Той щеше да гледа на

затварянето на баща ми като подходящо за осъществяването на две цели — да измъчва баща ми и мен, и никога нямаше доброволно да се откаже от това.

— Не съм казала не — казах на Мирча честно. — Просто имам нужда от малко време. Без секс все още, избери нещо друго.

Той целуна долната част на корема ми.

— Това няма да е трудно, Каси. Ти си празник за сетивата.

— Просто отговори на въпроса.

Той погледна изненадано, след което се засмя.

— Знаеш ли, че всъщност се забавлявам от идеята, че съм отговорен за тази процедура? Следващият път ще знам по-добре. — Той ми се ухили, очертавайки бавни, леки кръгчета по корема ми, които засилиха възхитителната жегга, която ме изгаряше. Потръпнах под леката му милувка и това очевидно му достави удоволствие. — Моя красива, пламенна *dulceata*.

— Не съм твоя.

Мирча се ухили самодоволно.

— Напротив, ти винаги си била моя. Уверявам те, че не останах при Антонио почти година, защото ми беше приятна компанията му.

При изненадания ми поглед той се засмя отново, ниско, ефирно хихикане, което изпрати тръпки по тялото ми.

— Бях чувал за дарбите ти и дойдох да се срещна с теб. Знаех, че ясновидец като теб с прочута сила ще бъде ценна придобивка за мен, но исках да се уверя какво ще спечеля, преди да започна да преговарям с Антонио. Когато те срещнах, аз заподозрях, че, може би, ти си следващата Пития, но не можех да бъда сигурен, докато не пораснеш.

Той зарея погледа си в пространството и въздъхна.

— Направих грешка, че не те взех веднага, но се страхувах, че това би било прекалено очевидно и че нямаше да успея да те предпазя от вниманието на Кръга. Оставих те при Антонио и му заповядах да продължи да крие самоличността ти. Смятах да те взема, когато пораснеш, но дотогава ти вече се бе забъркала в разни неща, нали?

— Чакай малко. Ти си знаел за убийството на родителите ми?

— Аз научих след това и тогава вече не беше от значение. — Той забеляза намръщването ми и въздъхна. — Предпочиташ да те лъжа ли? Не те познавах тогава, Каси, и не можех да накажа Антонио за начина, по който се отнасяше със слугите си. Въпреки че смятах, че тяхната

смърт е загуба, това беше негово право. Беше ми казано, че е имало жена в колата на баща ти, но тя беше приела името му и аз не можах да я свържа с избягалата наследница. Прости ми, но въпреки че баща ти беше най-довереният от хората на Антонио, това не значеше много. Нямаше причина да свържа съпругата му с Пития.

— А аз? Кога научи, че те имат дете?

Ако Мирча беше оставил безпомощно бебе в мазните ръце на Тони, мнението ми за него щеше да се промени значително.

— Години по-късно — каза той сериозно, сякаш осъзнаваше колко е важен въпросът за мен. — Аз разговарях с Рафаел няколко месеца преди посещението ми. Антонио го бе изпратил при мен с поръчение и той използва момента, за да ми каже истината. Разбира се, веднага уредих нещата, за да се срещна с теб.

Вярвах му и не само защото исках това да бъде истина. Мирча щеше да предпази родителите ми, ако те го бяха помолили за помощ. Той не би позволил ценно предимство като майка ми да бъде унищожено, ако знаеше за нея. Ако не и по друга причина, то щеше да бъде лоша сделка да раздразни Пития и маговете, вместо да ги накара да му бъдат задължени, като я върне при тях.

— Как ме намери Тони?

Мирча се ухили.

— Как ли наистина, Каси? Аз се притеснявах за твоята безопасност, когато трябваше да бъда загрижен за подлите ти планове относно моя беззащитен слуга. Това, което причини на Антонио бе толкова добре описано, дори и в човешката преса. Хората ми веднага започнаха да те търсят, а аз следях слугите му, в случай че те те намереха първи, което беше достатъчно глупаво, за да го споменавам. В такъв случай трябваше да го забавят и да се свържат с мен, но съдбата се намеси. Член на фамилията, който се беше съюзил с него, бе останал в Атланта за една нощ, защото полетът му бе отложен и тогава те видял в нощния клуб. Ти си предсказвала бъдещето и той си спомнил за малкото момиче, което е виждал в двора. Информирал господаря си, който продал информацията на Тони. За щастие аз вече те бях намерил с помощта на интелигентната шпионска мрежа на Сената.

— Марлоу.

— Така е. — Мирча се засмя. — Този мъж е истинско чудо, въпреки че беше дяволски трудно да те проследи — дори и за него. Той иска да се срещне с теб между другото. Каза, че ти трябва да имаш същия измамен ум като него — рядък комплимент, *dulceata*. Той те откри преди по-малко от година, но беше по-сигурно да те оставим там, където беше, и да охраняваме, отколкото да рискуваме Кръгът да разкрие, че си при нас и да използват договора, както правят това сега. — Той отново изглеждаше спокоен. — Консултът все още ги забавя, но това няма да е за дълго. Не можем да се бием едновременно с Черния и Белия кръг, Каси. Разбираш ли?

— Да. — Замислих се за броя на инфарктите, които почти бях получила през годините, тъй като си мислех, че виждам вампири тук или там, а през цялото време това са били хората на Мирча. — Можеше да ми спестиш доста проблеми, ако просто ми беше казал какво става.

Мирча просто ме погледна. Той не каза това, което и двамата знаехме: никой господар вампир, още по-малко пък член на Сената, не би обсъждал нещо с обикновен слуга. Нейният живот се планира без знанието ѝ и тя ще бъде информирана за това, когато му дойде времето.

— Така ли разбра, че хората на Тони са ме открили? Твоите хора ли ти казаха?

Усмивката на Мирча беше печална.

— Не, ти просто извади късмет. Антонио беше заповядал на един стрелец да ти пусне два куршума в полунощ, но Рафаел го подслушал и ми се обади. Дадох му защитата си и му казах да дойде тук. Имах някои съмнения за Антонио от известно време, но да се справиш с господар трето ниво, дори и да е твой слуга, изисква определен финес. Но всъщност той директно наруши мои заповеди и направи опит да отнеме живота ти, така че вече мога съвсем легално да го убия за неподчинение. Аз предадох информацията за теб на Сената, който изпрати Томас при теб след изчезването на пророчицата. В случай че имаше проблеми да се свържем с него, аз също се обадох на някои от моите съюзници в Атланта, но те имаха трудности с намирането ти. По времето, когато пристигнаха в офиса, теб вече те нямаше.

— Можеше да вдигнеш проклетия телефон, Мирча!

— Опитвах се да ти се обадя, dulceata, в апартамента ти и на работата. Но ти не отговори. Във всеки случай доста ни изплаши. Моите приятели се оказаха замесени в свада с четирима вампира, които Распутин бе изпратил след теб. Междувременно те се справиха с тях, а ти и Томас вече бяхте налетели на наемниците на Тони. За щастие ти се бе справила успешно с тях по собствен начин.

Аз отново бях объркана.

— Искаш да кажеш, че тази нощ по петите ми е имало 9 вампира? — Не можех да повярвам, че съм оцеляла. Господари вампири са били убивани от по-малко. — Но ако Тони и Распутин са съюзници, защо са изпратили две ударни групи?

Мирча се усмихна.

— Сега просто се разтакаваш. Накратко. — Антонио бе изпратил петима девето и десето ниво вампири, за да те убият, когато е разбрал къде си. Когато Распутин чул какво е направил, изпратил четирима господари да ги подкрепят. Той е по-мъдър от Антонио, поне така мисля. Знаел е, че Сенатът е поставил хора да те пазят и е искал да се увери, че няма да оцелееш. Ти си единствената сила, която би могла да му попречи на плановете успешно, dulceata. Той знае това.

Главата ми се въртеше.

— Така че ударният отряд на Тони е отишъл в клуба, а твоят и този на Распутин — в офиса, след като избягах от там? Тогава кой е оставил съобщението на компютъра ми?

— Какво съобщение?

Поклатих глава.

— Няма значение. В основни линии това, което ми казваш, е, че всички са по петите ми?

Мирча не отговори, защото тази тъмна глава отново бе започнала да се труди, прокарвайки с език пътечка по вътрешността на бедрата ми. Езикът му беше горещ, а устните му — кадифени.

— Не знам за всеки, dulceata, но аз със сигурност съм. А сега стига толкова приказки. — Той ми се усмихна порочно. — Време е да си платиш!

13

Опитах се бързо да измисля друг въпрос, но ми беше трудно, особено когато ръцете му обхванаха задника ми и ме придърпаха нагоре. Езикът му най-накрая достигна целта си и аз се задъхах. Той бавно го прокара по мен, изследвайки формата ми, запомняйки вкуса ми преди внезапно да потъне навътре, възможно най-дълбоко. Аз извиках и тялото ми се изви в дъга, безпомощна да направя, каквото и да било, и той ме засмука жадно. Усетих началото на нещо, което се зараждаше вътре в мен, но преди то напълно да превземе сетивата ми, Мирча се отдръпна.

Исках да изкрещя от безсилие, но устните му покриха моите и аз забравих за това. Прокарах ръцете си по тази копринена кожа, проследявайки гръбнака му, минавайки покрай ребрата му и достигайки до цепнатината на прекрасното му дупе. Той потръпна върху мен и усещането ми за него, твърд и горещ върху корема ми, беше почти сломяващо. Исках го вътре в мен повече от всичко, което съм искала досега, с почти непоносима потребност. Но когато почувствах твърда, гореща тежест между краката си, подпрях гърдите му.

— Не, Мирча — ти обеща.

В гърлото му заклокочи тих смях и той целуна шията ми.

— Ще бъда добър, *dulceata*.

Преди да успея да му кажа, че това беше нещото, което ме притесняваше, той постави натежалият си член по протежение на срамните ми устни, без да прониква, но доста близо до това. Аз бях влажна и копнееща за него и не мислех, че това е забавно. Реших, че е време за малка отплата.

Плъзнах ръка между телата ни и го сграбчих. Той беше толкова дебел, че ръката ми не можа да се затвори около него, но определено привлякох вниманието му. Аз го притиснах, удивлявайки се колко невероятно нежна бе кожата му, а очите му се завъртяха. Беше странно да го държа в ръцете си, толкова горещ и кадифен на докосване и това

ме накара да се чувствам могъща. Спомних си какво беше правила жената от видението ми с тялото на Луис-Цезар и дадох всичко от себе си, за да я имитирам. Няколко милувки и силният Мирча издаде лек, сподавен писък и затрепери. За секунда си помислих, че съм го наранила, но той само се уголеми в ръката ми. Ухилих се на слисаното му лице и припомняйки си какво се бе случило с тялото на Французина, прокарах пръст около малкия отвор на главичката. Този път той наистина извика и ме погледна с широко отворени очи.

— Каси, къде... — Той спря и облиза устните си. — Къде си се научила да правиш това?

Аз се засмях. Това имаше възможности.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. — Притиснах рамената му. — Лягай долу.

Той се претърколи на леглото без повече въпроси и аз продължих да го стискам, внимавайки да не го нараня, припомняйки си колко чувствителна беше плътта му. Оставих ръката си да го изследва така, както езикът му правеше и открих, че тялото му бе изумително. Виждала съм много голи мъже, но за пръв път докосвах някого толкова интимно и фактът, че това беше Мирча, учести пулса ми до небесата.

Открих, че кожата по тестисите му е най-нежна и я загах с върха на пръстите си, докато той не изстена и не се замята под мен. Харесваше ми това, което му правех, защото за пръв път го виждах беззащитен, а перфектната му обикновено коса, залепна от потта. Беше възбуждащо да го карам да разтваря краката си по-широко, излагайки се на ласките ми. Безпомощността му беше опияняваща и ме направи дръзка. Репертоарът ми не беше особено голям, но имах добра памет, а францужойката искаше да пробва нещо с Луис-Цезар, което звучеше интересно. Пропълзях между краката на Мирча, прокарайки ръце по стегнатите му мускули. Той се протегна към мен, но аз отблъснах ръцете му.

— Престани.

Той притихна, но изненадата в очите му ми казваше, че не е свикнал, някой да му заповядва. Сграбчих члена му отново, докато той набъбваше изкусително пред мен. Той отново затвори очите си и по лицето му се промъкна несигурно, уязвимо изражение. Погах го бавно, без да мога да разбера изражението му на болка, защото бях сигурна, че не съм го наранила.

— Каси...

Гласът му се пречупи и аз изшътках. Промъкнах се по-близо и бавно, внимателно започнах да лижа напрегнатия му пенис. Имаше добър вкус, леко солен със замъглен аромат. Харесвах мириса му, който тук беше по-силен и леко мускусен. Комбинираното сетивно претоварване беше опияняващо. Нямах никакъв опит, който да ме ръководи, но реших да започна от върха и да слизам надолу. Това звучеше като добър план, но езикът ми едва го бе докоснал, когато Мирча подскочи, което ме накара да изпусна хватката си.

— Каси, недей! Не мога да се контролирам, ако...

— Казах да бъдеш тих — отвърнах му сърдито. Имах нужда от съсредоточаване и щеше да ми е от помощ, ако той останеше неподвижен и мълчалив. Казвайки му това, наблюдавах как лицето му се изпълни с изумление.

— Убеди ме, че никога преди не си правила това — започна той, изправяйки се с усилие на лактите си.

Хвърлих му предупредителен поглед.

— Не съм. Така че ако не стоиш мирен, не ме обвинявай, ако те нараня.

Той падна отново върху леглото и закри лицето си с ръце. Измърмори нещо на румънски и аз го игнорирах. Той знаеше, че не говоря този език, това не беше приятно. Ако не се наслаждавах толкова на тялото му, можех и да се оплача. Само че аз се завърнах към завладяващото изследване на това, което го бе накарало да стене. Когато този път плъзнах устните и езика си по дължината на члена му, той бе толкова притихнал, с изключение на лекото потрепване, което може би не можеше да контролира. Аз открих, че най-много ми харесва да ближа главичката, въпреки че там вкусът беше малко погорчив. Но си струваше да го видя как се опитва да не мърда или проплаква под докосването ми, свивайки ръцете си в юмруци отстрани на тялото. Реших да видя как великият Мирча губеше контрол.

Случайно одрасках кожата му със зъбите си, когато поех голяма част от пениса му в устата си и усещането изтръгна изненадан вик от него. След като установих, че това беше звук на одобрение, докато го ближех, започнах лекичко да го хапя и той скоро започна да скимти слабо, сякаш дори не съзнаваше, че прави това. Няколко минути покъсно открих истинската му слабост, когато се преместих надолу, за да

оближа нежната кожа върху тестисите му. Това място явно беше изключително чувствително или може би напрежението му беше дошло в повече. Докато се усетя какво става, той ме сграбчи за хълбоците и ме постави върху него, така че неговото мъжество отново беше притиснато към входа на влагалището ми. Чувствах се толкова невероятно добре, толкова на място, че почти позволих телата ни да се слепят. Но една част от мозъка ми заговори, напомняйки ми за цената и аз се отдръпнах. Движението ми бе толкова забързано, че накрая паднах непохватно от леглото. Секунда по-късно зачервеното лице на Мирча изплува над края на матрака, гледайки ме изумено, докато аз се бях проснала на килима. Сграбчих халата си и очите му потъмняха.

— Лично ще разкъсам тази противна дреха, за да не може никога отново да скрие красотата ти.

Гласът му беше пресипнал, а погледът в очите му — обезумял. Не си губих времето да обличам робата, но я загърнах около себе си като одеяло. Тя беше жалък заместител на горещината на кожата му, но ми беше много по-лесно да мисля с някакви дрехи около себе си. Дишането ми беше изключително накъсано и се чувствах почти зашеметена от желанието ми към него, но започнах да отстъпвам, докато прозорецът не ме спря.

— Имаме сделка, Мирча — казах му аз несигурно.

Той седна, което си беше сериозно разсейване, имайки предвид, че възбудата му не бе отминала. Потрепна, но задържа пламтящия си поглед върху очите ми. В момента в очите му имаше много повече канела, отколкото кехлибар, блестяща, красива, червеникава светлина. Те бяха потъмнели почти толкова, колкото и тогава, когато почти не удуши Приткин, това ме накара да ми се прииска да се втурна обратно и да се хвърля в прегръдките му. Хванах се за дръжката на прозореца зад мен за подкрепа и усетих как защитите му започнаха да пращят. Но въпреки това те бяха студени в сравнение с огъня на кожата ми.

Мирча прокара ръка по лицето си и тя трепереше. Той ме погледна с отчаяние в погледа.

— Каси, моля те, не прави това. Обясних ти ситуацията — знаеш какъв е залогът. Искам да направя така, че да ти е приятно, а не после да ме мразиш заради това. Но то трябва да бъде направено. Ти не си като този смешен маг, който не знае нищо за нас. Моля те, не усложнявай нещата. Всичко може да е толкова красиво.

— А ако кажа не?

Мирча внезапно замръзна. Стаята се изпълни с едва контролирана сила по начин, по който жегата заливаше пясъка на пустинята.

— Няма ли да ме принудиш?

Мирча преглътна и за няколко мига се загледа втрещено в килима. Когато най-накрая вдигна погледа си, очите му отново бяха с обикновения си кафяв цвят.

— Нека да бъдем напълно честни един с друг, *dulceata*. Мога да нахлуя в ума ти, да използвам няколко трика, за да преодоля задръжките ти и да те принудя да ми се отдадеш, знаейки, че ти искаш това. Но ако го направя, ти никога няма да ми вярваш отново. Знам това прекалено добре, знам как гледаш на нелоялността. Това е единственото нещо, което не можеш да простиш, а аз не искам ти да ме възприемаш като свой враг.

— Тогава мога ли да си тръгна? — Аз знаех отговора, но исках да ми обясни възможностите, които имах.

— Знаеш много добре. — Мирча въздъхна и внезапно лицето му изглеждаше уморено. — Ако не направим това, Консулт просто ще изпрати друг. Знам, че имаш някакви чувства към Томас, но също така знам и колко много те разстройва. Той предаде доверието ти и въпреки че направи всичко това по заповед, която не можеше да пренебрегне, не мисля, че ще му простиш.

Аз се обгърнах с ръце.

— Не.

Имаше време, когато вярвах на Томас или поне дотолкова, колкото на някой, когото желях и дори мъничко обичах. Но това беше мъжът от въображението ми, а не истинският Томас. Сега се чувствах така, сякаш виждах някой непознат, когато го погледнех. Не исках ръцете му върху себе си. Освен това веднъж той вече бе превзел ума ми по заповед на Сената. Ако му заповядаха, не се и съмнявах, че щеше да го направи отново.

— Тогава, може би, Луис-Цезар? Той е красив. Него ли предпочиташ? — Мирча звучеше леко сподадено и си помислих, че поради някаква причина идеята да бъда с Томас му харесваше по-малко, отколкото на мен. Може би, защото Французинът беше пълноправен член на Сената, с равен на неговия ранг. Дали си

мислеше, че ще си загубя ума по първия, с който правех секс, и щях да забягна в Европа? Ако беше така, то тогава той не ме познаваше толкова добре, колкото си мислеше.

— Не. — Аз не исках да бъда с мъж, който едва познавах, чието докосване ме беше изпращало вече два пъти в някакъв кошмар.

— Тогава, може би, Рафаел? Той гледа на теб като на своя дъщеря, както знаеш, но ще направи това за теб, ако така решиш.

Поклатих глава. Не бих допуснала Рафаел или аз да преминем през това. Не исках да бъда с някой, който гледаше на цялото това нещо като на нещо дребно, което трябва да бъде изпълнено. Мирча протегна ръце.

— Това бяха моите предположения. Така че виждаш къде сме. Ако отблъснеш всички ни, Консултът ще изпрати някой от слугите си, а аз не мисля, че това ще ти хареса. Няма друга възможност. Способностите ти са прекалено ценни. Не може да позволим силите да преминат в някой друг, само защото нямам достатъчно време, за да те ухажвам, както си му е редът.

Повдигнах вежда.

— И какво ще спечелиш ти от това, Мирча? Сигурност? Или Консултът се съгласи да удовлетвори искането ти, ако всичко свърши добре? И ти ли искаш да ме използваш?

Мирча изпусна дълга въздишка.

— Никой не може да контролира Пития, Каси. Ако силите дойдат при теб, няма да мога да те задържа. Винаги съм знаел това.

— Тогава защо ме защитаваше през всичките тези години? Защо го правиш сега?

Мирча беше прав, аз знаех каква е политиката на вампирите. Той бе хвърлил толкова много енергия и време, за да ме предпазва, че се съмнявах, че всичко беше заради това да се сдобие с ясновидец в свитата си.

Особено пък в случай че станех Пития, той щеше да загуби контрол върху дарбата ми. Имаше нещо повече от това, което ми казваше.

Той не изглеждаше щастлив, но ми отговори. Усмехнатата му обикновено маска се замени от изковано, изпълнено с болка изражение.

— Ти знаеш какво е да изгубиш семейството си, dulceata. Тогава може би ще можеш да оцениш, че само Раду е останал от всичките ми роднини, а той... казах ти какво са му причинили.

— Да.

— Това, което не съм ти казал, тъй като рядко говоря за това, а и тогава ти беше още дете, е, че той все още страда. Всяка нощ, когато се събуди, се чувства така, сякаш е преживял всичко наново. Те са го пречупили, dulceata, ума му, тялото, духа му. Дори и сега, стотици години след като неговите мъчители са мъртви, той пици в агония от техните камшици и дамги. Всяка нощ при него се завръщат хилядите мъчения, които е изтърпял, отново и отново. Очите на Мирча изведнъж бяха станали стари и ужасно тъжни, бяха ми казали, че не само Раду е бил измъчван.

— Толкова пъти съм мислил да го убия, за да го освободя, но не можах. Той е всичко, което имам. Но вече не вярвам, че някоя нощ ще се събуди от кошмара си.

— Съжалявам, Мирча. — Устоях на импулса да отида при него, да погалья разрошената му коса и да го успокоя. Но беше прекалено рано за това. Годишите опит ме бяха научили да разбира цялата история, преди да предлагам съчувствието си. — Но не разбирам какво общо имам аз с това.

— Ще ходиш в Каркасон.

Отне ми малко време, за да направя връзката, но дори и тогава това нямаше смисъл.

— Ти си освободил Раду от Бастилията.

— През 1769, да. Но век по-рано, той не беше там. В продължение на много години беше държан и измъчван в Каркасон. — Той каза името като ругатня, което вероятно бе така за него. — Тя е наричана Пазителката на времето. Ти си най-добрият ми шанс, единственият ми шанс. Но ако Пития умре и ти загубиш силата си, защото все още не си подходящ съд за нея, аз ще загубя единствения прозорец във времето, който някога съм намирал.

Нещата се изясняваха.

— Консултът ти е обещал шанс да спасиш Раду. Това е твоята отплата, задето ще ме накараш да реша малкия им проблем.

Той наклони главата си.

— Тя се съгласи да ми позволи да бъда третият от нашата група. Ще дойда с теб, когато следващия път се прехвърлиш. Докато ти и Томас предотвратявате опита за унищожаването на Луис-Цезар, аз ще спася брат си.

Погледът в очите на Мирча бе мрачен, но напълно сериозен. В този момент разбрах, че той можеше и да не ме насили, но щеше да седи и да наблюдава от страни, когато някой друг го правеше. Можеше и да не му хареса, но още по-малко би искал да остави Раду на съдбата му. Исках да го намразя заради това, но не можех. Това беше отчасти жалко — не можех да си представя какво е да се грижиш в продължение на стотици години за някой, който е опасно луд, наблюдавайки го как се измъчва ден след ден и да не си в състояние да направиш, каквото и да било. Но имаше нещо повече от това: въпреки че имаше всяка причина да го направи, Мирча не ме бе излъгал. Той беше прав — можех да простя почти всичко друго, но не и това.

— Откъде можеш да знаеш, че ще се върнем там? — Ако той беше честен с мен, най-малкото, което можех да направя бе да му върна услугата. — Вече не изпитвам същото предчувствие или страх, или каквото и да е било около Луис-Цезар. И когато той ме отнесе от Данте, нищо не се случи. От това, което знам, силата може вече да е преминала в друг или да избере да ме отведе някъде другаде.

— Ние вярваме, че Распутин ще опита тази нощ да отиде там, където ти вече си била два пъти, защото там е бил променен Луис-Цезар. Ти не знаеше, че брат ми го е създал, нали?

— Мисля, че Томас каза, че той е бил проклет.

Мирча поклати глава.

— Не знам къде е чул това, Каси. Може би вярва на това, защото Луис-Цезар не знае какво е да има господар. Подобно на мен той е трябвало да тръгне по свой собствен път с леки напътствия. Тъй като моят брат е бил затворен, раждането на Луис-Цезар не е било отбелязано доста дълго време. По времето, когато другите господари са узнали за него и можели да се опитат да го призват, той вече бил прекалено могъщ. Раду го е ухапал за първи път през нощта, когато ти си била там, след като тъмничарите ги оставили насаме в опит да измъчват нашия Французин. Раду го викал отново през две нощи, докато се променил. Може би той се е опитвал да си създаде слуга, който да го освободи.

— Но защo не го е направил?

Мирча ме погледна с известна изненада.

— Ти не знаеш ли кой е Луис-Цезар?

Поклатих глава, а той се усмихна леко.

— Ще го оставя той сам да ти разкаже своята история. Достатъчно е да знаеш, че за дълъг период от време не е бил в състояние да се движи, а междуременно Раду е бил преместен и той не е успял да го открие. Във всеки случай всичко, което Распутин трябва да направи, за да елиминира нашия Луис-Цезар е да го прободe с кол преди третото ухапване. Той ще го убие, когато все още е човек и безпомощен и никога няма да трябва да се бие с него.

— Той може да го убие, докато е още пеленаче или дете. Ти не знаеш, че ще бъде тогава.

Мирча поклати глава категорично.

— Ние вярваме, че твоята дарба ти показва къде е проблемът, къде някой се опитва да промени времевата линия. Защо иначе продължаваш да се връщаш там? Както и да е, във всеки случай данните за ранния живот на Луис-Цезар са оскъдни. Распутин може да е сигурен, че ще го открие само там, където е бил променен. То е записано, както и особените обстоятелства на липсата му на господар. Той няма да рискува с нещо толкова важно. Ще опита да го убие там, където знае, че ще бъде. Аз знам къде са държали Раду, Каси. Ще е въпрос на няколко мига да го освободя.

— А можеш ли да кажеш точната дата, когато той е загубил ума си? Този замък е заобиколен от град, Мирча. Няма да ти помогна да освободиш един луд убиец сред тях.

Мирча заговори бързо.

— Аз говорих с Луис-Цезар. Раду е бил напълно нормален, когато го е променил. Ти можеш да ми помогнеш да го спася, *dulceata*. Мъченията на други скоро са завършвали със смъртта им, или рядко, с освобождаването им. Но не и за него. Неговите мъчители никога не биха го освободили, защото не са вярвали, че той може да бъде спасен, но не биха го и убили, тъй като страданията му са добър урок за тези, които са искали да уплашат. — Беше трудно да наблюдаваш чувствата, които бушуваха в очите му, отчаянието му беше прекалено кротко, за да бъде описано. — Няма друг начин за него да избяга! Ти си видяла това място. Можеш ли да го оставиш там, знаейки каква ще бъде

съдбата му? Можеш ли да изтъргуваш живота му за своето целомъдрие?

Аз не се безпокоях за моето целомъдрие, а за моята свобода. Но бях по-добра от това да се опитам да изтъргувам нещо подобно. Нямаше начин Консулт да не се опита поне да ме задържи. Ако станех Пития, може би щях да успея да избегна манипулациите ѝ и тези на двата кръга, може би дори щях да помогна на баща си. Стрелях напосоки, но това беше най-доброто, което можех да направя. Поех си дълбоко въздух и се отдръпнах от прозореца, оставяйки робата да се свлече от ръцете ми.

Мирча ме наблюдаваше как се приближавам към него, надеждата отново изгря в очите му. Сложих ръка на рамото му, в сред разбърканата му копринена коса, а другата прокарах леко по извивката на лицето му.

— Ти отговори на въпросите ми. Не си ли искаш наградата?

Той ме придърпа към себе си и започна да говори нежно срещу устните ми, смесвайки думи на благодарност и страст. Сълзи покапаха по шията и гърдите ми, докато той целуваше, ближеше и хапеше горната част на тялото ми. Положи ме внимателно върху леглото и прокара пътека с устни до центъра на зараждащото се желание, което избухна отмъстително. Скоро ме накара почти да се разплача от нуждата да усетя нещо по-голямо от езика му, което да потуши болката. Сякаш прочел мислите ми, Мирча плъзна пръст вътре в пулсиращата ми сърцевина. Чувството беше прекрасно, но изобщо не беше достатъчно.

— Мирча!

Той не отговори, но два пръста се плъзнаха в мен и аз се извих под тях, отчаяно желяейки още. Те облекчиха болката и увеличили удоволствието и аз застанах високо и започнах да яздя ръката му така, както исках да възседна тялото му. Напрежението в мен се надигна дотолкова, че си помислих, че ще припадна от прекрасния, изгарящ копнеж. Тогава всичко експлодира и единственото, върху което можех да се концентрирам, беше това прекрасно, спиращо дъха усещане, което се разливаше по мен отново и отново. Чух как проплаках името му и тогава светът избухна в цветове и сякаш вихрушка се изви в ума ми.

Секунда по-късно осъзнах, че това не беше вятърът.

— Хм, Каси? Виж, знам, че моментът не е подходящ...

Аз бях толкова опиянена от възбудата, че ми отне секунда да разпозная гласа на Били Джо.

— Били. Имаш точно една секунда, за да се разкараш.

Мирча ме държеше, докато оргазмът ми отшумяваше и ми говореше нежно на румънски. Наистина трябваше да го накарам да престане с това.

— Щях, но честно, трябва да поговорим. Нещо се случи. Нещо лошо.

Аз изстенах и го избутах от главата си. Той се появи, носейки се над голите рамена на Мирча.

Мирча се бе извъртял над мен, подкрепяйки се с ръцете си и внимателно се намести.

— Подготвих те толкова добре, колкото можех, Каси — каза той с неравен, леко задъхан глас, — но това може да боли малко. Чувствам се някак си... по-голям, отколкото обикновено, но ще бъда внимателен.

Исках да му изкреця да свършва с това — тялото ми го искаше вътре в мен и не се интересуваше дали ще боли.

Били се взря в покритото с пот лице на Мирча и завъртя очи.

— Моля те. Трябваше да ме видиш в разцвета ми. Контесата каза, че имам най-големият...

— Били!

— ... талант, който някога е виждала. Както и да е, той не ми изглежда впечатляващ — каза той, мусейки се.

— Млъквай и изчезвай!

Били ме игнорира и преди да мога да го спра изпрати смразяващ вятър към Мирча.

— Особено не и сега.

Мирча извика и се огледа наоколо разтревожено, докато аз зяпах Били.

— Ума ли си загуби?

Вместо отговор Били удари Мирча отново. Студът не беше толкова лош за мен, но и никога не съм усещала духовете по същия начин като останалите хора. Мирча изглеждаше така, сякаш го е ударила виелица. Подутини покриваха плътта му, по влажната му коса имаше ледени кристали и резултатът беше като от леден душ върху

нас. Преди да успее да каже на Били точно колко е загазил, възбуденият глас на Рейф дойде откъм коридора.

— Господарю! Съжалявам, че те безпокоя, но Распутин идва! Той е почти тук!

Рейф замлъкна, когато застана на вратата и упорито загледа пода, леко треперещ от безпокойство. Томас влезе точно след него. Бързо дръпнах одеялото нагоре, но той дори не ме погледна.

За секунда очите на Мирча бяха празни и изпълнени с неразбиране, но след това кимна.

— Колко време имаме?

— Не знам. — Рейф изглеждаше обезумял. В действителност никога не бях виждала през живота си някой, който да кърши ръце, но той правеше точно това. — Луис-Цезар отиде да се срещне с него, но този руски *testa di merda* води армия от превръщачи и тъмни магове със себе си! И има достатъчно господари, които да се опитат да ни изведат на слънчева светлина!

Томас кимна в съгласие.

— Сенатът се подготвя за защита, но не сме достатъчно. Никой не очакваше атака, тъй като дуелът беше насрочен за тази вечер. Мога да отведа Каси долу. Подземието би трябвало да издържи за кратко.

Мирча игнорира протегнатите ръце на Томас. Той ме вдигна, заедно с одеялото, и тръгна с големи крачки към дневната на апартамента.

— Мирча!

Погледнах нагоре и видях неумолимото му и решително изражение, след което дръпнах заледената му коса, за да привлека вниманието му.

— Какво става?

Мирча се вираше в мен, докато слизахме по стълбите към залата на Сената. Навсякъде около нас стоманените стенни свещници бяха насочени навън с остриите, подобни на ножове, декорации по долните си страни, които вече не сочеха пода. Започнах да си мисля, че всъщност това изобщо не бяха декорации и се надявах, че са наясно за това кой е техен приятел.

— Не се притеснявай, *dulceata* — каза Мирча. — Те никога няма да преминат през вътрешните защити. А това променя нещата малко. Ако Распутин не победи шампиона на Консула, преди да се опита да

ни превземе, останалите членове на Сената ще го поставят извън закона. Той няма да спечели нищо от това.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре, имайки предвид, че всички ние ще бъдем мъртви преди другите сенатори да се захванат с него.

— Побързайте! — Томас изхвърча да отвори тежката врата към стълбите подобно на порив на вятъра, дошъл отвън. — Те преминаха външните защити.

Няколко мъже и жени минаха забързано покрай нас, насочвайки се към звука на експлозията. Те имаха толкова оръжия по тях, че Приткин изглеждаше направо невъоръжен. Усетих мощта им, когато ни подминаха — магове-воини. Е, това трябваше да ни осигури малко време.

— Уверявам те, че това няма да се случи, Каси. Аз ще те защитавам.

Не отговорих. Мирча щеше да се опита, не се съмнявах в това, но Распутин трябваше да е луд да се заеме с нещо подобно. А лудият човек винаги имаше предимство в поразииите.

Приткин заобиколи иззад ъгъла и ни последва в спускането ни надолу. Аз се втрених в него и той отвърна на погледа ми.

— Какво става? Що за измама е това?

Всички го игнорираха. Стълбите трепереха под краката ни и светлините отгоре прелитаха опасно.

— Vaffanculo! И вторите защити паднаха! — изпищя Рейф. Аз не знаех какво значи това, но погледът, който хвърлих на лицето на Мирча, ми подсказа, че не е на добре.

— Това е невъзможно. Не би трябвало да могат да преминат толкова бързо!

Мирча притисна главата ми към гърдите си и в следващата секунда ние бяхме в края на стълбището. Предполагам, че сме прелетели, но всичко се случи толкова бързо, че не можех да бъда сигурна. Влетяхме в залата на Сената почти в същия момент, когато друга експлозия се чу отгоре, и горящи парчета от стълбището се посипаха зад нас. Пламтящ отломък премина на милиметър от лицето ми, след това Мирча махна с ръка и тежката метална врата на залата се затвори с трясък.

Рейф се огледа наоколо ужасено.

— Невъзможно е това да се случва!

— Трябва да укрепиш защитите — каза Томас на Мирча бързо.
— Дай ми Каси!

Той се опита да ме вземе, но Мирча се отдръпна и прекоси стаята с друго мигновено движение. Отвори се врата в скалата там, където преди имаше само гладък, гол камък. Това не трябваше да ме изненадва: това беше съоръжение, построено от магически същества, така че трябваше да има повече скрити проходи, отколкото се виждаха. Но въпреки това, това беше най-добрият граничен страж, който някога бях виждала, без никаква цепнатина дори и от няколко крачки разстояние. Ето как Джак по-рано се бе появил от никъде.

Зад нас се чу оглушителна експлозия и аз видях през рамото на Мирча как тежката врата, която бяхме подсигурили, избухна навътре, сякаш беше от хартия. Магове нахлуха през отвора, но бяха пронизани от две стоманени парчета, които се появиха от никъде. Вдигнах погледа си и видях как големите полилеи от тавана променяха формата си подобно на стенните свещници на стълбите. Тези стотици, остри като бръснач, остриета вибрираха, изпращайки тъпи метални пулсации, които отекваха из стаята, сякаш стотици крака тропаха в унисон на някой футболен мач. Те нетърпеливо чакаха някой друг да подаде главата си в стаята.

След като най-накрая Мирча убеди стража да ни пропусне, ние се понесохме по дълъг коридор. Факли се запалиха от лявата и дясната ни страна. Електричеството си взаимодействаше с някои от стражите, а коридорът пращеше от тях. Преминахме през три огромни метални врати, които бяха с толкова силни защиты, че се почувствах така, сякаш някой ме смазваше, сякаш мънички ръце пълзяха навсякъде върху мен. Последната беше най-зле. Съпротивлението бе толкова силно, че за секунда си помислих, че няма да пусне никой от нас да премине. Но Мирча изляя команда и най-накрая почти физическата бариера отслабна достатъчно, че да преминем.

Оказахме се в малка стая с четири коридора, разпростиращи се в различни посоки. Мирча спря толкова внезапно, че Томас почти връхлетя върху него.

— Мирча! Накъде?

— Как те преминаха толкова бързо?

Мирча зададе въпроса си отново и за момент си помислих, че говори на мен. След това погледнах нагоре и видях лицето на Томас. Там нямаше нищо от мъжа, който познавах. На лицето му беше изписано горделиво, свирепо, красиво изражение, такова, което би ни гледало от някоя старинна монета. Можех да видя благородника на Инките в чертите му. Това, което не можех да видя, бе знак от нежния мъж, който познавах.

— Можем да говорим по-късна! Покажи ми пътя, Мирча!

Мирча се усмихна, вниманието му отново беше съсредоточено върху мен.

— Изглежда, че съм бил глупак, Касандра.

Местех погледа си от единия на другия объркано. Започна да се заражда поток от сила в стаята, което ме тревожеше. На стража това също не му хареса, въздухът беше задушен и ставаше все по-тежък с всяка изминала секунда.

— Кажи ми, Мирча! — настоя Томас. — Никой не трябва да умре днес.

— О, мога да те уверя — отговори Мирча, почти дружелюбно — че ще има такъв.

— За какво говорите вие двамата?

Опитах се да се изправа, но прегръдката на Мирча не се разхлаби.

Рейф отговори иззад мен, а гласът му беше горчив.

— Изглежда, че Томас е сменил страните, *mia stella*! Каква беше цената за предателството ти, *bastardo*?

Томас се подсмихна, а изражението му изглеждаше странно на иначе стоическото му лице.

— Наистина ли си мислеше, че бих продължил да бъда зависим? Би трябвало да съм Консул! Днес щях да вода Сената в Латинска Америка, ако не беше намесата на това същество. Няма да продължа да бъда обект на капризите на дете!

— О, добре! — Били Джо се понесе около главата на Томас. — Ето как тъмните магове успяха да свалят защитите толкова бързо. Томас им е казал какво да очакват. Предполагам, че той не е бил очарован да остане слуга на Французина. — Той погледна през рамо пътя, по който беше дошъл. — Ще се върна след минута.

— Те скоро ще бъдат тук — каза Томас на Мирча. — Не бъди глупак. Помогни ни и ще бъдеш възнаграден. Давам ти думата си.

— Защо някой трябва да вярва на думата на предател? — попита Рейф, а тонът му беше оскърбителен.

Щях да му кажа, че трябва да замълчи, ако мислех, че това щеше да подобри нещата. Изражението на лицето на Томас ми напомняше на Тони, когато беше в особено настроение и да го предизвикваш тогава никога не бе много умно.

— Какви са ти планове за Касандра? — настоя Мирча.

Очите на Томас се обърнаха към мен.

— Тя е обещана на мен, като част от наградата ми. Тя няма да бъде наранена.

Мирча се засмя презрително.

— Касандра може да стане Пития. Каква награда, Томас. Наистина ли мислиш, че твоят господар ще ти позволи да я задържиш?

— Аз нямам господар! — извика Томас и аз усетих как мълния от сила се блъсна в щитовете на Мирча, точно над главата ми. Защитите му издържаха, но не видях как. Аз бях замаяна от близкия пропуск, а Рейф лежеше на пода, пицейки.

— Рейф! Мирча пусни ме долу.

Той ме игнорира. Останах с впечатлението, че той и Томас бяха забравили, че има някой друг в стаята.

— Ако Распутин убие Луис-Цезар по друг начин, а не в честен дуел, твоята страна няма да спечели нищо. Ти знаеш това, Томас. Какво планираш?

— Распутин ще се бие с Мей Линг, а не с Луис-Цезар. Той лесно ще спечели и другите сенатори ще трябва да признаят контрола му. Французинът се изплъзна от първия ни опит, когато Каси и аз спасихме момичето, но скоро това няма да има значение.

— Какво? — Имах впечатлението, че пропускам нещо.

Но изглежда Мирча беше разбрал.

— Ти се изпусна по-рано, когато каза, че е бил прокълнат. Но той не е бил и ти би трябвало да знаеш това — ти си негов слуга от около век. Трябваше още тогава да се досетя. Преди ти и Каси да се намесите, Луис-Цезар не е бил създаден, той е бил прокълнат, нали? От семейството на циганката, чиято дъщеря е умряла заради него. Това в действителност се е случило, нали?

Отне ми секунда, за да схвана за какво говори.

— Ти се шегуваш — казах му аз.

Той ми хвърли предупредителен поглед и аз замълчах.

Томас очевидно не забеляза това.

— Тя беше единствената им дъщеря. Кралят заповядал смъртта ѝ, за да даде урок на своя полубрат, но от семейството ѝ не знаели за това. Те обвинявали мъжа, за който мислели, че я е прелъстил и след това убил, когато загубил интерес към нея. Нейната баба била изключително могъща жена и в мъката си го проклела с вампиризъм.

Рейф беше успял да се изправи на крака, въпреки че никак не изглеждаше добре. Той се опита да заговори, но аз ужасено поклатих глава. Последното нещо, което исках, бе да се напомня на Томас, че и той е в стаята.

Но Томас беше прекалено завладян от историята си, за да се интересува от нещо друго.

— Когато осъзнах, че Каси ни е върнала във времето, когато Луис-Цезар е бил все още човек, аз знаех, че това е перфектната възможност да се освободя. Помислих си, че ако момичето бъде спасено, проклятието няма да бъде изречено и той ще умре след един нормален по продължителност човешки живот. Аз го обвинявах, че е причинил толкова много страдания със своята намеса, но до голяма степен това е било несъзнателно. Мислех си, че няма да е голяма трагедия, ако умре, както всички останали хора, в уреченото му време, но трябваше да бъде по-непоколебим. Не знам какво се обърка, как е станал вампир след всичко това, но вече няма значение. — Той ме погледна. — Ти ще ме върнеш обратно, Каси, и този път ще бъде много по-категоричен. Трябва да ми помогнеш да обсебя тяло, за да бъде достатъчно силен и да го убия.

Аз се взрях в него. Какво, по дяволите, очакваше да кажа: „Окей, няма проблем“? Започвах да си мисля, че той е толкова луд, колкото и Распутин.

Преди да успея да измисля какво да кажа, Били Джо се появи пред мен.

— Каси! Те са в залата на Сената. Ако ще правиш нещо, сега е моментът.

— Какво да направя? Имам нужда да докосна Луис-Цезар, за да се пренеса назад във времето. А той не тук!

— Добре, но по-бързо измисли нещо. Стражите на Сената падат, сякаш са направени от някой новак, а магиите във външната зала няма да заблудят никой, ако те вече знаят къде са. Ще се появят всяка минута.

— Защо Касандра трябва да ти помага? — попита Мирча, звучейки така, сякаш той и Томас водеха учтив разговор на чай. — Какво можеш да й предложиш, което ние не можем?

Томас погледна Рейф.

— Животът на стария й приятел, например. — Погледът му отново се спря на мен. — Ще гарантирам сигурността на Рафаел, Каси, ако ни помогнеш. Иначе Тони е поискал правото да се разправи с него лично, затова че е действал като шпионин на Мирча. Трябва да си наясно какво значи това?

— Не схващам — казах му честно. — Ние живяхме заедно с месеци. Ако си щял да ме предаваш защо не го направи тогава? Защо сега?

— Не съм те предал — каза внимателно Томас. — Помисли. Мирча почти допусна да те убият. Защо му вярваш? Той опази ли те? Беше ли там, когато ти беше нападната? Аз те спасих — не той! И аз осъзнах, че Распутин може да бъде разковничето и за двама ни. — Той ме гледеше умоляващо. — Не разбираш ли? След като Луис-Цезар е мъртъв, мога отново да предизвикам Алехандро и този път ще го победя! Досега голяма част от силата ми отиваше да се противопоставям на волята на господаря ми, това ме отслабваше прекалено много, за да направя това, което трябваше. Но този товар вече няма да съществува със смъртта на Французина и тогава ще мога да спася моите хора. И освен това ти никога няма да трябва да се притесняваш, че някой ще те нарани. Като консул мога да направя много повече, отколкото само да ти обещавам защита. Мога да ти осигуря такава!

— Ти си се свързал с Распутин? Кога?

— След твоето първо видение, след като със сигурност разбрах какво можеш да правиш. Обадих се на Тони и му предложих да те предам, но само на Распутин. Той обеща да гарантира живота ти в замяна на помощта ми. Тъй като неговите планове съвпадаха с моите, аз се съгласих.

— Рейф ти е казал, че тръгвам след Джими, а ти си казал това на Тони — казах всичко това, но не го вярвах.

Томас видя болката, изписана на лицето ми и омекна.

— Трябваше да му кажа, че си отишла в Данте, Каси. Ако не сключехме сделка и те откриеха първи, можеше да умреш.

— Аз почти умрях, защото те знаеха къде съм, Томас! Устроиха ни капан.

Той поклати глава.

— Аз бях там, за да осигуря безопасността ти. Ти не беше в опасност — те искаха Луис-Цезар. Когато той изчезне, Мей Линг няма да представлява проблем.

— Томас! — Идеше ми да закрепя от глупостта му. Как можеше някой да е живял половин хилядолетие и да е толкова глупав? — Распутин няма нужда от мен! Не схващаш ли? Той вече има пророчица, която прави, каквото поиска. Единственото нещо, което иска от мен, е да умра!

— Много сте схватлива, госпожице Палмър! — Приткин влезе в стаята с извадени оръжия. Бях забравила за него. А предполагам, че и при другите беше така. Той задържа погледа си на Томас, но заговори на мен. — Изглежда, че за момента сме съюзници. Аз ще го задържа тук, но предполагам, че бързате. Отвън има десет тъмни рицаря. Измайсторих няколко изненади, за които не са били предупредени, но те няма да ги задържат за дълго. Пристигането им тук е въпрос на минути.

— Нашите щитове ще издържат! — каза Рейф гордо. — Предателят не може да им издаде тайните на вътрешните стражи, той не ги знае.

Приткин се подсмихна.

— Вярвай в каквото си искаш, вампире, но ние се упражняваме с много по-сложни неща в сравнение с твоите така наречени защити! Ако тя не направи нещо, пророчицата ще умре и тогава Сенатът ще бъде превзет от някой, който се е обединил с тъмните магове.

Той продължи да гледа и да държи на мушка Томас, но отново заговори на мен.

— Ако можеш да направиш нещо, го направи сега.

— Не знам как!

Прокарах ръка през косата си, опитвайки се да изтръгна нещо от безсилие и тогава напипах нещо. Пръстите ми се свиха около шнолата на Луис-Цезар, която той ми даде, докато почистваше бузата ми. По някакъв начин тя се бе задържала там през цялото време. Аз се концентрирах и усетих леко изтръпване, далечен отзвук на дезориентацията, която предхождаше видението, но не беше достатъчно. Шнолата принадлежеше на Луис-Цезар, била е в контакт с тялото му, така че трябваше да действа като фокус по същия начин като него. Но или аз не бях достатъчно силна да направя скока само чрез един предмет, или той не я бе притежавал прекалено дълго и връзката бе слаба. Независимо кое беше вярно, се нуждаех от помощ.

— Били! Нуждая се от нещо, което наричат Сълзите на Аполон!

— Окей, и къде се намират?

Погледнах Мирча.

— Сълзите! Как изглеждат и къде са?

— Във вътрешното светилище, в малка кристална бутилка със синя запушалка. Но ако влезем в залата, Томас ще знае пътя. Тези четири коридора са последната бариера. Трите са фалшиви и водят единствено до смърт. Само единият води към Консула. Ако тя умре, каузата ни е загубена.

Били беше изчезнал, още докато той говореше.

— Има само един истински проход, Каси. Другите са просто добра магия. Сега ще се върна.

— Каси, не прави това! — Томас погледна убийствено Мирча. — Той никога няма да те пусне! Ако наистина искаш свобода, помогни ми. — Аз поклатих глава и на лицето му се изписа отчаяние. — Моля те, Каси, не можеш да откажеш! Ти не разбираш. — Алехандро е чудовище! Умолявах Луис-Цезар да ме освободи. Разказах му какви зверства е извършил Алехандро, какво ще продължава да прави, докато някой не го спре, но въпреки това, той отказа.

— Не мога да повярвам, че той няма да ти помогне. Мога да опитам...

— Каси! След като аз не можах да го склоня след цял век умоляване, защо си мислиш, че той ще те послуша? Алехандро има някакво влияние над него. Той има нещо, което Луис-Цезар иска и той му е обещал да му го даде, ако ме държи под контрол. Обмислял съм

това в продължение на години и няма друг начин. Алехандро трябва да умре и затова трябва да умре и неговият шампион.

Вгледах се в пламенния блясък в очите на Томас и видях, че той мисли всяка една дума, която казва. Той можеше и да иска да бъде Консул, но истината е, че искаше този Алехандро мъртъв. От всичко, което знаех, може би този тип си заслужаваше това, което Томас искаше да му сервира. Но това не можеше да ме накара да взема такова решение.

— Няма да изтъргувам живота на един за сметка на друг човек, Томас. Не мога да ти позволя да убиеш Луис-Цезар. Аз не съм Господ, нито пък ти.

Томас махна бурно към Мирча.

— Защо не можеш да видиш, че той иска само да те използва? Ако нямаше своите сили, нямаше да значиш нищо за него!

— А какво знача за теб, ако не ти помогна да спечелиш консулското си звание?

Томас се усмихна и това преобрази лицето му така, че той отново стана очарователен и заприлича на момченце. Сякаш отново беше моят Томас.

— Знаеш какво чувствам към теб, Каси. Ще ти дам сигурност и спокойствие. Той какво ще ти предложи?

Щях да изтъкна, че той не отговори на въпроса ми, когато Били се втурна обратно, като държеше малко шише в нематериалната си ръка.

— Надявам се да нямаш нужда от нещо друго, Кас, щото съм източен.

Той пусна Сълзите в дланта ми и малкото шишенце се оказа изненадващо тежко.

Аз измъкнах тапата точно, когато Томас нападнa и то не мен, защото аз почти го очаквах, а Рейф. Приткин стреля, но изстрелът бе спрял от силните защити на стаята и бе отразен обратно към него. Щитовете му издържаха, но пистолетът му се бе превърнал в изкривена маса димящ метал и бе захвърлен срещу стената, силно.

— Дай ми Сълзите, Каси. — Томас протегна едната си ръка, а с другата душеше Рейф. — Мирча не може да защити всички едновременно, но никой не трябва да бъде наранен. Помогни ми и аз ще го пусна.

Нямаше нужда да се тревожа да търся отговор. Томас за пореден път бе подценил мага. Предполагам, че си бе помисли, че Приткин не е заплаха, тъй като стражите правеха безполезни магическите оръжия. Той се досети за това, когато магът скочи, извади корда от джоба си и я уви около гърлото му. Методът можеше и да е груб, но вършеше работа.

Томас пусна Рейф и Мирча веднага го избута в прохода, през който Били беше напуснал. Рейф едва беше преминал, когато защитите на залата се сринаха и цяла тълпа хора нахлу в нея. Приткин изкрещя нещо и отстъпи, блъскайки Томас към тях. Мирча ме сграбчи здраво и след едно мигване ние бяхме в друг коридор, бягайки с пълна сила. Усетих как стражите на коридора се затвориха след нас и хвърлих един поглед през рамото на Мирча на това, което се случваше във външната зала. Томас бе паднал на пода, стискайки с ръка гърлото си. Зад него имаше някакви хора, които носеха достатъчно оръжия и това ми показваше ясно, сякаш го бяха татуирали на челата си, че това са магове-воини. Хвърлих поглед на Приткин, чието лице бе озъбено, когато се обърна към тях, след това ние заобиколихме ъгъла и се озовахме във вътрешното светилище.

Озовахме се в малка стая, може би десет на дванайсет, с голи каменни стени, под и таван. Единствената светлина идваше от чифт факли, по една от всяка страна на обикновен метален шкаф. Той изглеждаше не на място, като нещо, което трябваше да е разположено в модерна офисграда, а не в магически замък. Консулт стоеше пред него, неподвижна като статуя, с изключение на оживялото ѝ облекло и държеше малка сребърна топка в ръката си.

Вратата на шкафа беше отворена и се разкриваха редици от лавици, пълни с черни кутии.

Не си губих времето да казвам „здравей“ и разлях съдържанието на шишенцето върху мен и Мирча. В момента, в който течността докосна кожата ми, сякаш було се повдигна. Можех да Видя всичко, всяка картина и усещане от онова различно време — толкова ясно, сякаш прелиствах страниците на книга. Мирча ме пусна долу и аз се улових за него, когато краката ми докоснаха пода. Картините, които преминаваха през главата ми, причиняваха двойно виждане и аз се страхувах, че ще падна.

— Имаме 5 минути — каза Консулт кротко, сякаш обсъждахме времето.

— Знам. — Мирча ме погледна. — Можеш ли да го направиш?

Аз кимнах. Бях на мястото, на което исках да бъда. Всичко беше перфектно — двама човека насаме, които никой не можеше да види, ако започнеха да се държат странно. Беше предимство, че единият от тях беше Луис-Цезар. Предположих, че много по-трудно ще го убият, когато Мирча е наблизо.

— Ще се опитам да ни прехвърля в други тела, тъй като това ще ни даде повече време. Ние можем да ги храним така, както Били правеше с мен. Но не знам дали това ще проработи. Никога не съм го правила умишлено. — Погледнах Били Джо, който се рееше неспокойно. — Хайде.

— Каси, слушай, аз...

— Няма време, Били. — Разгледах духа, на когото поверявах тялото си вероятно завинаги, и за секунда зърнах мъжа, който той можеше да бъде, ако беше оживял. — Ако не успея да се върна, дай най-доброто от себе си да убиеш Тони и да освободиш баща ми. Обещай ми! — Не бях сигурна дали той ще може да го направи, но Били беше изненадващо находчив, когато поискаше.

Той ме погледна, след което бавно кимна. Изчезна в облак блестяща енергия и обгърна кожата ми като старо, познато одеяло. Отдадох му се с готовност, игнорирайки спомена за последната му игра на карти, която той трябвало да изиграе и да загуби, и го почувствах вътре в себе си. Нямаше какво друго да направя, освен да потегля. Концентрирах се върху сцената, която бях подбрала, виждайки отново тази смътна, осветена от свещите стая, усетих студения бриз от прозореца и подуших аромата на горящи дърва, рози и секс. След това земята се продъни и ние пропаднахме.

Усетих шок от удара, когато се строполих, след като се прокраднах през пролуката. Но за сметка на това едва забелязах другите усещания, които се разливаха по тялото, което бях взела назаем. Вдигнах главата си, за да видя как Луис-Цезар бе обграден с ореол от светлината на свещите, точно преди да се плъзне вътре в мен. Аз извиках от изненада, но не от болка. Не болеше, както Мирча ме предупреждаваше, чувствах се прекрасно. Видях го как се отдръпва и се опитва да каже нещо, но след това отново проникна в мен и единственото, което исках, беше да се движи по-бързо, по-силно. Ноктите ми деряха гърба му, но изглежда, той нямаше нищо против. Вгледах се в очите му и забелязах, че те бяха с цвета на течен кехлибар, цвят, който Луис-Цезар никога не бе притежавал жив или мъртъв.

Беше ми трудно да мисля, защото мислите ми бяха преплетени с тези на жената, чието тяло бях заела. Опитах да се фокусирам, но цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху капчиците пот, които се стичаха по лицето и гърдите му и тя надделя над мен.

Протегнах се, прокарах ръка през влажната му, кестенява коса и го привлякох към себе си. Ритъмът му не се наруши, но ъгълът леко се промени, в резултат на което и двамата изстенахме. Прокарах езика си по него, вкусвайки го и лицето му се напрегна от желание. Обвих краката си около кръста му и го придърпах, карайки го да прониква в

мен по-силно. Мускулите в долната част на корема ми се стегнаха, изкарвайки от гърдите му задъхано изпъшкване. Сграбчих кичури от косата му, придърпвайки устата му надолу към себе си. Той извика и най-накрая загуби ритъма си.

Засмях се срещу устата му и той навлезе в мен с неравномерен изблик, сякаш не можеше да вземе достатъчно, не можеше да се движи достатъчно бързо или силно, за да задоволи обзелата го нужда. Разбрах го, защото аз също усещах покачващите се приливи на желанието, моето и това на жената, чието тяло обладавах. Изглежда, че тя не се интересуваше от това — в този момент всичко, от което имаше нужда беше да бъде задоволена и двете бяхме еднородни относно това.

Аз се плъзнах изпод него, карайки го да ме сграбчи конвулсивно, за да задържи телата ни слети и той загуби самообладание. Подсмихнах се удовлетворено. Той беше възхитителен, изтегнат сред меките, бледи чаршафи, косата му проблясваше разкошно на светлината на свещите. Би трябвало да е грешно да виждам познатите очи на Мирча на лицето на Луис-Цезар, но не беше.

— Искам да бъда отгоре.

Той не се възпротиви. Ръцете му се придвижиха нагоре по тялото ми, за да обхванат гърдите ми и двамата въздъгнахме, когато аз се покачих върху него. Така ми харесваше повече: харесваше ми да го виждам под мен, въпреки че все още се борех срещу странното двойно виждане. В мен се взираше лицето на Луис-Цезар, изпълнено с копнеж, но триумфиращата усмивка беше на Мирча, когато той започна да се движи отново.

— Казах ти и преди, Каси — промълви той, — всичко, което поискаш.

В този момент вълните на удоволствието ни заляха и двамата, оставяйки ни безмълвни, но не ми пукаше. Минута по-късно светът избухна в перфектно, течно удоволствие и аз извиках името му, но това не беше моят глас, а името не беше на мъжа под мен.

Когато светът отново се събра, бях обгърната от топли ръце и меки завивки, главата ми почиваше на гърдите на мъжа, които все още се повдигаха и спадаха треперливо. Ръка милваше косата ми, успокоявайки ме, и аз установих, че плача. Думите му бяха странна

смесица от френски и румънски, а аз не разбирах нито един от двата езика, но въпреки това те някак си ме стопляха.

— Каси. — Шепотът в ухото ми ме върна на земята и аз оставих жената сама да се наслаждава на тази гореща, прекрасна омаяност. — Ти наистина направи това. — Той се огледа наоколо учудено. — Можеш ли да избереш в кое време да ни върнеш обратно? Можеш ли да ни върнеш преди атаката и да ни дадеш време да се приготвим? Думите му най-накрая ми помогнаха да спусна бариера между жената, която се наслаждаваше на златната светлина на удовлетвореността, и себе си. Погледнах панически вратата, но тя остана затворена, без никакъв знак от по-възрастната жена, стражите или лудия руски психопат. Изглежда, че за момента бяхме на сигурно място, но най-вероятно насам се бяха отправили хора, които да го убият, дори и докато лежахме и се възстановявахме.

— Мирча, трябва да се махаме! Те ще дойдат първо тук!

— Каси, успокой се! Няма какъде да бързаме. Пророчицата и помощниците ѝ знаят къде ще бъде Французинът. Както ти каза, скоро те ще бъдат тук, като ще очакват той да бъде прилично разсеян и непредпазлив. Но вместо това ние ще ги очакваме. — Той се измъкна от леглото и отиде до огледалото. Докосна нежно скулите на Луис-Цезар. — Това е чудо! — започна да изследва взетото назаем тяло с удивление. Обърна се към мен и погледна през рамо, за да огледа задната част на тялото си и устата ми пресъхна. Луис-Цезар бе просто зашеметяващ, нямаше друга дума за него. Осветена от огъня, косата му образуваше червеникав ореол около лицето и можеше да бъде сбъркан с някой оживял Ренесансов ангел.

— Това е прословутата маска, така ли? — Мирча повдигна парчето кадифе, което бе метнато на огледалото и го взе, за да го огледа. — Това наистина е част от историята.

— Ще ми кажеш ли сега кой е бил той? — попитах нетърпеливо. — Или ще трябва да гадая?

Мирча се засмя и хвърли маската настрани.

— Няма нужда — отвърна, разполагайки се несъзнателно върху ръба на най-долното шкафче близо до огледалото. Искаше ми се да си облече нещо. Сегашната ситуация с нищо не подпомагаше умствените ми способности.

— Ще бъда щастлив да ти разкажа тази история, ако това ще ти достави удоволствие. Баща му е Джордж Вилие, който може би ще ти е по-известен като английския херцог на Бъкингам. Той прелъстил Ана Австрийска, кралицата на Луи XIII, докато бил на официално посещение във Франция. Разбираш ли, Луи предпочитал мъже, един факт, който в продължение на много време наранявал кралицата и я оставил бездетна. — Той погледна замислено за момент. — Така че може би тя е прелъстила Бъкингам, като се е надявала на наследник. Както и да е, всичко се увенчало с успех. Луи обаче не бил очарован от идеята на трона да седне копеле, особено пък наполовина англичанин. Ан вече била нарекла сина си на името на краля, като предполагам се е опитвала да намекне, че е по-добре да има наследник на трона, макар и копеле, отколкото да няма никакъв, още повече че никой не знаел за замяната. Този довод обаче се провалил и първородният ѝ син бил укрит.

Нещо започваше да ми просветва, може би някой забравен урок по история, но все още не можех да сглобя мозайката. Мирча не ме изчака да се досетя сама.

— В края на краищата кралицата родила друг син, който според голяма част от хората бил синът на кралския съветник. — Кардинал Мазарини. Вероятно този път тя запазила тайната или пък, може би, кралят се е страхувал, че ще остане без наследник, защото момчето било короновано като Луи XIV. Той не бил щастлив от факта, че има полубрат, който до голяма степен приличал на Херцога на Бъкингам. Това можело да постави под въпрос добродетелността на майка му и да породни съмнения относно собствения му произход, а оттам и правото му да управлява.

— Мъжът с желязната маска! — Най-накрая направих връзката. — Аз съм чела книгата като малка. Но не така стояха нещата.

Мирча повдигна рамене.

— Дюма е писател на художествена литература. Той може да разказва това, което иска, а и тогава имаше много слухове, от които можеше да избере. Но да ти разкажа дългата история накратко: Крал Луи пхнал Луис-Цезар в затвора за остатъка от живота му, заплашвайки го, че ще нарани приятелите му, ако не е покорен. И за да подсили заплахата си, той го изпратил на обиколка в най-известната къща на ужасите във Франция — главният замък в средновековните

гонения на вещици, Каркасон. Крал Луи го използвал като място, в което затварял хора, които му противоречали, но един ден през 1661 мъчителите и войската, която ги придружавала, били намерени мъртви, което довело до изоставянето на най-голямата крепост в Средновековието. Той потънал в руини и не бил възстановен в продължение на 200 години.

— Но Луис-Цезар не каза ли, че е бил тук през 1661? — Аз се огледах нервно. Само това ми липсваше, самоубийствен маниак или група охранени хора от града, които да дойдат с вили да вилнеят и да колят всеки.

Мирча не изглеждаше особено обезпокоен.

— Да, през годините той е обиколил много затвори и се е освободил малко преди брат му да умре, когато и последният от приятелите му, които предпазвал, умрял. Тогава той свалил винаги маската, която била изработена специално за него и която бил принуден да носи, за да прикрива силната си прилика с Херцога на Бъкингам, който имал портрети из цяла Европа. Веднъж ми каза, че неговите тъмничари го принуждавали да носи желязната маска, след като бил превърнат и то само тогава, когато го транспортирали от един затвор в друг. — Той ми се ухили. — Това било като предпазна мярка, за да не изяде някого по пътя.

Хвърлих му мръсен поглед, сега не беше време за шеги, и му хвърлих робата, която бях използвала при предишното си посещение.

— Обличай се. Трябва да се махаме от тук.

Той хвана робата във въздуха. Явно обсебването не бе попречило на рефлексите му, но аз вече бях разбрала това.

— Казах ти, Каси, тревожиш се без причина. Те ще дойдат за нас и след като ликвидираме пророчицата, ние ще отидем да спасим брат ми.

Премигнах. Надявах се, че не съм чула правилно.

— Какво имаш предвид под „да я ликвидираме“? Тя е била отвличена, Мирча! Може би не е по-щастлива да участва в това, отколкото съм аз.

Той сви рамене и от безразличието му ме побиха тръпки.

— Тя помага на нашите врагове и индиректно е отговорна за смъртта на поне четирима сенатори. — Той видя изражението ми и омекна. — Ти израсна като една от нас, но аз често забравям, че не си

вампир. — Румънският му акцент се усещаше силно. Това звучеше по-добре, но намекът в думите му ме удари като ковашки чук. — Тя е ключът към всичко това. След като изчезне, никой друг няма да може да се връща назад във времето и следователно няма да има повече заплаха.

Започнах да се намъквам в дрехите на жената, които бяха разхвърляни из цялата стая и се опитвах да измисля отговор, който щеше да има смисъл за Мирча. Мислех си за четиримата пазачи на Сената, които бяха убити. Те бяха с Консула от стотици години и трябва да са й служили вярно, иначе никой нямаше да им се довери да охраняват залата на Сената. Те може и да не са искали да я предават: пророчицата се бе намесила в техните трансформации, а Распутин бе могъщ господар, който можеше да изиска тяхното подчинение. Изглеждаше малко вероятно те да са решили да извършат самоубийство, опитвайки се да ме убият пред такава аудитория, ако бяха имали избор. Но този факт не ги бе спасил.

Вампирските закони бяха много прости, малко като средновековните и намерението нямаше особено значение, както в човешките съдилища. Никой не се интересуваше защо ти си направил нещо. Ако създаваш проблеми — ти си виновен, а виновният трябва да си плати. Ако си в спор с друг господар — твоят собствен трябва да се намеси, за да те спаси, ако си достатъчно полезен, че да си струваш труда, или чрез дуел, или като предложи репарации, но никой не може да направи нищо, ако представляваш заплаха за Сената. Нямаше по-голяма сила, към която да се обърнеш. Само след минута се отказах да откроя как се облича тази невероятно сложна рокля и вместо това облякох по-лекия комбинезон. Беше прекалено тънък, но поне бях покрита. Наведох се и открих под леглото обувките на жената, след което седнах и започнах да ги разглеждам с раздражение. И така високите токчета не бяха съвременно изобретение. Не можех да повярвам, че жените са носели тези устройства за мъчение в продължение на векове.

— Искаш ли да ти помогна, *dulceata*? — Мирча държеше разноцветна рокля в ръката си, която най-вероятно жената бе носила по-рано. — Измина известно време, откакто за последно съм играл камериерка, но вярвам, че бързо ще си припомня.

Присвих очите си към него. Обзалагам се, че го е правил. След 500 години Мирча едва ли можеше да си спомни всички будоари, в които е бил.

— Забрави — казах му, докато той ми помагаше с тежката рокля, — че все още ще има път назад във времето, ако пророчицата умре.

Ръцете върху рамената ми бяха горещи, докато ми помагаше да облека роклята. Той оправи дълбокото деколте, а ръката му се спря на разголената плът.

— Пития е стара и болна, Каси. Тя няма да живее още дълго.

Погледнах нагоре към лицето му и там беше изписана нежност, но и непреклонност. Мирча искаше да ме убеди в правотата на становището си и в действителност не се заслушваше много в това, което му казвах. Той вече бе решил как да се справи със ситуацията — да намери пророчицата, да я убие и след това да си отиде вкъщи. Всичко това беше напълно практично, ако не и коравосърдечно.

— Но аз ще живея — напомних му аз. — Или планираш да ме убиеш, след като Раду бъде спасен?

Взетите назаем от Мирча сини очи се разшириха, но в тях нямаше нищо от невинността на Луис-Цезар. Ръцете му ме обгърнаха, така че да може да достигне връзките на гърба.

— Аз ти казах и преди, *dulceata* — ти си моя. Това е така, откакто беше на 11, и така ще бъде завинаги. Никой не наранява някой, който ми принадлежи. Имаш думата ми.

Това ужасно наподобяваше речта на Томас. Разбира се, аз знаех, че това е начинът, по който той ме възприемаше. Всеки един господар виждаше така своя човешки слуга, като вещ. В моя случай аз бях полезна и затова високо оценена вещ, но това беше всичко. Но въпреки всичко ми беше трудно да го чуя и то произнесено толкова категорично.

— А ако не желая да бъда притежавана? Какво ще стане, ако сама решавам какво да правя?

Мирча ме целуна търпеливо по главата.

— Не мога да те опазя, ако не знам къде си. — Той ме завъртя, връзването бе приключило и повдигна ръцете ми към устните си. Очите му горяха по-ярко от свещите в стаята. — Ти разбираш това, нали?

Да, разбирах го. Аз виждах живот, в който бях роб — на един от кръговете, на Сената или лично на Мирча. Каквото и да кажеше за уважението и влиянието, което моята сила щеше да ми осигури, истината беше, че никога нямаше да бъда възприемана като нещо друго, освен като пионка, която може да бъде използвана. Ако станех Пития, никога нямаше да бъда свободна. По дяволите. Надявах се метафизичният секс да не се брои.

— Да, разбира се.

Аз седнах на леглото и той пое краката ми в ръце. Обу върху единия дългия, бял чорап на жената. Оставих го да довърши обличането ми и се опитах да измисля някакъв начин да спася гадателката, тъй като очевидно спорът с Мирча нямаше да я предпази. Трябваше по някакъв начин да го отстраня от пътя, докато успееш да я намеря и да разбера дали тя участваше във всичко това доброволно или не. В противен случай този изключително практичен вампир, с когото бях, просто щеше да я убие. И въпреки че това щеше да разреши проблема, аз не мислех, че ще мога да живея с подобно решение.

Нещо ми хрумна, докато той слагаше последния жартиер.

— Мирча, ти ми каза, че брат ти е създал Луис-Цезар. Станало е така, защото това, което направихме аз и Томас, не промени всичко. Вместо да е бил прокълнат с вампиризм от семейството на Франсоаз, той е бил трансформиран по нормалния начин от Раду, нали?

— Да, изглежда нашият Французин има някакво предопределение, което никой не може да промени.

— Следователно Распутин няма нужда да тръгне директно след Луис-Цезар, нали? Ако той унищожи Раду, никой няма да ухапе Луис-Цезар и накрая той ще умре като смъртен, вместо да доживее да стане господар. Явно Раду е задържан по някакъв начин или те не биха били способни да го държат затворен толкова дълго. А да убиеш някого, който е вързан и безпомощен, би било много по-лесно за призрак, отколкото да атакува един силен, свободен мъж, нали?

Мирча пребледня.

— Господи, какъв глупак съм, Каси! Хайде, бързо! Те вече може да са там!

Аз се възпротивих, когато той се опита да ме изправи на крака.

— Тръгвай! В случай че греша, аз трябва да остана тук, за да ги пипна, ако дойдат.

— Распутин е вампир-господар! Какво можеш да направиш срещу него?

— Той е господар в нашето време, но тук е просто дух. Аз имам тяло, така че ще бъда по-силна от него. Освен това си мисля, че Раду е по-вероятната жертва, не мислиш ли?

Мирча искаше да спори, но притеснението за брат му надделя над обичайната му предпазливост и той тръгна. Аз изчаках 30 секунди, след което се измъкнах след него. Отправих се към коридора, където се срещнах с групата призраци и макар и с усилие успях отново да ги усетя, дори и с взетата назаем плът. Не можех да ги видя, както когато бях в духовната си форма, което беше дразнещо, но те определено знаех, че аз съм тук. Стоях в средата на този леден коридор и чувствах как ме обграждат като смразяваща мъгла. Секунда по-късно вратата към залата за мъчения започна да се отваря и аз отстъпих в сенките, които обграждаха стените.

— Скрийте ме — прошепнах. — И ще ви помогна.

Сенките се сгъстиха около мен като невидим плащ, предпазвайки ме от зашеметяващите очи на осакатената жена, която се появи в коридора. Тя висеше на около 3 крачки от земята, но въпреки че не можех да ги видя, знаех кой я носи. Изчаках, докато тялото ѝ отплува надолу по стълбите, носено от невидимите ръце на Томас и в този момент се сепнах от объркания глас, който прошепна някакъв въпрос в ухото ми.

— На английски, моля — казах аз нетърпеливо. В тялото на жената можех да разбирам френски, ако се концентрирах, но това костваше усилия, а аз имах нужда от силата си за други неща. Бавно Пиер се появи пред мен. Той далеч не бе толкова ясен като преди, но не усещах недоволство.

— Как така можеш да ни усещаш, мадам?

Осъзнах, че той виждаше жената, която бях обсебила, а не мен.

— Това е дълга история, а сега нямаме време за нея. Основното е, че и двамата искаме отмъщение и мисля, че знам начин, по който да направим това.

Няколко минути по-късно моята призрачна армия и аз слязохме на по-долните нива на затвора. Мислех си, че вече бях видяла най-лошото, което Каркасон можеше да предложи, но бях грешала. Стаите на горните нива бяха направо привлекателни в сравнение с тези тук

долу, или поне така беше за мен. Вероятно на повечето хора щяха да им се сторят празни, просто стари, влажни, каменни стаи, прекалено ниско под водното ниво, за да се използват дори и за складове. Но за мен покритите с мъх стени и хлъзгавия под изобилстваха от призрачни следи, останки от някога могъщи духове, които бяха живели тук повече векове, отколкото можех да назова.

Опитах се да подсиля щитовете си, но не можех да ги държа вдигнати през целия път или нямаше да мога да контактувам със съюзниците си. В резултат на това отпечатъците ме заобиколиха отвсякъде, тънички парченца от животи, които отдавна са приключили, след като са изтърпели толкова мъчения. Аз Видях как римски войници бичуваха младо момче с пълния брой удари, които бяха неговата присъда, въпреки че той беше вече мъртъв. Точно зад тях средновековен ловец на вещици заплашваше млада жена, която беше в напреднала бременност тя и се молеше за живота на нероденото си дете. Аз затегнах малко защитите си, за да оставя отвън най-лошите от тези ужаси, но въпреки това долавях случайно някой тук или там. И навсякъде, където погледнех имаше дълги, подобни на лабиринт блестящи призрачни следи. Те покриваха стените и пода и изплитаха шарки във въздуха, толкова плътни, че сякаш ходех през бледа зеленикава мъгла. Те осветяваха долните тъмници толкова силно, че аз захвърлих факлата, която бях взела. Нямах нужда от нея.

Най-лошото обаче бе запазено за последно. Последвах моите водачи в малка, вътрешна стая. Можех да чуя риданията още преди да отворя вратата. Те внезапно се отдръпнаха от докосването ми и тежката брава бе натисната от моята ръка. Вратата се отвори и Луис-Цезар се втренчи в мен. За минута се зачудих дали нещо не се е объркало ужасно. Робата му бе разкъсана до корема и до тежката черешовочервена украса се виждаше по-тъмна блестяща следа. Той кървеше силно от ухапвания по врата и гърдите, а лицето му бе пепеляво. Когато ме разпозна, се олюля и аз едва успях да го хвана, преди да удари земята.

Погледнах зад него и видях една коленичила фигура в локва тъмнина, която след секунда идентифицирах като мантия с качулка. Бавно то вдигна главата си и аз видях нещо, което беше като брадясал скелет. Кожата му беше с цвета на плесенясало швейцарско сирене и покриваше фините кости на лицето му и единствено горящите

кехлибарени очи го правеха да изглежда реален. Направих предположение.

— Раду?

Кокалеста ръка бутна качулката назад. Погледнах към това нещо, което някога се е наричало „Красивият“ и ми се прииска да повърна. Те го бяха държали под контрол, но нямаше нужда да използват окови. Те нямаха нужда от тях, след като го бяха докарали почти до гладна смърт. Не бях чувала, че лишаването от кръв може да убие вампир, но нещото, което се бе свило пред мен, не изглеждаше живо. Никога не бях виждала нещо подобно.

— Хм, ние сме тук, за да ти помогнем. Мирча каза ли ти? — Свитото на кълбо същество в ъгъла не отговори. Надявах се Мирча да е бил прав относно разума му, въпреки че започвах да се съмнявам. — Ние, ъ, вероятно трябва да тръгваме. Можеш ли да ходиш?

— Той не може да ходи, dulceata — каза Мирча с монотонен, безчувствен глас. Той седна на земята до вратата и главата му се облегна на стената, сякаш вече нямаше достатъчно сили да я държи изправена. — Дадох му цялата кръв, която можах, без да рискувам живота на това тяло, но не беше достатъчно. Той е гладувал в продължение на години, запазвайки съзнание, като е хващал случайно по някой плъх. Никой не го е посещавал със седмици и когато са го правели, било само, за да го изтезават.

Аз се насилих да огледам добре измършавялата фигура. Беше трудно да се каже с тази пелерина, но вероятно щях да мога да го нося, ако се стигнеше до това. Тялото, което бях обсебила, беше слабо, но той беше кожа и кости. Но наистина предпочитам да не го докосвам. Мисълта за тези сухи като клони ръце върху дори и взетото назаем тяло беше достатъчна, за да ме кара да потръпвам, без да споменавам, че не ми харесваше идеята да стана десерт. Раду можеше и да не е в състояние да се нахрани от такова разстояние, но ако се приближеше достатъчно, това нямаше да е проблем. Не бях сигурна дали заради измършавялото му лице, кожата се бе отдръпнала от зъбите му или все още бе гладен, но кучешките му зъби бяха напълно оголени, а това не ми харесваше.

— Сега какво?

Мирча вдигна главата си, поемайки си дълбоко въздух, сякаш не можеше да вкара достатъчно в дробовете си.

— Дай ми минутка да се възстановя, dulceata, и след това двамата ще го отнесем от това място.

Бях готова да се съглася с него, когато разбрахме, че нямаме няколко минути. В коридора зад нас нахлуха дузина хора и вятър, породен от толкова много призраци, че ми бе трудно да ги преброя. Аз знаех кои са те още преди да се слоят. Никой дух, дори и наскоро умрелите нямаха такава сила. Млада жена, може би в последните тийнейджърски години, се появи първа и пристъпи напред от тълпата, тя носеше призрачна кама в едната ръка, която изглеждаше подобна на тази, която се появяваше от гривната ми. Очите ѝ се фокусираха върху мен за момент и не ми хареса изражението ѝ, но след това тя фиксира Раду с почти хищнически поглед. Сянка зад нея я побутна напред.

— Този! С мантията! Убий го бързо!

Аз стоях там, зяпайки ги за секунда. Беше объркващо да откроя, че моят опит за отвличане на вниманието на Мирча попадна в целта. Заставах между момичето и Раду, но тя просто премина през мен. Не бях свикнала някой дух да прави това без позволения ми. Несъзнателно бях протегнала ръка, за да я отблъсна и гривната ми реши, че е време за шоу. Аз се обърнах бързо и в следващата секунда тя пищеше, когато две дупки се появиха в замъглените очертания на тялото ѝ. Тя, разбира се, не кървеше, но очевидно я болеше. Супер. Най-накрая нараних човека, на който се опитвах да помогна.

Тъмното присъствие зад нея се отдръпна зад стената от хора, които се втурнаха към мен като отделно същество. Моите ножове отново се върнаха в действие, но те бяха прекалено много. Трима бяха спрени от тези блестящи кинжали, но повечето преминаха. Първият, който ме достигна, сграбчи раменете ми и моят страж пламна, хвърляйки го през стаята и той се удари в стената. Аз го гледах удивено. Аз не бях в тялото си, така че как моят страж се присъедини към това? Магът не можеше да ми отговори, тъй като се плъзна надолу на земята и остана неподвижен.

Друг маг каза нещо, което звучеше като думата, която Приткин беше използвал върху превръщача в Данте, и завеса от пламъци се образува около мен. Аз се дръпнах назад, преди да осъзная, че тя не ме докосваше, огънят спря на около фут от мен, зад златната плетеница на пентаграм на пода. Моят страж явно бе използвал голямо количество

енергия, за да спре магическата дума, но не почувствах изтощение. Каквото и да го привеждаше в действие, не бях аз.

През пламъците видях висока, тъмна фигура, която се придвижваше по стената. Той се опитваше да ме изненада в гръб, а това не беше добре. В този момент Мирча не беше във форма да се справи дори с двегодишно дете, още по-малко с духа на вампир-господар. Погледнах армията зад мен и кимнах към него.

— Той е изцяло ваш.

Вихрушка от сенки се спусна върху призрака като рояк пчели и той изчезна от поглед с възмутен вик. Те може и да не бяха способни да направят нещо на хората, но духовете бяха друго нещо. Няколко секунди по-късно застанаха отново зад гърба ми, а враговете не можеха да се видят никъде.

— Те го изядоха — поясних аз на високата фигура, която стоеше зад маговете, заобиколена от приятелските призраци. Распутин не беше особено смел. Умен, но не и смел. — Напусни или ще ги накарам да тръгнат в друга посока.

— Те не могат да се хранят с хора, гадателко — каза той, повтаряйки мислите ми. Помръдна се леко и аз видях изражението на бледо лице, обкръжено от мазна черна коса. Нямахше нищо красиво в него, но имаше странна, хипнотизираща отсянка в очите му. — Ти не можеш да спечелиш срещу дузина магове от Черния кръг. Остави ни да вземем вампира. Няма да те нараним.

Дълбокият глас имаше силен акцент, но беше странно успокояващ. Неговите вампирски сили бяха отслабени, тъй като не беше в тялото си, но очевидно не бяха изчезнали. Той се опитваше да ми въздейства и това проработваше. Внезапно можех да разбера становището му. Защо да умирам тук, на стотици години и хиляди мили разстояние от всичко познато? Защо да жертвам живота си за някого, когото дори не познавам и който, във всеки случай, беше по-добре да умре бързо, отколкото да изживее векове на мъчения? Изглеждаше почти милостиво да ги оставя да преминат, да оставя Раду да умре. Распутин можеше да го направи бързо и тогава аз можех... — буквално си ударих един шамар. Болеше, но болката проясни главата ми. По дяволите! Дори и в духовна форма, той почти ме бе хванал. — Дванайсет мага?

Аз погледнах тялото до стената, което не помръдваше, вратът му беше извит под ъгъл, който казваше, че вероятно никога нямаше да помръдне отново. Други трима бяха спрени от ножовете ми, които се бяха върнали, за да се реят около мен, по един от всяка страна на главата ми. Никой от тримата на пода не изглеждаше мъртъв и техните приятели ги издърпваха обратно на стълбите, вместо да ги оставят да лежат там. Но изглеждаше и малко вероятно да успеят да се включат отново в битката.

— Аз мога да преброя само осем, които все още са боеспособни, Распутин. Попитай приятелите си кой иска да е следващият, който ще умре.

Той не си направи труда. Може би не обичаше странници или пък, може би, неговите приятели не бяха толкова приятелски настроени, че да отдадат живота си заради него. Както и да е, неговото призрачно тяло се спусна към мен в блестящ облак и стигна до края на стража ми, когато моята група атакува.

— Не наранявайте момичето! — извиках аз, когато хиляди духове проблеснаха покрай мен в сияйна вълна от цветове и сенки. Зеленикавобели искри се посипаха навсякъде, когато духовете на Каркасон започнаха да канибализират техните врагове, пресушавайки всяка искрица живот в тях. Имаха чувството, че там имаше много вампирски тела, които нямаше да се вдигнат отново след тази нощ.

Докато фойерверките заглъхваха над главите ни, аз се наведох да помогна на неясната фигура на загубената пророчица. Тя изглеждаше бледа и уплашена, но поне беше жива. Големи сиви очи се впиха в мен, гледайки ме от малко, овално лице, обкръжено от изтощена руса коса.

— Не се притеснявай — казах и, въпреки че това звучеше доста странно при дадените обстоятелства. — Няма да му позволя да те нарани. Ние трябва...

Аз така и не завърших мисълта си, защото изведнъж всичко замръзна. Огледах се наоколо уплашено, чудейки се с каква нова заплаха ще трябва да се справя и тогава забелязах, че ножът бе все още в ръката на гадателката. Той беше на милиметър от гърдите ми. Зяпах го невярващо. Кучката щеше да ме пронизе! И съдейки по ъгъла, щеше да е смъртоносно. Разбира се, това не беше моето тяло, но си мислех, че ще бъде учтиво, ако го върна без големи дупки в него.

Освен това не знаех какво ще ми се случи, ако жената умреше. Дори и Били не знаеше. Може би, щях да оцеля, може би не, но едно беше сигурно — нямаше да бъда от помощ на Раду или Луис-Цезар. Да не споменавам, че на съвестта ми щеше да тежи още една смърт.

— Виждам, че си получила съобщението ми.

Един глас се понесе из стаята, сребристо чист като звъntenето на камбанки.

Погледнах нагоре и видях слабо, ниско момиче с дълга, тъмна коса, диплеща се по гърба и почти до коленете. Тя се носеше покрай реещите се духове, някои от които бяха замръзнали, с отворени усти, поглъщайки други фантоми. Никой не мърдаше, никой не дишаше. Скитах се из някаква снимка, с изключение на това, че двама от нас все още бяхме активни.

— Какво?

Аз се отдръпнах от гадателката и нейния нож, което ми позволи да се отдръпна и от новия посетител, който и да беше той.

— Онова на компютъра ти — продължи жената. — В офиса ти. Беше умно, не мислиш ли? — Тя погледна към Луис-Цезар, но не помръдна към него. Нейните големи сини очи се върнаха отново върху мен и нейното малко, сладко лице си пое раздражено въздух. — Добре? Няма ли поне да получа едно благодаря, затова че спасих живота ти? Некрологът беше истински, ти знаеш това. Ако не беше напуснала офиса си, когато го направи, хората на Распутин щяха да те намерят. Ти успя да избягаш от тях, но на няколко пресечки щеше да срещнеш вампирите, изпратени от Антонио и щеше да бъдеш простреляна. Изпратих ти некролога, за да те предупредя. Умно, нали?

— Коя си ти? — Аз осъзнах истината в същия момент, в който зададох въпроса, но исках да я чуя да ми го каже.

Тя се усмихна и трапчинките ѝ бяха почти толкова големи, колкото на Луис-Цезар.

— Името ми е Агнес, въпреки че никой вече не го използва. Понякога си мисля, че те даже не си го спомнят.

— Ти си Пития.

— Точно.

— Но... но ти изглеждаш по-млада от мен. Те ми казаха, че си на смъртно легло, че си много стара.

Тя леко сви рамене. Това ме накара да забележа с какво е облечена — дълга, по врата рокля, подобна на тази, която Юджийн бе направила за мен. Тя изглеждаше като нещо от чаено парти от 1880.

— Боя се, че отново си права. В действителност е много вероятно това кратко пътуване да ме довърши. Аз позагубих малко от силите си, а и 400 години са много време да носиш този товар. — Тя не звучеше много разстроена за предстоящата ѝ смърт. — Както и да е, ти ще се научиш как да манипулираш духа си, за да изглежда така, както искаш след известно време. Предпочитам да запомня себе си такава, каквато бях. В действителност през последните години прекарвах повечето си време извън онова сбръчкано, старо нещо, отколкото в него. — Тя сви пръстите си. — Артрит, знаеш как е.

Аз я гледах. Някак си очаквах Пития да е по-... как да кажа... величествена.

— Какво правиш тук?

Агнес се засмя.

— Решавам проблеми, какво друго?

Тя се наведе, за да огледа разкривеното лице на жената, която се бе опитала да забие камата в мен. Аз помръднах, но гадателката — не, лицето все още бе намръщено, а ножът бе замръзнал на половината на пътя си.

— Прекарах 20 години да обучавам това момиче. Не можеш да разбереш това, когато я погледнеш, нали? 20 години и виж какво откривам. — Тя поклати глава. — Тук съм, защото тази каша е отчасти по моя вина. Аз избрах майка ти за мой чирак. Тренирах я почти десетилетие. Обичах я като собствена дъщеря. И когато тя се влюби в баща ти, аз ѝ забраних, казвайки си, че ѝ правя услуга. За Бога, та той беше член на вампирската мафия! Той не подхождаше на моето прекрасно творение.

— Не разбирам.

— Можех да я намеря! — Кристални сълзи заблестяха в големите сини очи на Агнес. — Казах си, че ако тя не се интересува от никого, че ако толкова лесно можеше да захвърли всичко, то тогава нямах нужда от нея. Можех да започна наново, да избира друг чирак, да създам нова блестяща звезда... само че, разбира се, не можех. Бях прекалено горда, за да допусна, че не моето настояничество направи Лизи такава, каквато беше, а нейният вроден талант. Не отидох след

нея и този вампирски шеф на баща ти я уби, за да те вземе. — Тя покри лицето си и зариде.

Аз просто стоях там. Тя наистина ли очакваше да ѝ съчувствам? Не исках да я наранявам, докато беше така рухнала и на смъртния си одър, но и не се чувствах особено утешаващо настроена. Аз просто кръстосах ръцете си и изчаках бурята да отминe.

— Ти не си от състрадателния тип хора, нали? — попита тя след минута, гледайки ме през пръстите си. Свали ръцете си и ме разгледа любопитно. Аз повдигнах рамене — като се има предвид къде съм израснала какво, по дяволите, очакваше тя? Въздъхна и се предаде. — Окей, сгреших. Жалко. Но сега трябва да поправим нещата. Не мога да те тренирам, защото нямаме време, но е очевидно, че не можем да позволим силата да премине в Мира. Тя или доброволно се е съгласила на това, или е била принудена. Ако е първото — тя е зло, ако е второто — тя е слаба. И в двата случая е вън от надбягването.

Аз погледнах дългия, остър нож в ръката на пророчицата и изражението в очите ѝ. Залагах на доброволното ѝ участие. Тя изглеждаше леко ядосана, за да бъде под някакъв умствен контрол. Започнах да симпатизирам на мнението на Мирча.

— Окей, добре. Тя е лоша пророчица. Искаш да я вземеш обратно със себе си и да ѝ теглиш едно конско? Моля.

— Това не е част от плана.

Не бях в настроение да си играя на въпроси и отговори.

— Имаш ли нещо наум, защото аз съм доста заета.

Тя вдигна ръце.

— Разбира се, моля, извини ме, че бърборя. Но случаят е подходящ. Опитвах се да ти подсказва за церемонията. Внезапно получих лошо предчувствие.

— Каква церемония?

Тя ми хвърли поглед, в който нямаше и следа от предишната ѝ закачливост.

— Силата те избра. Ти си тя. Ти си Пития. — Тя изгримасничи. — Поздравления и така нататък.

Реших, че жената е леко превъртяла.

— Не може да ми тръснеш това просто така! А ако не я искам?

Тя леко сви рамене.

— Какво имаш предвид?

Аз се втренчих в нея. Наглостта ѝ беше невероятна.

— Забрави за това, жено. Избери друга пророчица.

Агнес постави малките си юмручета върху хълбоците си и се втренчи в мен.

— Колкото повече говоря с теб, толкова повече се убеждавам, че ти ще бъдеш най-добрата от нас или най-лошата. Ако имах друг избор, вярвай ми, щях да избира него. Но нямам. Силата иска да се прехвърли в теб. Приеми няколко съвета и улесни прехвърлянето. Колкото повече се бориш, толкова повече проблеми ще си създадеш.

— Как ли пък не. — Слава Богу, имах асо в ръкава си. — Твоята сила не може да премине в девственица. И технически аз все още съм чиста и недокосната.

Тя ме гледа около секунда, внезапно онемяла. След това избухна в смях. Най-накрая си пое въздух и издиша.

— Кой ти каза това? Не ми казвай, че си послушала маговете! Моля те!

— Чакай малко. Вампирите също вярват в това. Всъщност всеки го вярва.

Агнес поклати глава и се опита да прикрие усмивката си. Това не проработи и тя накрая се предаде.

— Господи, колко си наивна. Кой си мислиш, че им е казал това? Една от древните Питии била уморена от кодекса, който казвал, че жриците трябвало да бъдат „чисти и неопетнени“, да използвам твоята фраза. Така че тя казала на жреците от Делфи, че имала видение. Силата щяла да бъде много по-голяма, ако се прехвърлела в опитна жена. Те се хванали и тя си намерила любовник. Но всъщност няма никаква разлика. Или поне не и за получаването на силата.

— Какво значи това?

Тя се засмя отново и направи малка обиколка на стаята, преминавайки покрай двама магове по пътя. Те леко потрепнаха, но не се събудиха.

— Това означава, че ти предлагам да завършиш ритуала възможно най-скоро, ако очакваш да контролираш дарбата, а не обратното. — Тя се ухили. — А аз не съм точно екипирана, за да ти помогна с това.

Тя забеляза кръстосаните ми ръце и инатливото ми изражение и замълча. От малката бръчица, появила се на челото ѝ, останах с

впечатлението, че не е свикнала да бъде разпитвана.

— Добре, нека бъде по твоя начин, но ако оставиш ритуала недовършен, не само че ще имаш непълен контрол, но маговете ще те считат само за наследница. Пития не може да бъде лишена от власт, но наследницата може. Позицията ти е уязвима, докато не довършиш това. — Тя ме огледа от горе до долу, след което повдигна вежда. — Трудно ми е да повярвам, че трябва да водим този разговор.

Аз бях изключително раздразнена, особено когато тя започна отново да танцува.

— Виж, колко пъти трябва да казвам това? Не, благодаря, но не искам работата.

— Перфектно. Поне ще си отида, знаейки, че не си луда. — Тя спря своите балетни изпълнения толкова внезапно, че полата ѝ се завъртя около краката. — Аз също не го исках. Аз единствена измежду пророчиците на моето време не бях щастлива, че бях избрана. Това е голяма чест, но също така и голямо бреме. Освен това ти ще трябва да се справиш и със Сребърния кръг, а това определено не е забавно, повярвай ми.

Изражението ѝ внезапно стана мрачно.

— Казах ти нещата такива, каквито са, Каси, съжалявам. Не е имало друга Пития, която да не е била тренирана, с изключение на първата. Но с твоите способности ще успееш да напишеш нова книга с правила. Например, знаеш ли, че сега обитаваш едно и също време два пъти? Твоят дух броди по улиците във заедно с това момиче, което ти спаси, докато ти говориш тук с мен. Аз не мога да правя това. Освен това на повечето от нашите чираци им отнема години да научат това, което ти научи само за няколко дни. Наистина, да вземеш с теб друг дух! Това е впечатляващо.

Имах чувството, че ще закреця.

— Ще спреш ли да говориш и да ме изслушаш? Аз. Не. Съм. Пития!

Тя се приближи бързо до мен и целуна бузата ми.

— Вече си — каза тя и след това изчезна.

В същия миг бях ударена от нещо, което усетих, сякаш ме блъсна камион. Нямах начин да го опиша правилно, така че дори нямах и да опитам. Най-близкото нещо, което съм усещала, бе, когато бях в тялото на Томас и неговите усилен сетива бяха изключително

разсейващи. Само дето сетивата, които този път се изостриха, не бяха мирисът или зрението, а усещането за други светове, различни, но впримчени в нашия, които винаги бях зървала по малко, когато говорех с духовете. А сега имах много такива и гледките и звуците около мен бяха толкова разсейващи, че дори не бях забелязала, че времето отново бе започнало да тече. Поне не, докато някой не ме намушка в крака. Погледнах надолу и видях, че измамната гадателка ме е докопала най-накрая, въпреки че не беше в съответствие с това, което планираше. Въпреки това болеше дяволски и кръвта започна да се стича по сатена на пантофките ми с високи токчета, оцветявайки материята в тъмно червено. Погледнах към вихрещите се сили над главата ми.

— Окей, промених мнението си. Изяжте я.

Група от призраци се отделиха от основната маса и се гмурнаха за нея, но Распутин се придвижи с вампирска скорост и стигна там пръв. Той я сграбчи за кръста и изчезнаха, заедно с няколкото вампира, които бяха оцелели след призрачната атака. Маговете видяха, че техните съюзници бягат и моментално ги последваха. Моите малки ножове бяха превъзбудени и ги подгониха през вратата и нагоре по стълбите и аз ги оставих. Убиването на няколко тъмни мага можеше да промени времевата линия, но в момента бях прекалено уморена, за да ми пука.

Седнах и свалих обувката. По дяволите! Тази луда кучка почти ми бе отрязала пръстта. Мирча ми подаде кърпичка от джоба на робата си и аз превързах раната, доколкото можах. Не мислех, че ще го загубя, освен ако не се инфектира. И имайки предвид състоянието на тъмницата, това беше възможно. Супер.

Погледнах нагоре и видях моята призрачна армия да се рее с неизречена молба в очите им. Знаех какво искат и нямаше смисъл да се опитвам да ги отклонявам от това. Енергията, която откраднаха от вампирите на Распутин можеше да ги захранва в продължение на години, но кой искаше да живее на такова място?! Те имаха само едно желание и аз бях обещала, но щях да поставя няколко условия.

— Без да закачате хората от града и невинните — казах аз и получих в отговор зловец, колективно кимане... въздъгнах. — Окей, тогава останалите са ваши.

Веднага се издигна вихрен водовъртеж, подобно на снежна виелица около главата ми. Той беше толкова плътен, че за момент

замъгли стаята и толкова наситен с ярост, че техните колективни ридания звучаха като товарен влак. След това за едно мигване те изчезнаха. Не се опитах да ги проследя със сетивата си, това беше нещо, което не исках да виждам.

Свалих ръцете си от ушите и видях, че Мирча ме гледа с предпазлив поглед. Въздъхнах. Не исках да водя този разговор, исках го по-малко, отколкото отново да се изправя пред Распутин. Но нямаше друг начин.

— Мисля, че успяхме — казах му. — Обясни ли нещата на Раду? Той кимна бавно.

— Той се съгласи да трансформира Луис-Цезар и да го остави да се развива сам, както това се е случило. Раду ще избяга, но ще се въздържа от контакти, с който и да било, в продължение на век, докато дойде времето, в което го спасих от Бастилията. А дори и след това, той няма да се показва. Това достатъчно ли е?

Обмислих всичко това за около минута. Не беше перфектният план, но бе по-добър, отколкото да го заключим в някоя стая за три и половина века, така че не виждах друга алтернатива. А и някак си се съмнявах, че Мирча ще се съгласи с това.

— Да, би трябвало да е достатъчно, докато не създава нови вампири, докато дойде нашето настояще. По някакъв начин Распутин вече е създал нерегистрирани вампири и нямаме нужда от още един, който да прави това. О, и кажи на Раду за Франсоаз. Имам чувството, че някои от маговете могат да се опитат да компенсират загубите си с нея тази вечер.

Това, че Мирча не попита какво имам предвид, само показва колко близко до ръба е бил.

— Както кажеш.

Махнах наоколо.

— Колко от това можа да видиш?

— Много малко, но от това, че останахме живи, разбрах, че сме спечелили.

— Не точно. — Обясних му накратко ситуацията, включително и моето повишение. Когато той се върнал и открил, че Агнес е мъртва, се досетил за това. — Трябва да кажеш на Сената, че Распутин е избягал и че пророчицата е с него. Не знам дали тя все още има силата, която бе заела, но може и да е така.

Имайки предвид, че Мира се развихри точно след разговора ми с Пития, може би това бе добър облог. Може би това щеше да изbledнее с времето, но не можех да бъда сигурна. Кое то ме оставяше с главния ми проблем. Когато тя се възстановеше от малката ми атака над нея, можеше да се опита да ми причини същото, което бе замислила за Луис-Цезар. Вероятностите бяха безкрайни — от това да ме убие като дете или да атакува родителите ми преди изобщо да бях планирана, за да бъде сигурна, че никога няма да се родя. Единственото добро нещо беше това, че през остатъка от живота си аз щях или да бъда в къщата крепост на Тони, която беше еквивалентът на вампирския Форт Нокс, или щях да се крия. Така че нямаше да бъда лесна мишена. Но нещо ми казваше, че Распутин обича предизвикателствата.

Мирча беше притихнал за един дълъг момент. Когато най-накрая заговори, звучеше толкова уморен, колкото се чувствах и аз.

— Ти можеш да им кажеш и сама.

Аз се усмихнах.

— Не, не мисля, че ще мога.

Той започна да казва нещо, но аз сложих пръст на устните ми. Поне за едно нещо бях сигурна.

— Няма да се върна отново, Мирча. И преди беше достатъчно лошо, но сега всеки ще се бори за мен. — Сенатът, двата кръга, може би Томас... не. Що за живот ще бъде това?

Той пое ръката ми с неговата и внимателно целуна пръстите ми. Очите му бяха уморени, но все още красиви, когато се срещнаха с моите. Блестящият, жълтеникавокафяв кехлибар напълно превзе синия цвят на Луис-Цезар. Имах чувството, че никога не съм виждала други такива смайващи или тъжни очи.

— Не можеш да бягаш винаги, Каси.

— Скрих се преди. Мога да го направя отново.

— Ти беше открита преди. — Той сграбчи ръката ми толкова силно, колкото можеше и за момент му позволих. Можеше да мине доста време, докато отново позная докосването на друг, още по-малко на някой, за когото ме беше грижа.

— Само от теб и Марлоу — казах му нежно. — Кажи му да си вземе отпуска. Той има нужда от такава, за да се възстанови от атаката. Вземи си и ти.

Мирча поклати глава, както и знаех, че ще направи. Дори сега нямаше да ме излъже. За вампир беше дяволски добър. Аз се протегнах и прокарах ръка през косата му, искайки това да бяха неговите тъмни, прави кичури, а не бронзовите къдрици на Французина. Някак си ми беше трудно да си представя, че никога отново няма да го докосна, че никога няма да го прегърна. Но цената беше прекалено висока. Имаше прекалено много пречки.

— Ще те намеря, Каси. Само се моля това да се случи преди Кръговете да го направят. И двата ще тръгнат след теб, можеш да си сигурна в това. Не ги подценявай.

— Няма. — Започнах да се изправлям, но той задържа ръката ми.

— Каси, остани с мен! Аз мога да те опазя. Кълна се!

Аз му зададох същия въпрос, който бях задала на Томас. Този път получих отговор.

— Щеше ли да ме искаш, дори да не бях Пития?

Той поднесе ръката ми към устата си. Устните му бяха студени.

— Започвам да си мисля, че щях да го предпочитам.

Аз се огледах наоколо към тялото на падналия маг, тинестите стени и изпълнената с отчаяние стая. Стиснах ръката му.

— Аз знам, че бих — казах му и изчезнах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.